

društvene obavijesti

Glasilo

HRVATSKE KULTURNE ZAJEDNICE u Švicarskoj Br. 104, prosinac 2009.

www.hkz-kkv.ch

prilog

HRVATSKI SVJETSKI KONGRES

756
74
113
763

SRETAN BOŽIĆ I NOVA GODINA

Piše: Osvin Gaupp

S L U Č A J THOMPSON

ILI
BIJEDA
HRVATSKIH
INTELEKTUALACA

*Gib, Gott, dem Volk in unserem Vaterland
Gedanken, edle, grosse, die verdrängen
Den Krämergeist, den schmachvoll
kleinen, engen!*

*Dass jeder ehrlich über schnödes Geld
Das Wohl, die Kraft des Vaterlandes stellt.*

Daj, Bože, narodu u našoj Domovini
Misli, plemenite, velike, da potisnu,
Duh sitničarski, bijedan, malen, uzak!
Da svatko pošteno, iznad blatnog novca,
dobrobit, snagu Domovine stavi.

Johannes Brassel, preuzeto iz "Illustrierter
Schweizer Volksfreund", Nr. 8, 1952.

Ova poruka švicarskog pjesnika kao da je napisana za nas Hrvate, pri čemu bi je ja utoliko preinačio, što bi umjesto "narod" stavio: "hrvatski intelektualci". U toku detuđmanizacije zasluge prvog nam Predsjednika pokušalo se umanjiti izjavama da nije on, dr. Tuđman, nego narod ostvario Hrvatsku, i to govore oni koji Hrvatske nisu ni željeli. Istina, bez naroda se ne može stvoriti država, ali istina je također i to da države nema, ako nema tko povesti narod. Od 1671. god. kad je habsburška ruka sasjekla hrvatske vitezove Zrinskog i Frankopana, hrvatski problem je bio i ostao hrvatska elita. I zato smo tako dugo morali čekati na vlastitu državu. Neke iznimke, kao što je dr. Franjo Tuđman, pravi otac Domovine, i čija 10-godišnjica smrti se ove godine obilježava, potvrđuju to pravilo. Većina hrvatske intelektualne elite je patila i pati od dvije boljke: s jedne strane je sluganska, dodvornička i puna straha prema strancima, a s druge strane netrpeljiva, netolerantna, sebična i častohlepna u odnosu sa sunarodnjacima. Od bezbroj primjera za prvu bolju spomenuti ću samo jedan, ali sudbunosni: kako su hrvatski političari F. Supilo i A. Trumbić uveli Hrvatsku u prvu Jugoslaviju i time utrljali put koji bi, da nije bilo dr. Franje Tuđmana, doveo do nestanka imena Hrvat. Unatoč Vuku Karadžiću, koji je negirao postojanje hrvatskog naroda, unatoč srpskom geslu još iz 1902. g. "Do istrage naše ili vaše", oni osnivaju Jugoslavenski odbor i primaju u svoje redove Nikolu Stojanovića, Srbina iz Mostara i autora spisa sa naslovom gore spomenutog gesla. Umjesto da Hrvatsku vode prema samostalnosti, ti su se hrvatski intelektualci za slijepljeno okrenuli prema narodu koji nam je nedvosmisleno najavio rat do istrebljenja (istrage).

Za drugu bolju ima također bezbroj primjera. I opet ću navesti samo jedan i to najnoviji, a koji se nas Hrvata u Švicarskoj direktno tiče. Švicarska federalna policija (fedpol) je zabranila ulaz u Švicarsku hrvatskom pjevaču Marku Perkoviću Thompsonu. Time je bio onemogućen već ugovoren koncert u Luzernu, ali upitni su i svi Thompsonovi koncerti u dijaspori u slijedeće tri godine, jer je zabrana ulaska izrečena na to razdoblje i objavljena svim zemljama članicama šengenskog sporazuma (sve zapadne zemlje EU-a). Na tu zabranu je, na moje iznenađenje zbog hrabrosti, potpuno ispravno reagirao ministar vanjskih poslova g. Jandroković uputivši protestnu notu švicarskom veleposlanstvu. E sada se javlja jal i netrpeljivost hrvatskog političara (intelektualcem ga ne možemo nazvati), vrlog nam predsjednika Stipe Mesića i on već drugi dan tu protestnu notu na televiziji oštro kritizira. Prije svega, da je i bilo razloga za kritiku, ona se ne objavljuje javno i time dezavuirala službena politika vlade pred međunarodnom zajednicom. To je ispod svakog, a naročito diplomatskog nivoa. Drugo, on uopće nije ni pročitao što su Švicarci napisali u obrazloženju zabrane, a na koju se je protestna nota odnosila. Glavno, najprije udri. I tako mu je promaklo, da se u obrazloženju zabrane Domovinski rat naziva građanskim ratom i time neutralna Švicarska zauzima poziciju Srbije u sporu, koji se vodi na međunarodnom sudu u Den Haag-u. U tom sporu Republika Hrvatska tuži Srbiju zbog agresije. Predsjednik Mesić svojom kritikom direktno šteti interesima Republike Hrvatske, kao što joj je već nepopravljivo naštetio svojim krivokletstvom i lažnim svjedočenjem na haškom tribunalu za ratne zločine na području bivše Jugoslavije ("Vrijeme krivokletnika", DO br. 99).

Hrvatska kulturna zajednica (HKZ) odmah je, nakon što je došla u posjed teksta zabrane i njegovog obrazloženja, poslala pismo inicijantu zabrane kao i fedpol-u, izdavatelju zabrane, u kojem izražavamo naše ogorčenje i tražimo ukidanje odluke. HKZ je smatrala da je nužno reagirati, ne samo zbog upotrebljenog termina građanski rat, nego i zbog drugih podmetanja Thomsonu, ali i hrvatskoj dijaspori u Švicarskoj, kojoj se implicira sklonost nacionalizmu i nasilništvu (vidi str. 18). Sama zabrana se temelji na zaključku, da Thomson predstavlja opasnost za javnu sigurnost, i, vidi absurda, čak i nacionalnu sigurnost Švicarske! Kako bi djelovanje prosvjednog pisma ojačali, HKZ je pokrenula akciju skupljanja potpore. U tu svrhu je u par rečenica sročena razlog protestnog pisma, a pismo je objavljeno na internetskoj stranici HKZ-e. I dok su se obični ljudi odazvali, virus druge boljke zarazio je neke hrvatske intelektual-

ce, ili one koji misle da su intelektualci. Jedni šute, jer se boje, drugi nas podučavaju da nije dobro što radimo, a treći bezkrajno filozofiraju o tekstu tih par rečenica i koje se zle namjere i štošta drugo iza njih skrivaju. A pri tome su, slično kao predsjednik Mesić, previdjeli da postoji protestno pismo od dvije stranice. Ali glavno, najprije udri. I čini mi se filozofiraju još i danas bez ikakvog učinka.

Zato bi na ovom mjestu podsjetio što je napisao don Anto Baković 1993. god. povodom optužbi na račun Hrvatske upućene sa sastanka sedmero najrazvijenijih zemalja u Japanu, citat: "Upućujem riječ dvije i hrvatskoj dijaspori... pitam četiri i pol milijuna Hrvata raseljenih po svijetu: kako to da svijet ne zna istinu o četiri i pol milijuna Hrvata u Hrvatskoj i Bosni? Ako je sedam velikih kazalo najveću laž pitam hrvatsku dijasporu gdje su vam demonstracije i manifestacije u Parizu, u Londonu, u Berlinu, u Rimu, u Bonnu i u Ottawi... ? (Večernji list, 19.06.1993.)

Zabrana ulaska Thompsonu u Švicarsku i njezino obrazloženje nisu izraz nesklonosti švicarskih vlasti prema Hrvatskoj i Hrvatima. To je rezultat naše nesposobnosti i destruktivnog djelovanja, koje je primjerice dovelo do zabrane Thompsonova koncerta u Dietikonu 2008., a kojoj su kumovali hrvatski poznanici prof. G. Kreis-a, predsjednika švicarske antirasističke komisije (DO br. 101). Hrvatski narod je nekada bio vrlo cijenjen kod onih Švicaraca, koji su poznavali našu povijest. Tako su jedne švicarske novine 50-tih godina u vrlo pozitivnom svijetlu upoznavale svoju javnost sa nepoznatim hrvatskim narodom, pri čemu saznajemo, tko bi to rekao, da smo se borili zajedno rame uz rame (vidi str. 12).

Znači nije sve tako crno. Na predstojećim izborima za predsjednika Republike imamo prigodu izabrati između 12 kandidata. Neki od njih se ubrajaju, kao što reče prvi Predsjednik, u kategoriju stoke sitnog zuba, ali ima i časnih iznimaka. Izbor dakle imamo, izaberimo pravoga.

Daj, Bože, narodu u našoj Domovini
Misli, plemenite, velike.....

*Blagoslovljen Božić i
sretna Nova 2010.*

HRVATSKIM MUČENICIMA

O gdje je plod od vašeg slavnog sjemena,
I da li kojim rodod krvca vaša rodi!
Jer roblje još smo, snijuć samo o slobodi,
Dok smrt je blizu gluha našeg plemena!

A kukavan je Hrvat novog vremena,
Te pušta da ga stranac k stalnoj smrti vodi.
Ne opiruć se klanju – krotko janje - hodi
I ne zna zbacit groznog ropstva bremena.

Al' vrcnut će iskra iz vašeg kremena!
Ja vjerujem, ja znam! Ta zar uzaludu
Sve žrtve vam i mučeništva budu?

Da, rodit će rod od slavnog sjemena!
A ako ne će, sam ću zazvat pakla vatre
Da spale sve, i grom da ropski narod satre!

Tin Ujević (1909.)

ODA HRVATSKOJ

Pjesmu evo pišem Hrvatskoj,
Da kažem kako stoljećima za nas diše,
A mi joj pružamo malo,
I moramo je, poput majke, voljeti više!

NAŠA HRVATSKA

Strpljiva i smjerna,
Samo ponekad uzdahne
Stresajući zlo s ramena.

I ne žali se ona, mati naša,
Već plače za sinovima što se žrtvahu za nju,
I za majki i udovica svu muku,
Ali brod joj sad napokon pristje
U rascvalu miru luku.

Franjo Grabovac

NEKA NI'KO NE DIRA U MOJ MALI DIO SVEMIRA

Istok, Zapad, svako brani svoje,
a ja ne sm'jem ono što je moje
oduvijek, jedini moj svijet.

I samo zato za njih sam fašista,
a nikad nisam htio tuđe ništa
samo nju, zemlju slobodnu.

Mirno živim ponosan na svome,
makar nije uvijek sve po mome.

Napadaju ta sluganska pera
k'o da oni branili su sela,
miševi iz rupa izišli.

Eh, što im se povampire lica
kad se vije naša šahovnica,
sveta zastava.

Nek' se čuje, nek' se zna,
nek' vijori zastava,
neka nitko ne dira
u moj mali dio svemira

U eteru lažu, obmanjuju ljude,
tako lako pravednima sude,
jesam kriv zato što sam živ.

Domoljublje prozvali fašizam,
tako brane njihov komunizam.
Prozirna demagogija!

MOLITVA GOSPI VELIKOGA HRVATSKOG ZAVJETA

Molim Tebe i Boga,
Premila Majko Sveta,
O Gospe velikoga
Hrvatskog zavjeta,

Molitvu mi usliši –
Narod moj blagoslovi,
Suzu bola izbriši –
Djecom nas svojom zovi.

Tebi zavjet dajemo,
Tebi najdraža mati...
S tobom ostajemo
Navijek – mi Hrvati.

Ti znaš za naše muke,
Ti znaš za naše boli.
Tebi pružamo ruke –
Za nas se Bogu moli.

Ti znaš i za naš vapaj,
I naš križ tisućljetni.
Mrtve povedi u Raj –
Živi nek' žive sretni.

Toplinom nas zakrili,
Ljubavlju nas napoji,
Jer mi smo vazda bili
I ostat ćemo tvoji.

Poškropi zemlju ovu.
Poškropi ovaj kamen.
Mi i u eru novu
Kročimo s tobom – AMEN

Ante Nadomir Tadić – Šutra

SADRŽAJ

	STRANA		STRANA		STRANA
Uvodnik	2	Prvo što smo napravili	17	Za fazne promjene mentaliteta	29
Prigodne pjesme	3	Drugo što smo napravili	18	Dragi prijatelju	31
10. obljetnica smrti dr. Franje Tuđmana	4	Treće što smo napravili	19	Hrvatski svjetski kongres CH/FL	32
Krik za promjene	5	36. Sabor HKZ	19	Krabat čarobnjak	33
Ustani bane	5	Da se ne zaboravi	19	Paula von Preradović	34
Kraj vremena izdajnika?	6	Razgovor s povodom, dr. Šimunović	20	Aforizmi, Janko Bučar	34
Prosvjed potpore Thompsonu	7	Biskup Andrija Gualdi	22	Obavijesti	35
Judini sinovi rade po planu	9	Razna pitanja, razni odgovori	23		
More je kopno	10	Dječji biseri	23	Naslovnica:	
Ugrožena domovina	10	Natjecanje za prvaka 2009.	24	Hrvatsko-švicarska misa Brig	
15. susret najtežih invalida	11	Nogometni turnir u Monthey-u	24		
Europa 2010.	11	Pomoć bolnici u Odžaku	25	Poledina	
Nepoznati hrvatski narod	12	Nisu zaboravljeni	26	Marko Perković Thompson i obitelj	
Unbekanntes kroatisches Volk	13	Citati iz knjige "Smrt Jugoslavije"	26		
Izlet u Wallis i hrvatsko-švicarska misa	14	Kolači su moj hobi	27		
Što misle napraviti Hrvati u Švicarskoj	17	Isplati li se biti čovjek?	28		

10. OBLJETNICA SMRTI DR. FRANJE TUĐMANA

“Onaj tko ljubi slobodu, poštuje i osloboditelja”, biskup Jezerinac

10. prosinca 1999. g. smrt nam je uzela čovjeka koji je najzaslužniji za oslobođenje hrvatskog naroda i utemeljenje hrvatske države.

Dr. Franjo Tuđman je bio izvanredno sposoban političar, pregovarač kojem se bilo teško suprostaviti i koga je bilo nemoguće nadmudriti. Imao je za političara presudnu sposobnost čekanja prije donošenja odluke, ali i brzog reagiranja kada bi oklijevanje bilo pogubno. Nije se dao pokolebati u ostvarenju svojih ciljeva. Protivnika je znao iznenaditi, zburniti i zastrašiti, jer nije oklijevao ući u sukob kojeg nije mogao izbjeći. Iz takvih je pothvata uvijek izlazio kao pobjednik, čime je narodu vratio samopouzdanje i pobjednički mentalitet, a hrvatskom vojniku staru, dugo prešućivanu slavu jednog od najboljih ratnika u Europi.

Ne čudi što je razdoblje u kojem je on stajao na čelu države, nazvano „Tuđmanovom erom“, jer bio je ličnost kojoj još dugo u budućnosti nitko neće biti ravan.

„Povijest je proučavao, o povijesti je pisao, u povijest je ušao, veliki sin malog hrvatskog naroda“, upisala sam u knjigu žalosti. Dunja Gaupp

RIJEČ POVJESNIKA

NACIONALNE SUVERENOSTI I UDRUŽIVANJE NARODA

„... Možemo se složiti s mišljenjem da će razvitak u našem stoljeću biti to brži što se uspješnije bude rješavao problem udruživanja manjih dijelova svijeta u veće, pa i u svjetsku zajednicu naroda, ali taj veoma osjetljiv i šakaljiv problem od sudbonosna značenja štetno je poticati silom, ili pritiskom velikih država, ili ideološkim pobudama. Trajno udruživanje naroda može se vršiti jedino poštivanjem njihove nacionalne suverenosti i na temelju pune ravnopravnosti, u uzajamnu dogovoru o prenošenju dijela njihove državne suverenosti na šire političke zajednice ili na svjetske organizacije. Zapreka stvarnoj integraciji svijeta nije normalan razvitak nacionalizma kad je on izraz nastojanja nesa-mostalnih naroda da nađu svoje mjesto kao ravnopravni članovi u regionalnim državnim zajednicama ili u svjetskom poretku, a pogotovo ne kad je samo izraz protesta protiv stranog gospodstva ili tuđe hegemonije. Stvarnu zapreku integracijskim procesima, zbližavanju i udruživanju naroda činila je i čini u tijeku cijele povijesti samo imperijalistička težnja za prevlašću i za asimilacijom.

Da bi svijet mogao postati univerzalna zajednica, svaki narod mora imati mogućnost da potpuno razvije svoje gospodarske, kulturne i druge nacionalne vrijednosti, jer će istom tada moći slobodno i ravnopravno donositi odluke o udruživanju u veće međunarodne zajednice i biti kadar da im i sam doprinese i da se sam može koristiti njihovim pogodnostima, isto tako kao što jedino slobodan čovjek može u punoj mjeri očitovati svoje potencijalne sposobnosti i prave vrijednosti i biti koristan i uvažen član ljudskog društva. Svaka prisilna mjera u tom razvitku donosi samo suprotne i neočekivane rezultate. Povijest nam pruža bjelodane dokaze da su sve velike sile i ideologije što su temeljile svoju moć na podređivanju drugih naroda doživjele raspad pri prvom ozbiljnom iskušenju u svojoj historiji, počam od Rimskog Imperija, Džingis Kana, Muhameda i Otomanskog Carstva sve do Napoleona, Habsburške Monarhije, Hitlera ili nedavnih suvremenih kolonijalnih imperija...

(*Velike ideje i mali narodi*, iz poglavlja „Ideje i sile u današnjem svijetu“)

NAROD NE MOŽE ODUSTATI OD VLASTITOG INTERESA

„... Nikakva sila u povijesti, nikada i ni na koji način nije bila kadra da iz postojećih nacija stvori novu na umjetan način. Svaki takav pokušaj je bio u povijesti osuđen na neminovni poraz. Nacije se ne stvaraju nikakvim pseudoznanstvenim, voluntarističkim teorijama, ni ideološkim programima u bilo kakvim velikodržavnim ili blokovskim retortama. One nastaju na prirodan način, u objektivnom i složenom povijesnom procesu, kao rezultat razvitka svih onih materijalnih i duhovnih sila, što na određenom tlu oblikuju nacionalno biće pojedinih naroda na osnovi krvne, jezične i kulturne srodnosti, te zajedničkih životnih interesa i sudbinske povezanosti etničke zajednice sa zajedničkim domovinskim teritorijem, te zajedničkim povijesnim tradicijama i ciljevima. Zbog

toga su poriv za samoodržanjem i volja jednog naroda da živi i čuva svoju nacionalnu samobitnost, da se potvrdi i da bude slobodan i priznat u ljudskoj zajednici – nepobjedivi. Ni jedan narod ne može odustati od vlastitog interesa i ciljeva, jer bi to značilo odustati od života. Narodima, pače, nije dopušteno ni izvršenje samoubojstva, niti je nad njima moguće tajno umorstvo; njihov krivnik ili izvršitelj zločina nad njima uvijek je poznat u povijesti. Narodi su nezamjenjive ćelije ljudske zajednice ili bića cijeloga čovječanstva. Ta se činjenica ne može ničim osporiti. Zbog toga, borba za nacionalni opstanak, za samoodređenje i slobodu naroda – nije i ne može biti zločin. Nasuprot tome, svaka vrsta gospodarstva, dominacije ili hegemonizma nad drugim narodima, svaki pokušaj asimilacije i svako ugrožavanje egzistencije nacionalnog bića drugih naroda – zločin je ne samo nad pojedinim narodima, nego i nad čovječanstvom u cjelini. Svaki narod, bez obzira na to koliko on bio velik ili malen i ma kakav on bio, ima prirodno i povijesno pravo na svoje mjesto i suverenitet u ljudskoj zajednici, baš kao i čovjek u ljudskom društvu, jer je dokazano, da je to bitna pretpostavka za optimalni razvitak svih izvora njegovih materijalnih sila i svih njegovih duhovnih vrijednosti, na dobro i korist njegovu i cijele ljudske zajednice. Zbog toga, ne bi smjelo biti dvojbe da sveukupna, kulturna, gospodarska i tehničko-prometna integracija suvremena svijeta ne pretpostavlja odbacivanje načela samoodređenja naroda i sputavanje njihova nacionalna bića, već naprotiv: njihovu punu afirmaciju, jer samo slobodan i suveren narod, kao i razvijena individua slobodna čovjeka, može dati svoj puni obol svijetu u kojem živi...

(*Nacionalno pitanje u suvremenoj Europi*, iz poglavlja „Pitanje samoodređenja i sjedinjenja europskih naroda“.) ■

PRENOSIMO UREDNIČKI KOMENTAR IZ GLASA KONCILA POSVEĆEN TEŠKOM STANJU U HRVATSKOJ I PREDSTOJEĆIM PREDSEDNIČKIM IZBORIMA.

KRIK ZA PROMJENE

Jutarnji list od subote 21. studenoga 2009. objavio je rezultate Gallupova istraživanja "Balkan Monitor" provedenog u rujnu ove godine u državama tzv. Zapadnog Balkana, dakle i u Hrvatskoj, pa budući da je riječ o ozbiljnom istraživanju, rezultati tog istraživanja zaslužuju pomnu analizu svih odgovornih u hrvatskom društvu, a u aktualnom trenutku i svih predsjedničkih kandidata. Gallupov institut, kao svjetski relevantna ustanova za istraživanje javnoga mnijenja, služi i pozornost i povjerenje jer - za razliku od medijskih ili stranačkih naručenih anketa u Hrvatskoj - nema nakane nikim manipulirati, a vjerodostojnost je utemeljena jer se istraživanje temelji na relevantnom uzorku od tisuću građana. Rezultati toga istraživanja zanimljivi su i za Crkvu, ponajprije za teologe i za vjernike, jer oslikavaju stanje u Hrvatskoj neovisno o političarima, političkim strankama i pristranim medijima.

Ponajprije upada u oči rezultat istraživanja po kojem je samo 8 % ispitanih izjavilo da smatra kako sadašnja Hrvatska ide u dobrome smjeru, čak 84 % smatra da ide u lošem smjeru, a samo 8 % nema određenog mišljenja o tom pitanju. Iznimno je znakovito što su - prema tom istraživanju - hrvatski građani, u usporedbi s građanima drugih istraživanih obuhvaćenih država koje objektivno imaju puno više poteškoća i neriješenih problema, daleko najnezadovoljniji smjerom kojim ide Hrvatska. Bez sumnje, u tom izraženom stavu može i mora se prepoznati ne samo pesimizam, kako je to interpretirano u Jutarnjem listu, nego i kritika svih odgovornih, svih utjecajnih, svih onih koji pridonose sadašnjem usmjerenju hrvatskoga društva. Čak 84 % hrvatskih građana - ako je riječ o reprezentativnom uzorku istraživanja - zauzima se, očekuje i priželjkuje odlučan zaokret u usmjeravanju hrvatskoga društva i hrvatske države.

Premda rezultati samoga istraživanja ne otkrivaju u čemu se sastoji ta kriva usmjerenost hrvatskoga društva s kojom je nezadovoljno čak 84 % građana i jer je nezahvalno upuštati se u na-

gađanje i procjenjivanje, ipak je moguće u bitnome razaznati koji su to glavni uzroci tolikoga nezadovoljstva ako se u analizi pođe od hrvatskih nacionalnih ciljeva koji su ujedno očekivanja velike većine hrvatskih građana. Ako se pođe od činjenice da je zdravo i prosperitetno gospodarstvo temelj svake države i svakoga društva (a takvo je gospodarstvo i jedan od hrvatskih nacionalnih ciljeva), onda je lako prepoznati da hrvatsko uvozničko i pretežno uslužno gospodarstvo - uz očito neracionaliziranje i podcjenjivanje proizvodnje i gotovih proizvoda, od onih u malim seoskim domaćinstvima do onih u brodogradilištima, dakle na svim razinama - ne daje ikakve razloge za zadovoljstvo svojom usmjerenosti. Hrvatski građani znaju da je sadašnje usmjerenje gospodarstva nekima idealno jer se čak i u aktualnim krizama dobro bogate, ali isto tako znaju da ne postoji hrvatska gospodarska strategija koja bi vodila računa o realnim značajnim hrvatskim komparativnim prednostima i o zajedničkom dobru cijele hrvatske nacije. Hrvatskim građanima ne znači previše relativno visoki prosječni ili statistički bruto nacionalni dohodak po glavi stanovništva kad se događa da se za rad ne dobije plaća, da se ne podmiruje prekovremeni rad, da nema sigurnosti za radno mjesto, kad nema dovoljno radnih mjesta, da se bilo koja od tih ili sličnih nepravda mora istjerivati privatnom tužbom...

Svi koji su stoljećima sanjali te često i umirali ili svoju krv prolijevali za slobodu, nezavisnu Hrvatsku, imali su pred očima kao jedan od bitnih hrvatskih nacionalnih ciljeva da Hrvatska bude zemlja slobodnih, ravnopravnih i ponosnih ljudi. Hrvatski građani dobro znaju da je sve to zapisano i u sadašnjem Hrvatskom ustavu i u brojnim zakonima, ali isto tako znaju da se te pravne odredbe ne provode u život. Bez posebnih istraživanja dobro je poznato da u sadašnjem hrvatskom društvu postoje povlašteni i marginalizirani građani, povlaštene i potisnute interesne skupine, da su pojedine ideologije povlaštene i nedodirljive a drugi svjetonazori potisnuti i čak ugroženi, da postoje nedodirljivi monopoli nad istinom bilo o prošlosti bilo o sadašnjosti, da je na djelu rastakanje hrvatskoga nacionalnog i kulturnog identiteta, da je na djelu potiskivanje ili prešućivanje ili umanjivanje svega hrvatskoga pozitivnoga, da je u hrvatskom društvu vlast sve više otuđena i da izabrani nimalo ne poštuju svoju izbornu bazu... Sva ta područja, a to nije sve što nije dobro u sadašnjem hrvatskom društvu, po stavu čak 84 % hrvatskih građana morala bi doživjeti odlučni zaokret, promjenu...

Hrvatski građani dobro znaju da u Hrvatskoj postoje i sposobni ljudi i realni preduvjeti za nuždan i hitan gospodar-

ski i ukupni društveno-politički zaokret, ali kao da nema političke volje, kao da tzv. političkim elitama, bile na vlasti ili u opoziciji, odgovara sadašnje stanje pa ne žele ulaziti u stvarne promjene.

Predstojeći predsjednički izbori u tom svjetlu dobivaju na osobitoj važnosti jer neposredno biranje predsjednika daje mogućnost da mandat dobije osoba koja je spremna stvarno se suočiti s tim tolikim nezadovoljstvom hrvatskih građana. Svi hrvatski građani, a osobito građani vjernici, morali bi učiniti dodatne napore, prepoznati vjerodostojnog kandidata koji je spreman povesti Hrvatsku u te nužne i hitne promjene te usprkos svemu izići na izbore i dati mu svoj glas.

Ivan Miklenić, Glas Koncila ■

150 GOD. OD SMRTI BANA JOSIPA JELAČIĆA USTANI BANE HRVATSKA TE ZOVE

Piše Osvin Gaupp

Ban Josip Jelačić je jedna od najvećih hrvatskih povijesnih osoba, koja je po dobru ušla u kolektivnu svijest hrvatskog naroda, ali i drugih naroda. Njegovo zalaganje za osnovna i politička prava svih naroda, njihovu ravnopravnost i za federalizam u Monarhiji, priskrbilo mu je veliki ugled ne samo u Hrvata i Slave na nego i drugih naroda. Njegova popularnost je bila tako velika da su o njemu ispevane pjesme na - osim hrvatskom - još 9 jezika: latinskom, grčkom, njemačkom, talijanskom, francuskom, češkom, slovenskom, mađarskom i srpskom. Čuveni austrijski pjesnik Grillparzer je za prigodu proglašenja bana Jelačića počasnim građaninom Beča 1849. g. ispevao pjesmu o banovu junaštvu i srebrnom štitu, koje su mu tom prigodom darovale bečke dame iz zahvalnosti za obranu grada Beča.

Jelačić je bio u hrvatskom narodu simbol borbe za ujedinjenje i osamostaljenje Hrvatske, sinonim slobode i otpora svakom nasilju, najprije mađarskom, a kasnije velikosrpskom i komunističkom u dvije jugoslavenske državne zajednice. U vrijeme tih režima bez obzira na sudske i druge kazne, hrvatski je čovjek zazivao i veličao Jelačićovo ime i pjevao mu pjesme, posebno onu "Ustani bane, Hrvatska te zove", dajući tako oduška svom buntu i rodoljublju.

Međutim, Jelačić je bio i jedna od politički najnapadanih hrvatskih povijesnih osoba. Još u njegovo doba napadali su ga Marx i Engels, zagovornici velikomađarske i velikonjemačke ideje. Oni su smatrali da u habsburškoj monarhiji imaju pravo na opstojnost samo tri naroda: Nijemci, Mađari i Poljaci, ►

a da su mali narodi, kao Hrvati, Sloveni, Slovaci sa svojim zahtjevima za suverenost, natražnjački i kontrarevolucionarni. Po njima Hrvati su trebali nestati. Jelačića su na osnovi izjava Marxa i Engelsa napali marksističko-komunistički krugovi općenito te, nakon 1945. jugoslavenski komunisti, unitaristi i Srbi posebno. Ta neopravdana mržnja na Jelačića je pridonijela da, prigodom obilježavanja 100. obljetnice mađarske revolucije u Zagrebu, noću 26./27. srpnja 1947., Jelačićev spomenik, simbol grada Zagreba i općeg hrvatskog otpora svakom presizanju, bude maknut i trg koji je nosio njegovo ime preimenovan. Spomenik je obnovljen i ponovno postavljen na središnji zagrebački trg tek nakon demokratskih promjena u Hrvatskoj, u jesen g. 1990.

Revolucionarna 1848. je po opasnosti da Hrvatska bude pregažena i da zauvijek nestane sa zemljopisne karte, bila vrlo slična godinama 1990. i 1991. Ban Jelačić je g. 1848., kao i predsjednik Tuđman 1990./1991., imao odlučujuću ulogu da do nestanka Hrvatske nije došlo. Kao što je hrvatski narod u prigodi smrti predsjednika Tuđmana u prosincu 1999. god. u apsolutnoj većini iskazao svoje poštovanje prema njemu kao tvorcu hrvatske države, tako su i u prigodi smrti bana Jelačića i pokopa svibnja 1859. god. Hrvati plebiscitarno potvrdili svoje poštovanje čovjeku, koji ih je g. 1848. poveo u borbu za suverena prava, isprativši u velikom mnoštvu Jelačićevo tijelo iz Zagreba na vječni počinak u Nove dvore kraj Zaprešića. Jelačićev ugled u hrvatskom narodu smetao je svim nenarodnim režimima.

Kao što je nekad ban Jelačić bio napadan od onih kojima je hrvatska državnost smetala i proglašavan natražnjačkom i reakcionarom, iako je odmah nakon ustoličenja za bana dao seljacima slobodu, tako je bio napadan i predsjednik Tuđman iz istog razloga i sa sličnim argumentima, iako je on uveo demokraciju u Hrvatsku. Kao što su neki Hrvati 1947. sudjelovali u uklanjanju Jelačićevog spomenika, tako neki Hrvati danas sudjeluju u takozvanoj detuđmanizaciji. Međutim, narod je uvijek prepoznavao veličinu bana Jelačića, on isto tako prepoznaje značenje i povijesnu ulogu dr. Franje Tuđmana u obnovi, obrani, oslobođenju i izgradnji suvremene hrvatske države.

Oba ta hrvatska velikana po svojim zaslugama u očuvanju i izgradnji hrvatske državnosti ostat će trajno u svijesti hrvatskog naroda. I kao što je ban Jelačić opet vraćen na svoje staro mjesto, tako će jednog dana i prvi hrvatski (i dosada jedini, jer njegov nasljednik nije hrvatski) predsjednik dr. Franjo Tuđman dobiti svoje dostojno mjesto u glavnom hrvatskom gradu. ■

KRAJ VREMENA VELEIZDAJNIKA?

Priredila D. Gaupp

U dvorani Hrvatske kulturne zaklade i Hrvatskog slova 13.10.2009. g. u nazočnosti obitelji Tuđman, predstavljena je knjiga "Kraj vremena veleizdajnika?" akademika J. Pečarića i novinara i publicista M. Kovačevića. O knjizi i razlogu njenog nastanka govorili su akademik Dubravko Jelčić, admiral Davor Domazet Lošo, te autori knjige.

Akademik Dubravko Jelčić je rekao kako se Hrvatska danas nalazi na skliskoj prekretnici između dva moguća pravca: zanemariti hrvatski nacionalni interes i vlastiti ponos, ili se uspraviti kao 1990./1991. i uzeti sudbinu u svoje ruke. Knjiga je od prve do zadnje stranice prožeta uvjerenjem njezinih autora, koje je i njegovo uvjerenje, da je Miroslav Tuđman jedini predsjednički kandidat koji Hrvatskoj može vratiti ponos i dostojanstvo.

Umirovljeni admiral Davor Domazet Lošo, koji je od 1998. do 2000. bio načelnik Glavnog stožera Oružanih snaga RH, rekao je da topnički dnevnik ne po-

stoje i upitao zašto oni trebaju hrvatskom predsjedniku Stjepanu Mesiću i hrvatskoj vladi. Topničkim dnevnicima pokušava se dokazati kako je postojao nekakav plan, ali „koji de facto nije izvršen“.

Haaški sud će iduće godine izreći presude hrvatskim generalima Anti Gotovini, Ivanu Čermaku i Mladenu Markaču i svi su dokazi, zahvaljujući prije svega američkim odvjetnicima, a ne hrvatskoj politici i vladi, pokazali kako nije bilo prekomjernog granatiranja niti izгона Srba iz Hrvatske, istaknuo je. Na Hrvatsku danas jurišaju sljedbenici Slobodana Miloševića preobučeni u liberale i europejce. Otvoreno se planira stvaranje „jugosfere“ o kojoj je pisao britanski časopis "Economist". Da bi se taj plan zaustavio, potrebno je za novog hrvatskog predsjednika izabrati Miroslava Tuđmana, jer će u suprotnom taj proces "ići ubrzanim tijekom".

Novinar i publicist Mate Kovačević rekao je kako tekstovi u prvom dijelu knjige upozoravaju hrvatsku javnost na procese na različitim poljima društvene i političke stvarnosti, čiji je konačni cilj rastrojavanje Hrvatske. U drugom dijelu su predstavljeni javni nastupi i politički program predsjedničkog kandidata M. Tuđmana. ►

obitelj Tuđman

Akademik Pečarić se zahvalio predstavljačima, admiralu Domazetu i akademiku Jelčiću, donatoru za tiskanje Ilici Jovanoviću, Frani Marušiću, HKZ-i i Hrvatskom slovu za organiziranje pro-

mocije, te nadodao da sav prihod od prodaje knjige ide za predsjedničku kampanju Miroslava Tuđmana.

Pečarić: Najveći dio knjige posvećen je prof. dr. Miroslavu Tuđmanu. Zapravo, uz Thompsona po meni on je danas najznačajnija osoba koju imamo. Čovjek uz koga i zahvaljujući komu možemo učiniti da se vrijeme ponosa i dostojanstva vrati vrlo brzo. On je i jedini od današnjih predsjedničkih kandidata koji je potpisnik naših pisama potpore Thompsonu.

Prezime Tuđman je snažna poruka svima – i svijetu koji ne želi ni pomisao na onoga koji ih nije slušao. Da, kada govorim o Ocu hrvatske države Franji Tuđmanu uvijek me naljuti kada netko o njemu govori kao o "prvom hrvatskom predsjedniku". Pa samo je on bio hrvatski predsjednik. Zar za Mesića možemo reći da je hrvatski predsjednik?

Svjetski moćnici znaju da je našem predsjedniku bio važniji hrvatski narod od svih njih. A znaju da je takav i njegov sin! Nevjerojatno je i što jedinu zamjerku profesoru Tuđmanu nalaze u tome

što je po prirodi tih i nenametljiv. A zapravo su to odlike čovjeka koji može stvoriti takove tajne službe kakve smo imali. Znamo s koliko strasti su ih uništili kada je nastupila "trećejanuarska" diktatura. I sada ono što je zapravo bilo od velikog značaja za stvaranje države – njemu je jedina mana. To što je kao intelektualac, znanstvenik, i uopće kao čovjek, mnogo ispred svih ostalih kandidata – nije važno. Problem je što on ima i osobine koje su bile veoma važne kada smo stvarali državu. ■

Posebno nas raduje i jako smo ponosni što je na 256. stranici, u poglavlju „Mediji u hrvatskom iseljeništvu“, pod naslovom „Hrvatska kulturna zajednica: O Hrvatskoj i Hrvatima izvan Hrvatske“ objavljen razgovor kojeg je s dr. Miroslavom Tuđmanom napravila gospođa Marija Čulap Imhof, tajnica Hrvatske kulturne zajednice, a kojeg smo objavili u Društvenim obavijestima broj 102, od prosinca 2008. godine.

PROSVJED POTPORE THOMPSONU PRED VELEPOSLANSTVOM ŠVICARSKE

Zagreb, 9. listopada 2009.

"Udruga za slobodu i neovisnost" i nekoliko braniteljskih udruga održale su pred švicarskim veleposlanstvom u Zagrebu prosvjedni skup protiv švicarske odluke o zabrani ulaska u zemlju pjevaču Marku Perkoviću Thompsonu.

Organizatori prosvjeda u svome pismu traže žurno ukidanje zabrane, kao i ispriku zbog neutemeljenih optužaba. Uz organizatore, svoje mišljenje o za-

brani izrazili su prof. Slobodan Lang, predsjednik zagrebačke HVIDRE Ivan Pandža, akademik Josip Pečarić, predsjednik Udruga branitelja logoraša Domovinskog rata Grada Zagreba i Zagrebačke županije Ilija Ačkar, te u ime braniteljskih udruga Splitsko-dalmatinske županije Miro Morto.

Prema mišljenju prof. Langa za ovakvu odluku švicarskih vlasti golemu odgovornost snosi hrvatska politika, koja još uvijek svijetu nije ponudila sustavne informacije o obrani vlastite slobode i stvaranju hrvatske države.

Ivan Pandža poziva predsjednika Mesića da podnese ostavku kako ne bi nanosio daljnju štetu.

GOVOR AKADEMIKA PEČARIĆA:

Dragi prijatelji,

Nema dvojbe da je zabrana ulaska Marku Perkoviću Thompsonu u Švicarsku i Europsku uniju poruka svima nama. Njihovo obrazloženje počinje konstatacijom kako je on "jedan je od najuspješnijih i najpopularnijih pjevača hrvatske glazbene scene". Očito nam poručuju: Kakav je vaš najpopularniji pjevač – takvi ste i vi. Mi njima odmah kažemo: Hvala vam! Kamo sreće da smo svi kao Marko Perković Thompson!

Sam tekst obrazloženja je doista nešto sramotno:

„Poznat je postao 1991. s pjesmom 'Bojna Čavoglave'. Ta pjesma ima za temu borbu protiv pripadnika srpske paravojske za vrijeme građanskog rata u Hrvatskoj (...) PERKOVIĆ Marko ►

hrvatski je folk-rock pjevač čije pjesme djelomice sadrže dijelove teksta koji veličaju ratne zločine i genocid. Slovi za predstavnika ultranacionalističkog svjetonazora koji se nastavlja na fašističku prošlost Hrvatske. Tako on u pjesmi 'Bojna Čavoglave' pjeva o tome da na Srbe treba bacati bombe i pucati u njih iz pušaka te da sve Srbe treba razbiti šakom.“

Ovo zadnje ne postoji u toj pjesmi, ali je zanimljivo to njihovo izjednačavanje srpske paravojske sa svim Srbima, zar ne?

Tu je još i najmanji problem što oni velikosrpsku agresiju na Hrvatsku nazivaju građanskim ratom. Mnogo veći problem je što njihov tekst, kako bi to rekao predsjednik Mesić, koketira s neonacizmom. Naime, oni su svjesni da je 'Bojna Čavoglave' pjesma iz rata, ali ako u takvoj pjesmi kažeš da će se Hrvati braniti tako što će na one koji ih napadaju bacati bombe ili pucati iz pušaka onda veličaš ratne zločine i genocid. Time nam Švicarska, koja se obogatila i zahvaljujući – kako kaže Milan Ivkošić u "Večernjem listu" – "neizmjenjnim svotama novca nagrabiljenog na krvi, na strašnim nesrećama i Židova i podosta drugih naroda, pogotovo afričkih, azijskih i južnoameričkih" poručuje da smo genocidan narod. Sama hrvatska obrana od velikosrpske agresije njima je ratni zločin i genocid.

Po istom obrascu se sudi danas Hrvatima u Haagu i u Hrvatskoj. Po istom obrascu danas inzistiraju na tzv. Topničkim dnevnicima. Oni su im veoma važni jer je Hrvatska napravila genocid samim tim što je u granatiranju Knina poginuo čak JEDAN srpski civil. Topnički dnevници za bombardiranje hrvatskih gradova od Vukovara do Dubrovnika im nisu interesantni. Da, tamo su stradali mnogi Hrvati. Ali, zar su svi oni vrijedni u usporedbi s JEDNIM srpskim civilom? Zar nisu i nacisti određivali koji su narodi vrijedni, a koji nisu. Vidimo da se to radi i danas, a ti ne-vrijedni se ne smiju ni braniti?

Organizatori ovog prosvjeda vjeruju da je ovaj švicarski čin "instruiran iz Hr-

vatske i to iz ureda predsjednika države"! To je očito već i iz plakata u kome se nalaze Thompsonove riječi:

Domoljublje prozvali fašizam,
Tako brane njihov komunizam.

Predsjednik Mesić se opet prepoznao pa se opet sam i javio. Naravno, njemu nije ništa sporno u tekstu kojim Švicarci zapravo tvrde da smo genocidan narod. To nas ne čudi! Znamo da je predsjednik ove države lažno svjedočio u Haagu. Njegove laži raskrinkane su u knjizi prof. dr. Miroslava Tuđmana "Vrijeme krivokletnika". Našu tzv. pravnu državu to ne interesira!

Znamo i Mesićevu ulogu u priči o Topničkim dnevnicima. Znamo i Mesićevu ulogu u falsificiranju dokumenata pomoću kojih sud u Haagu treba optužiti naše generale. Znamo i Mesićevu ulogu u protuzakonitom dostavljanju dokumenta s oznakom "državna tajna" tom sudu. Znamo i za Mesićevu ulogu u protuustavnom projektu restauracije nove balkanske federacije. Sjetimo se samo njegova nedavnog nastupa na skupu tzv. Federacije balkansko-američkih udruga u New Yorku.

Zato je potpuno opravdan poziv ZU HVIDR-a grada Zagreba takvom predsjedniku "da podnese ostavku, da odstupi i prije isteka posljednjih dana svojeg mandata kako ne bi nanosio daljnju štetu našoj domovini i sramotio časnu funkciju predsjednika hrvatske države". Međutim, takav častan čin ne može se od njega očekivati. Logičnije bi bilo da ga Hrvatski sabor opozove s te časne funkcije. Nažalost, ni to ne možemo očekivati. Pa svima je jasno da naši političari samo slušaju što im svjetski moćnici kažu.

Zapravo, kakav je "problem" u Thompsonu i u nama najbolje je opisao bivši francuski vojni biskup Michel Dubost kada je na međunarodnom vojnom hodočašću u Lurdu rekao da se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti?

A hrvatske vrijednote su ono o čemu

pjeva Marko Perković Thompson. Pjeva o vrijednotama koje se u Europi gube. Oni koji žele takovu Europu zabranjuju mu ulazak u nju. Thompson pjeva o ljubavi prema obitelji, domovini ("netka nitko ne dira u moj mali dio svemira"), svom narodu i Bogu. On pjeva o slobodi i onima koji su je izborili našem narodu. Zato nikada ne smijemo zaboraviti da je Sveti Otac Ivan Pavao II. za svoj stoti posjet izabrao Hrvatsku i da mu je prva poruka - ona u Dubrovniku - bila o vrijednosti slobode.

Švicarci kažu kako "treba spriječiti da on svojim djelomice ekstremističkim pjesmama na svojim nastupima uzgredne radikalizirati dijelove hrvatske iseljeničke zajednice". Ne štite oni samo svoju "unutarnju i vanjsku sigurnost" već "unutarnju i vanjsku sigurnost" takove Europske unije koja ne želi vrijednote o kojima Thompson pjeva. Jer, pjevajući svoje pjesme hrvatskim iseljenicima u europskim državama on čini da te vrijednote žive i u tim državama.

Sam Thompson u svom nam Priopćenju poručuje:

"Zar nije već vrijeme reći dosta tim lažima i poniženjima? Ne smatram se žrtvom niti se tako osjećam, niti želim da me itko tako doživljava, ovo što se meni događa je ništa u usporedbi sa žrtvom i nepravdom koju su mnogi Hrvati podnijeli u borbi za ponos, dostojanstvo i suverenitet Hrvatske. Sjetite se samo naših generala, Ante Gotovine i drugih na koje se ta njihova pravda i pravosuđe obrušilo. Je li to ono što nas čeka u Europskoj uniji?"

Ne smatramo ni mi Marka Perkovića Thompsona žrtvom. Zar može biti žrtva netko o kome su hrvatski intelektualci napisali knjigu, čiji jedan prikaz ima naslov "Thompsona opjevali biskupi i akademici"? Zapravo i ovaj napad samo potvrđuje moje riječi, koje se nalaze i u spomenutoj knjizi, da je Thompson jedan od najvećih živućih Hrvata, ili kako je ta moja tvrdnja interpretirana u "Hrvatskom listu": "Upravo je Thompson – a ne nitko od onih glavonja za koje se glasuje na izborima – politički najvažniji živi Hrvat." ■

HRVATIMA TREBA OGADITI SVE
HRVATSKE SVETINJE

JUDINI SINOVI RADE PO PLANU

Piše Darko Kolić

Sve što vrijedi u Hrvatskom narodu treba popljudavati na sve načine i ne birajući sredstva. S tim su ciljem, a uz pomoć domaćih jugonostalgijara, ušli u Hrvatsku. Projekt u kojem sudjeluju engleska, francuska, kanadska, holandska, ruska, grčka i srpska diplomacija, te tajne službe, bivša UDBA, kroz medije, financirane i od Soroša, počimaju svoju kampanju pranja mozga hrvatskim ljudima. Dok smo se mi borili pod kišom granata, oni su već radili na njemu.

Milijunaš Soroš, u Hrvatskoj nalazi puno pristaša, jer kod nas ima dosta onih koji bi i rođenu mater prodali za novac. Zalažući se za Otvoreno društvo, on debelim sredstvima financira sve one udruge koje se zalažu na dokazivanju da smo svi isto krivi za rat. Na redu je plan "Podijeliti krivnju za rat na sve zaračene strane", s time da Hrvati ipak ispadnu najveći krivci.

Osnivaju se stotine t. zv. nevladinih udruga (civilnog društva) koje surađuju s Veritasom Save Štrbca i Haagom. Sve hrvatske svetinje, kao što su Domovinski rat, crkva, predsjednik Tuđman, svi generali koji su nešto značili u našem obrambenom ratu, svi domoljubi i dragovoljci, izloženi su kritici, napadima, klevetama. Ukida se počasna garda i namjerno zapušta Oltar domovine. Čovjek ne bi povjerovao koliko u Hrvata ima sljedbenika plana – uništiti hrvatske svetinje, baci Hrvate na koljena.

Glavno leglo tih Judinih sinova su t.zv. „Hrvatska TV“ i sve utjecajnije novine u Hrvatskoj, gdje se vrte jedni te isti ljudi kao primjerice Matija Babić (Index), Davor Gjenero, Denis Kuljiš, Denis Latin, Puhovski, Anto Nobilo, Ivan Zvonimir Čičak, Ivo Goldstein, Jasna Babić, Krunoslav Olujić, Miljenko Jergović, Semina Lončar, Slavko Goldstein, Suzana Jasić (Gong), Tvrtko Jakovina povjesničar, Vesna Terselić, Zoran Pusić, Drago Pilsel, Davor Butković i mnogi drugi mrzitelji svega hrvatskog.

Uz ovakove medije i njihovo serviranje poluistina i laži ne čudi što narod bira za predsjednika krivokletnika. Jer kod nas je narod kratkog pamćenja, pun jala i frustracija. Nije ni čudo da smo stoljećima bili uvijek nečija kolonija i velike guske u maglama povijesnih kretanja.

Za ministra obrane imenuju ženu koja je do jučer pjevala „živjela Jugoslavija“. Najzaslužniji hrvatski generali i zapovjednici otjerani su u mirovinu. Skoro sve vojarne se raspuštaju, preda-

ju gradovima na raspolaganje. Ukidaju se gardijske brigade, ukida se obavezno služenje vojnog roka. Nije više moderno biti hrvatski vojnik i služiti u hrvatskoj vojsci. Hrvatska vojska, koja je do jučer bila simbol snage, otpora, ponosa i hrabrosti, razoružana je i smanjena na 20'000 profesionalaca bojovnika, znači praktički ukinuta!! Kao, nas će braniti NATO, kojem šalju naše vojnike da diljem svijeta budu topovsko meso interesima velikih sila današnjice. Moćnici svijeta uz pomoć tajnih Masonskih loža, kupuju političare za ostvarenje svojih interesa – monopola na tržištu, umnožavanje kapitala i osobnog bogatstva i globalne vlasti.

Svaki puta kada neki bolesnik zloupotrebi oružje i nekoga ubije, mediji naprave senzaciju od toga. Onda se provodi sustavno razoružanje hrvatskog naroda kroz akcije 'vrati oružje', jer ono je opasno. Pa zna se da oružje treba čuvati na posebnom, sigurnom mjestu i bez streljiva, ali kako inače razoružati narod!

Desetljećima smo bili bez oružja. 1945. g. položili smo oružje na Bleiburškom polju, vjerujući Englezima da nas neće predati komunistima na pokolj. Oni su nas prevarili i izručili! U Jugoslaviji su Hrvati vojni rok morali služiti u drugim Republikama, tek nekih 10-20 % smjeli su ostatu u Hrvatskoj. Zašto? Pa zato što Hrvati nisu smjeli imati svoju vojsku u vojarnama u Hrvatskoj. Mogli bi se osiliti, izaći na ulice i tražiti samostalnost i slobodu. Kad smo se konačno naoružali i obranili, sad nam ukidaju obavezno služenje vojnog roka i provode akcije 'vrati oružje'.

A na čelu izdajničkog tima je predsjednik Stipe Mesić koji je u Haag poslao sve i svašta, pa čak i krivotvorene transkripte koji služe za konstruiranje optužnice o 'zločinačkom hrvatskom pothvatu'.

Mi Hrvati moramo izaći iz tame zaborava, frustracija, ljubomore, jala i početi misliti svojom glavom. Sjetimo se gdje smo bili, koliko nas je stajala sloboda! Zar ćemo dozvoliti da nam sude zbog toga? Zar ćemo dozvoliti da nam ponovno drugi piše povijest na osnovu krivotvorevina onih koji nas žele opet vidjeti na koljenima! Nedajmo si usaditi kompleks krivnje, ne dopustimo da nas izluđuju do te mjere da postanemo malodušni i pasivni. Silom nas žele uvjeriti da nemamo drugog izbora, nego tancati kako veliki sviraju, jer kao mali narod nemamo drugog izbora.

Nije istina! Bili smo jednako mali i prije 20 godina kada su nas napali, ni tada nismo imali podršku velikog svijeta (osim Vatikana).

Još se nadam da će hrvatski narod shvatiti težinu trenutka u kojem se nalazi lijepa naša i da će samosvjesno reći "dosta je vaših laži u medijima i politici". U Saboru sjedi 90 % gusaka koje maglu obožavaju. Sramotno je da

u Saboru sjede i takvi koji su zakletvu položili, ne Hrvatskoj, nego Republici srpskoj, i još su k tome koalicijski partneri HDZ-u i obnašaju odgovorne dužnosti. U predsjedničkom uredu sjede jugonostalgijari i bivši UDBA-ši. Žalosno je da u školama naša djeca, osim par natuknica o domovinskom ratu, ne uče ništa drugo. Žalosno je čuti da srednjoškolci nemaju pojma tko su Bruno Bušić, Janko Bobetko, Josip Jović, Blago Zadro, Damir Tomjenović gavrani, Damir Krstičević, Marko Babić, Miro Barešić, Daida i mnogi drugi zaslužni Hrvati. Sramota je to!

Skoro sve medije u Hrvatskoj kontroliraju Judini sinovi, Soroševi plaćenici uz veliku pomoć t.zv. Hrvatske Televizije koja ne samo što prikazuje krivotvorevine o našem domovinskom ratu, nego još i financira njihovo snimanje. Financiraju to novcima naroda, zasljepljenog i izmanipuliranog naroda!

A da o predstavljanju predsjedničkih kandidata na državnoj TV ne govorim, o kandidatima Josipu Jurčeviću ili Miroslavu Tuđmanu ni riječi, kao da ne postoje, a neki se ne miču sa ekrana kao što su Josipović, Kajin, Pusička, Hebrang.

Sreća je to što se na internetu mogu naći prohrvatske web stranice, na kojima se čuje istina i obnavlja nada za spas Hrvatske. Evo nekih: www/amac.hrvati-amac.com, domovinski-rat.com, dragovoljac.com, emilcic.hrvati-amac.com, glas-koncila.hr, haka-ve.org, herojivukovara.hr, hkz-kkv.ch, hous.hrvati-amac.com, hrvatskipolitickiuznici.hr, miroslav-tudjman.com, necenzurirano.com, slobodanprljak.com, thompson.hr, zakladaza-istinu.hr,

Kamo vodi ovo sustavno zatiranje istine o nama samima, ako ne u novo ropstvo? Do kada će se tolerirati izluđivanje hrvatskog naroda?

Nedavni koncert irske grupe J2 bio je na veliko medijski popraćen. Ti su Irci u svojoj domovini i među svim katolicima svijeta priznati. Žalosno je da naši mediji istu podršku ne daju i našem Thompsonu, jer i njegove pjesme pjevaju o ljubavi prema Bogu, domovini, obitelji i poginulima za slobodu Hrvatske. On je hrvatski J2!

Hvala dragom Bogu što u Čavoglave iz godine u godinu dolazi sve više svijeta i hrvatskih intelektualaca. To je nada u spas ideje o zajedništvu i uzdizanju naših hrvatskih vrijednosti. Samo se bojim za našeg Marka Perkovića, jer povijest je pokazala kako kod nas prolaze rodoljubi !!!!!!!

E moj narode, ne vjeruj onima koji ti kažu da je primitivno biti domoljub. U njihovom globalnom svijetu za domoljube nema mjesta, zato čuvaj svoju domovinu. ■

Gradanska inicijativa

OTVORENO
PISMO
UREDNICIMA I
DJELATNICIMA
HRT-A

MORE JE KOPNO

Poštovana gospodo!

Znam da smo se svi pomalo izgubili u ovoj društvenoj žabokrečini i da je iz nje teško čuti i razaznati pjev slavuja, a inicijativa "More je kopno" upravo to jest.

Svjedoci ste da se proširila cijelom Hrvatskom iako nije imala medijsku potporu. Je li se netko od Vas uopće zapitao što znači ova inicijativa? Tko su ti ljudi koji troše svoje slobodno vrijeme i vlastiti novac i zašto? Što je to u njoj potakle tolike mlade ljude koji se svakodnevno dragovoljno javljaju i nude svoju pomoć? Da ste se to upitali sigurno bi pozvali inicijatore da Vama i javnosti dadu odgovore, a oni bi to rado učinili. Mlade bi trebali pitati sami, iznenadili bi Vas, a možda i posramili.

Gospodo draga, kroz cijelu ljudsku povijest ratovalo se za teritorij. Zato su i uspostavljene granice. Njihovo poštiva-

nje nosilo je mir, a pokušaj prekrivanja, u pravilu, rat. Nakon bolnih iskustava sve krvavijih i pogubnijih ratova, ljudi su uspostavili međunarodne sudove kao instrument sprječavanja sukoba. Zašto se u ovom slučaju to ne poštuje?

Međutim, ova inicijativa ne prejudicira čak ni to logično rješenje. Ona je u svojoj biti glasni vapaj zbog nepoštovanja čovjeka kao stvorenja. Možda Vam se ovo čini malo prejako, ali zapravo se radi upravo o tome. Kako inače objasniti uskraćivanje Ustavom zagaraniranog prava narodu. Odakle uopće proizlazi ta bahata sigurnost da to uopće mogu bez posljedica. Otkud bahata uvjerenja naroda s Orwellovskih ekrana da svoj stav mogu izraziti samo svake četiri godine u vrijeme izbora. Odakle, u isto vrijeme, proizlazi moć i pravo političke elite da svakodnevno radi i govori što ih volja. Pa zar onda nije logično pitanje, jesu li svi ljudi u svom dostojanstvu jednaki?

A sada nekoliko razloga zbog kojih ste trebali podržati ili barem dati više medijske pozornosti ovoj inicijativi.

1. Ova inicijativa traži narodu Ustavom zagaraniranog prava da o pitanjima promjene granica odlučuje referendumom (Vlada i Sabor to ignoriraju)
2. Cinično je na hrvatskoj javnoj televi-

ziji izvještavati o Referendumu u Sloveniji, a istovremeno prešućivati inicijativu za pokretanje referenduma u Hrvatskoj

3. Ova inicijativa uči ljude, a osobito mlade, kako izražavati svoje stavove mirnim putem poštujući društveno dogovorena i utvrđena pravila, u čemu ste vi mogli dati izniman doprinos.

4. Možda ćete u nepoštivnju zakona od strane najviših državnih tijela i frustracija zbog osjećaja nemoći da se išta promijeni naći, toliko puta u vašim medijima traženi, odgovor otkud toliko nasilja u društvu.

5. Narod duboko osjeća da je prevaren.

6. Stoga je prevažno narod pitati što misli o ovom, a i sličnim pitanjima.

I na kraju kao poticaj, mislim da bi odluka Međunarodnog suda, bez obzira na frustrirajuću činjenicu da nam tek nekoliko godina nakon krvavog Domovinskog rata, ponovo navaljuju na granice, ipak bila prihvaćena u narodu kao trajni залог mira i prijateljstva. U protivnom biti će to novi pritajeni izvor mržnje i sukoba, ja osobno nemam dvojbi da je on s namjerom ovako i posijan. Tko sije vjetar žanje oluju.

Još ima vremena!

Ante Pribudić, dr. stom., Split

PROBUDI SE NARODE UGROŽENA DOMOVINA

Piše Darko Kolić

Narode hrvatski, jesi li svjestan da nam je domovina ugroženija više nego ikad u povijesti, više nego u vrijeme rata? Zašto? U ratu smo znali tko nam je neprijatelj i odakle dolazi zlo i kako se protiv njega boriti. Danas nam domovinu izručuju strancima na legalan način, jer to traži Europa. Danas stranci kupuju sve što vrijedi i s time rade što hoće. Unište hrvatsku firmu da bi uništili konkurenciju, a istovremeno došli do zemljišta. Kupuju najljepše parcele uz more, smiju otkupiti i poljoprivredno zemljište. Talijani nam krađu ribu, Slovenci more.

Europska unija je izmišljena zato da bi pogodovala bogatim kapitalistima. Njima je postalo pretijesno u bivšem uređenju, jer morali su plaćati carine ili skupu radnu snagu. Danas mogu svaku firmu odseliti u bilo koju zemlju istočnog bloka i tamo koristiti jeftinu radnu snagu. Ili, ako to ne, onda puste da radnici s istoka dođu na zapad raditi za mizeriju. Europa je projekt bogatih, koji od radnika rade moderno roblje, kako bi oni bili još bogatiji.

U tu svrhu su i stavili pod nadzor sve vlade u zemljama Europe i njihove medije koji godinama afirmativno pišu i govore o EU koja kao nema alternative. Jasno je onda da im smetaju domolju-

bni stavovi i nacionalno svjesni ljudi i vlade. Zato im smetaju i hrvatski domoljubi koji ne zaboravljaju hrvatske žrtve pale za neovisnost. Zato im smetaju i crkva i pjevači koji o domovini pjevaju. U Haagu nam sude s namjerom izjednačenja krivnje, čime narodu nameću kompleks.

Narode hrvatski, jesi li svjestan da su nam predci stoljećima ginuli da bi sačuvali našu rodnu grudu? A što mi sada radimo? Dobrovoljno prodajemo domovinu! Kad stranac jednoga dana svoje ime upiše u grutovnicu, to je njegova zemlja. A privatno vlasništvo je neotuđivo.

Ovo je povijesni trenutak, probudi se narode, jer za male ćemo novce postati robovi tuđinca. Za 20 godina biti će kasno Hrvatsku vratiti Hrvatima.

Ovo piše i molim Boga da nisam u pravu. Dao Bog da se varam!!! Živim u Švicarskoj u kojoj je još uvijek bolje nego u Europi. Ali, švicarski političari nisu ništa bolji od naših. I oni su popustili pritiscima Europe i otvorili vrata stranim radnicima. Tako se sada događaju apsurdi. Njemci su postali 'gastarbeiteri' u Švicarskoj. Kad ih pitam zašto su došli, kažu 'nemoguće je naći posao u Njemačkoj, jer kod nas zapošljavaju Rumunje, Bugare, Poljake, Čeha, Slovence za puno manju plaću od one koju su nama davali'. Ja im onda kažem, sami ste si krivi, pa htjeli ste u Europu. Toga su sada polako i oni svjesni. Ali, europska birokratska vlast neće se samo tako

NE OKREĆITE LEĐA HRVATSKOJ

odreći projekta EU, jer i sami od toga profitiraju.

Dovoljno si griješio hrvatski narode, kada si za predsjednika dva puta izabrao izdajicu, a taj ti je uništio ponos i državu doveo pred vrata nove, treće Jugoslavije. Ne smiješ više griješiti, da ne bi svojom krivnjom ponovno došao tamo odkuda si uz velike žrtve izašao.

Molim Boga da povрати ponos mome narodu, samopouzdanje i vjeru u snagu samih nas i našeg rada. I vjeru u Boga, jer Božji narod ne bira ljude koji napadaju križ i crkvu. Bože daj nam pameti i snage da napravimo pravi korak u ovo kritično vrijeme. ■

15. SUSRET NAJTEŽIH VOJNIH INVALIDA DOMOVINSKOG RATA

11. listopada 2009. u organizaciji Bedema ljubavi 1991.

„Dragi naši branitelji, naši invalidi, i ove godine vam hoću reći, vi ste naš najveći ponos. Mi smo sretni što vas poznajemo i možemo vam pokazati našu ljubav“, rekla je predsjednica udruge *Bedem ljubavi 1991*. Ljerka Pavić.

Tradicionalni susret najtežih vojnih invalida Domovinskog rata i članova njihovih obitelji, održan je u Domu Hrvatske vojske u Zagrebu, a članice Bedema ljubavi ponovno su dale sve od sebe da taj dan druženja bude uspješan i ostane u lijepom sjećanju.

Svim dosadašnjim susretima nazočna je bila i gospođa Jadranka Kosor,

ovaj puta kao predsjednica Vlade. "Vi zaslužujete svu našu ljubav i poštovanje, ali i svu brigu i pozornost Vlade RH, tko god bio na čelu i u sastavu Vlade", poručila je premijerka. Zahvalila se članicama *Bedema ljubavi* na trudu oko organizacije tih susreta i Udruzi hrvatskih ratnih vojnih invalida 1. skupine na zajedničkom radu i pruženoj potpori.

Predsjednik Udruge 100-postotnih HRVI-a I. skupine Đuro Glogoški zahvalio je premijerki Kosor na dolasku, kojim je pokazala dosljednost u odnosu prema najtežim invalidima, što je još jedan znak da oni nisu i neće biti zaboravljeni. Predsjednici Vlade zahvalila je i Ljerka Pavić, podsjetivši da njihova suradnja traje još od 1991. godine.

Velikom tortom zaslađen je kraj ovog dirljivog susreta. Klapa Hrvatske ratne mornarice „Sveti Juraj“ pozvala je k sebi

gđe. Ljerku Pavić i Zoricu Posarić, predsjednicu Udruge obitelji poginulih branitelja Domovinskog rata, te im zapjevala pjesmu „Ruža crvena“. Iznađene i do suza dirnute dame, ostale su bez riječi, ali su prisutni gosti tu gestu nagradili toplim pljeskom. ■

ARHITEKTI NOVOG SVJETSKOG PORETKA EUROPA 2010.

U organizaciji Citroen Francuska, 24.06.2009 u Parizu je održano predstavljanje novog modela Citroen C3. Nekoliko stotina posjetitelja iz raznih krajeva Europe dobili su reklamni prospekt u kojem je, između ostalog, otisnut Zemljovid Europe s prodajnim mjestima.

Prema tom zemljovidu, Hrvatska ima potpuno novi oblik. Polovina Hrvatske, zajedno sa Zagrebom, našla se u Sloveniji, dio Slavonije i Dalmacije u Srbiji. Bosna i Hercegovina ne postoje, jedan je dio postao Hrvatska, a drugi je pripao Srbiji. Nestale su i Kosovo i Crna Gora!

Je li to vizija Europe kakva bi trebala biti? Ne bi bilo prvi puta da se karte najprije nacrtaju za zelenim stolom, a potom na teren izlaze vojske.

Upravni direktor Citroena Frederic Banzet ispričao se BiH veleposlanstvu u Parizu i izrazio žaljenje zbog zemljovida koji se našao u promotivnim materijalima Citroena za 2010. godinu. Re-

kao je također da je zaustavio distribuciju toga materijala s prekretnim granicama bivše Jugoslavije i da je naredio njegovo uništavanje.

O isprici Hrvatskoj ništa se nezna!

(Informacija o događaju objavljena 23.07.2009. u Nacional) ■

ŠTO SU NEKAD PISALE ŠVICAR- SKE NOVINE O HRVATIMA NEPOZNATI HRVATSKI NAROD

Priredio Osvin Gaupp

Pod gornjim je naslovom objavljen članak u švicarskom mjesečniku "Illustrierter Schweizer Volksfreund", br. 8, 1952., a koji potpisuje izdavač i urednik Jean Hirt. Autor je po svemu sudeći povjesničar, koji je odlično upoznat i sa hrvatskom povijesti.

Uvod u članak je pjesma Vladislava Menčelića objavljena u knjizi "Trublja Slovinska", Ancona 1665:

U roblju bi odavna

Italija potonula

Da se nije turska plima

Na hrvatskoj stijeni razbila

(prijevod sa njemačkog)

Dalje su nanizani značajniji događaji iz hrvatske povijesti, kojima autor dokumentira hrvatsku kulturu i hrabrost. Neki od njih su, djelomice u skraćenom obliku, dolje navedeni.

06.09.1345. - Hrvati grada Zadra na istočnoj obali Jadrana morali su se braniti od stalnih bestijalnih napada "kršćanske flote" Mletačke Republike. Tada su Hrvati Zadra odolijevali 14 mjeseci opsadi Mlečana (20'000 ljudi); Mlečani su ubijali i palili sve što im je bilo na putu. Usprkos toga Zadar je uspješno odolio mletačkoj floti.

18.08.1450. - U Splitu se rodio najstariji hrvatski pjesnik Marko Marulić (o tome značajnom hrvatskom rodoljubi objavio sam članak u Illustrierter Schweizer Volksfreund, br. 12, 1950).

29.08.1526. - Bitka na Mohaču u kojoj je palo i 6000 Hrvata. Kada su turska invazija i njihovo carstvo uspostavljeno na Balkanu i južnoj Europi za vrijeme vladavine Sulejmana II. Veličanstvenog dostigli vrhunac moći, tada su bile prije svega hrvatske postrojbe, koje su Turke zaustavljale i zadavale im poraze. Tako može sva zapadna i srednja Europa zahvaliti generacijama hrabrih i požrtvornih Hrvata da zelena zastava proroka nije mogla trijumfirati nad Zapadom, njegovom kulturom, njegovom slobodom i nad kršćanstvom.

20.09. 1528. - Hrvatski ban Ivan Karlović pobijedio Turke kod Udbine.

28.08.1532. - Nikola Jurišić odbio je turski napad na tvrđavu Kisek.

10.09.1565. - Hrvatski ban Petar Erdödy pobijedio je Turke kod Obreške.

08.09.1566. - junački pogiba hrvatski ban Nikola Šubić Zrinski (značajno je da autor upotrebljava puno hrvatsko ime, a ne u stranoj literaturi uobičajenu mađarsku verziju Miklos Zriny, opaska O.G.) u obrani tvrđave Siget. Turski sultan Sulejmana II. Veličanstveni, tako-

đer je poginuo. Zahvaljujući hrabrosti i požrtvornosti hrvatskih sinova zaustavljena je velika turska ofenziva. Theoder Kömer je taj događaj predstavio 1812. u tragediji Zriny. Prije 13 godina ju je ovdje u Švicarsku izveo Dramatischer Verein Nürensdorf.

07.09.1848. - Ban Hrvatske, Josip Jelačić (rođen 16.08.1801, umro 20.05. 1859.) bio je prisiljen oduprijeti se novo probuđenom mađarskom hipernacionalizmu. Hrvatski narod sa visoko razvijenom kulturom, koji je utemeljio državu okruglo pola tisućljeća prije nego su se Mađžari naselili u susjedstvu tog hrvatskog državotvornog i kulturnog naroda per excellence, nije bio spreman nestati u novom, velikom mađarskom kraljevstvu. Ban hrvatskog, južноевропског kulturnog naroda, domoljub Josip Jelačić, bio je zbog toga prisiljen objaviti rat Mađžarima, koji su bili predvođeni od Kossuth-a. Kossuth Lajos je tada drsko izjavio: "Ja ne poznajem hrvatsku narodnost. - Gdje je Hrvatska? Ja je ne mogu naći na zemljopisnoj karti. Između nas može samo mač odlučiti." Ban Josip Jelačić i njegovi hrvatski vojnici pobijedili su u mnogim bitkama Mađžare, koji su sa svojom brutalnom mađžarizacijom i italijanizacijom namjeravali potisnuti i izkorijeniti stoljetni hrvatski jezik. Znakovito je da članak završava sljedećom pjesmom (Johannes v. Müller)

Ono što održava

opstojnost i ime jednog naroda

jest neprolaznost

njegove osebnosti.

MATIJA GUBEC

U istom broju nalazi se izvještaj o publikaciji "Ein zwiefach Gedenck Jar 1353 – 1653" g. Christian Lerch-a, asistenta gradskog arhiva u Bernu. U toj publikaciji se između ostalog obrađuju uzroci i povijest seljačkog rata 1653. g. u Švicarskoj, te sudbina vođe seljaka Niklaus Leunberger-a. Nesretni vođa seljaka dijelio je sudbinu mnogih seljačkih vođa, vjernih domovini i svom narodu, prije i poslije njega. Stroga vladajuća gospoda Berna osudila su ga na smrt.

Odmah nakon toga slijedi povezanost sa Hrvatskom:

"Prije njega je bio u hrvatskom kraju Zagorje onaj seljak Matija Gubec, koji je kao vođa podignuo narodni ustanak protiv stranih feudalaca i uspio ga proširiti u zastrašujuće velik pokret. Dok nije stranim plemenitašima i feudalcima uspjelo uhititi časnog i domoljubnog seljaka Matiju Gubca. Godine 1573. feudalci su ubili Matiju Gubca, vođu seljačkog ustanka. I to na koji način su ubili tog plemenitog hrvatskog seljaka! Na trgu ispred zgrade Sabora (parlament) nemilosni feudalci su postavili željezno prijestolje, nesretnog Matiju Gubcu su na užareno prijestolje prikovali i okrunili ga usijanom željeznom krunom."

OSTACI ČETVERO "CRVENIH" ŠVICAR- SKIH PUKOVA I PRVI I TREĆI HRVATSKI PUK ŠTILITI SU POVLAČENJE KOD BEREZINE

Švicarski i hrvatski narod imaju nekih dodirnih točaka. Oba naroda su bila iseljenička, hrvatski je za razliku od švicarskog to i danas. Švicarci su u prošlosti, da bi preživjeli, služili kao profesionalni vojnici stranim vladarima, Hrvati isto, bilo zbog egzistencije bilo pod moras. Švicarci su sloveli kao ponajbolji vojnici, Hrvati su to bili isto, makar je to danas manje poznato. Primjerice u II. svjetskom ratu Nijemci su tražili od saveznika da ih pomognu u pohodu na Sovjetski savez. NDH-ov poglavnik Pavelić je poslao i nekoliko hrvatskih jedinica. U njemačkom izvještaju stoji da od Talijana, Rumunja, Bugara, Mađžara i drugih više štete nego koristi, jedino Hrvatima svaka čast, oni se mogu usporediti po vojnim sposobnostima sa njemačkim postrojbama.

U članku pod gornjim naslovom urednik Jean Hirt hvali hrabrost Hrvata, koji su rame uz rame sa Švicarcima sudjevali u Napoleonovoj vojni na Rusiju. Evo nekoliko izvadaka iz tog članka:

141 godina su ovih dana iza nas od kada su ostatci t.zv. Velike Armije cara Napoleona morale početi sa povlačenjem iz plamteće Moskve preko ruskih snježnih ravni. Sa pola milijuna ljudi je krenula europska vojska silovatelja Europe u Rusiju, oko 330'000 ih je tamo ostali ležati. Naravno, brojčano najveće glavne gubitke nisu imale francuske postrojbe nego njemačke, poljske, nizozemske. Ali procentualno su najviše krvarile kao i obično švicarske pukovnije i – što je povijesnoj svijesti europskog čitatelja manje poznato – isto tako i dvije hrvatske pukovnije.

Prema 28. izvještaju Velike Armije od 01.11.1812., potpisan od Napoleona, švicarska divizija Merle "istakla se je hladnokrvnošću i srčanošću", posebice u prvoj i drugoj bitci kod Polozka (17. i 18. kolovoza i 16. do 20. listopada 1812.), gdje je Švicarcima četvrtog puka i trećem hrvatskom puku, koji su pripadali brigadi Amey, pripala dužnost da zajedno, pod zapovjedništvom kneza i generala Wittgestein-a, osiguravaju i štite povlačenje armijskog korpusa Oudinot preko mosta Dvine od Rusa. Treći hrvatski puk i četvrti švicarski puk činili su zajedno brigadu Amey. Tako su Švicarci i Hrvati imali najteže žrtve i gubitke, a pred njima je još stajala najteža zadaća, naime kada su u maršu prema istoku naišli na dijelove Velike Armije, koje su bježale iz zapaljene Moskve preko polja punih leševa, i koje su bile u bijednom i kaotičnom stanju, bez discipline i obilježene glađu i očajavanjem.... To je bilo 24. studenoga... ►

Tu kod Berezine, čekale su tri ruske armije kako bi katastrofu Velike Armije francuskog cara ubrzale... Poznati poduhvat izveli su Hrvati 28. listopada kad je Napoleon kod Berezine bio napadnut od brojnije ruske vojske. Ovdje su Hrvati pomogli Francuzima na zadnjoj, iako već očajničkoj pobjedi nad Rusima. Hrvati su skupo platili svoju hrabrost, jer je njihov puk samo u tom danu izgubio

700 ljudi, od toga 16 časnika. Treći hrvatski puk, čiji je zapovjednik pukovnik Fleury bio Švicarac, imao je samo još 100 ljudi, kojima je bila povjerena zaštita povlačenja artiljerije.... Mnoge su hrvatske majke plakale za svojim sinovima, koji su se nalazili među onih 330'000 vojnika, koje je Napoleon godine 1812. izgubio u Rusiji.

Još više su žalile švicarske majke za

svojim sinovima, kojih je 9000 palo na ruskim poljima godine 1812.

Napoleon je na konferenciji u Dresdenu 26. lipnja 1813. u razgovoru sa Metternich-om izjavio: "ja sam na bojnim poljima odrastao i muškarcu kao meni životi milijun ljudi ne znači ništa."

■

WAS DIE SCHWEIZERISCHEN ZEITUNGEN DAMALS ÜBER DIE KROATEN SCHRIEBEN

UNBEKANNTES KROATISCHES VOLK

Osvin Gaupp

Unter dem obigen Titel wurde ein Artikel in der Schweizerischen Monatszeitschrift Illustrierter Schweizer Volksfreund, Nr. 8, 1952, veröffentlicht und vom Herausgeber und Redakteur Jean Hirt unterschrieben. Der Autor muss, allem Anschein nach, ein Historiker gewesen sein, der mit der kroatischen Geschichte ausgezeichnet vertraut war. Der Artikel beginnt mit einem Lied von Vladislav Mentschelitsch aus seinem Werk: "Trublja Slovinska", Ancona 1665:

In Sklaverei wäre längst –
versunken Italien –
Wenn nicht die Türkenflut
An Kroatiens Strände zerschellte!

Nachher wurden die bedeutungsvollen Ereignisse aus der kroatischen Geschichte aufgelistet, mit welchen der Autor die kroatische Kultur und Heldenmut dokumentiert. Einige davon sind, zum Teil verkürzt, unten wiedergegeben.

06.09.1345. - Die Kroaten der Stadt Zadar an der Ostküste der Adria mussten sich gegen die beständigen bestialischen Angriffe der "christlichen" Flotte der venezianischen Republik verteidigen. Die Kroaten Zadars hatten damals eine 14 Monate lange Belagerung durch die Venezianer (20'000 Mann) zu erleiden; die Venezianer töteten und verbrannten alles und jedes, was ihnen in den Weg kam. Trotzdem verteidigte sich Zadar mit Erfolg gegen die Flotte der venezianischen Republik.

18.08.1450. - In Split wurde der älteste kroatische Dichter Marko Marulitsch geboren. (Im Illustrierter Schweizer Volksfreund, Nr. 12./1950, publizierte ich über diesen bedeutenden kroatischen Patrioten einen Artikel. Jean Hirt).

29.08.1526. - In der Schlacht bei Mohacz, in deren grossen Kämpfen auch 6'000 Kroaten fielen.

Als die Türken-Invasionen und ihr im Balkan und Südosteuropa errichtetes Reich unter der Regierung Suleimanns

II., "des Grossen", das Höchstmass ihrer Angriffskraft erreicht hatten, da waren es vor allem kroatische Heerführer, die die Türken aufhielten und ihnen Niederlagen bereiteten. ...So haben ganz West- und Mitteleuropa es dem Heldenmut und dem Opfersinn kroatischer Generationen zu danken, dass die grüne Fahne des Propheten nicht über das Abendland, seine Kultur, seine Freiheit und das Christentum triumphieren konnte.

20.09.1528. - Der kroatische Banus Ivan Karlovitsch schlug die Türken bei Udbina.

28.08.1532. - Nikola Jurischitsch verhindert den türkischen Ansturm auf die Festung Kisek.

10.09.1565. - Der kroatische Banus Petar Erdödy schlug die Türken bei Obreschke.

08.09.1566. - stirbt der kroatische Banus Nikola Subitsch Zrinski (es ist bemerkenswert, dass der Autor den vollen Namen in der kroatischen Originalversion verwendet, und nicht die in der Fremdliteratur übliche ungarische Version Miklos Zriny. O.Gaupp) den Heldentod in der Verteidigung der Festung Sziget, die von den Türken belagert wurde. Der türkische Kaiser Suleimann II., der Grosse, fiel auch vor der Festung Sziget. Kraft und dank der Tapferkeit und Aufopferung des kroatischen Manneswesens ging die grossangelegte Offensive der Türkeninvasionen in die Brüche. Theodor Körner hat anno 1812 jenes Ereignis in einem Trauerspiel Zriny beschrieben. Vor 13 Jahren brachte es hier in der Schweiz der Dramatische Verein Nürensdorf zur Auf-führung.

07.09.1848. - Der Banus der kroatischen Nation, Josip Jellatschitsch (geb.

16.08.1801, gest. 20.05.1859) war gezwungen, sich gegen den neu erwachten magyaren (ungarischen) Hypernationalismus und gegen die magyarsche Gleichschaltung zu wehren. Das hoch entwickelte kroatische Kulturvolk, dessen Staatsgründung rund ein halbes Jahrtausend vorher schon existierte, bevor überhaupt die Ungarn (Hunngarn, Magyaren) sich sesshaft in der Nachbarschaft des kroatischen Staats- und Kulturvolkes per excellence drängten, wollte nicht im neuen, grossen Hunngarnreich aufgehen. Der Banus des kroatischen, südosteuropäischen Staats- und Kulturvolkes, der Patriot Josip Jellatschitsch, ward daher gezwungen, den Hunngaren, die von Kossuth geführt waren, den Krieg zu erklären. Kossuth Lajos hatte damals übermütig erklärt: „Ich kenne keine kroatische Nationalität. – Wo ist Kroatien? Ich kann es auf der Landkarte nicht finden. – Zwischen uns kann nur das Schwert entscheiden“. Banus Josip Jellatschitsch und seine kroatischen Soldaten besiegten dann in vielen Kämpfen und Schlachten die Ungarn, die mit ihrer beabsichtigten, brutalen Ungarisierung und auch Italienisierungs-Politik die angestammte kroatische Sprache des kroatischen Staates und Volkes in Kroatien-Slavonien-Dalmatien im Dienstverkehr und so weiter und so fort verdrängten und auslöschen wollten.

Bedeutsamerweise endet der Artikel mit dem folgenden Lied des Dichters Johannes v. Müller:

Was den Bestand
Und den Namen eines Volkes erhält,
Ist die Unvergänglichkeit
Seiner nationalen Eigenart.

(Fortsetzung Seite 28) ►

Marija Čulap Imhof

Ivan Matarić

IZLET U WALLIS I HRVATSKO-ŠVICARSKA SV. MISA

Piše Dunja Gaupp

Uz pomoć ogranka Wallis organizirali smo u nedjelju 4. listopada 2009. g. izlet u Brig, a stigli smo čak i u Zermatt.

Izlet je započeo okupljanjem ispred crkve Herz-Jesu u kojoj je održana zajednička hrvatsko-švicarska sveta misa. Pozdravnu riječ na njemačkom pročitala je gospođa Marija Čulap Imhof, HKZ tajnica i voditeljica ogranka Wallis. S nekoliko riječi predstavila je Hrvatsku kulturnu zajednicu u Švicarskoj i njenog predsjednika, prof. Ivana Matarića, koji je cijelu misu pratio svirkom na orguljama. Zahvalila je svećeniku Paulu Martone i vikaru Valentinu Studer što su spremno prihvatili ideju zajedničke mise, a onda je sve prisutne pozvala na zaključno druženje uz apero.

Vikar Valentin Studer vodio je sv. misu, naša su djeca, obučena u narodne nošnje, čitala sve molitve toga dana, a hrvatski se pjevalo Kraljici mira.

Iz Knjige postanka Ružica Čošković čitala je "nastanak žene". Molitve za jedinstvo kršćana, za razumijevanje stranih kultura i za obitelj, na njemačkom su čitale Ivona Čačić, Matea Majić i Laura Barešić. Na hrvatskom je molitvu za Hrvate u Švicarskoj pročitala Anela Adamović, a za Hrvatsku Mateo Jurkić.

Sehr geehrte Damen und Herren, liebe Schweizer und Kroaten

es freut mich sehr sie in Namen des Kroatischen Kulturvereins begrüßen zu dürfen. Seit 38 Jahren bemüht sich der Verein die kroatische Sprache und Kultur zu pflegen, ohne sich von der einheimischen Bevölkerung zu isolieren. So werden immer wieder verschiedene kulturelle Anlässe organisiert, wo sich die Menschen beider Länder treffen, kennen lernen und austauschen können. So wie heute.

Heutige gemeinsame heilige Messe begleitet am Orgel prof. Ivan Matarić, der Präsident des Kroatischen Kulturvereins. Ehemals Hauptorganist in der Zagreber Katedrale, und seit vielen Jahren Hauptorganist in Fürstentum Liechtenstein, arbeitet er auch als Professor an der Musikschule in Lustenau (Oesterreich).

Kroatischer Kulturverein bedankt sich beim Pfarrer Paul Martone und dem Vikar Valentin Studer für die Möglichkeit einer gemeinsamen Messe und lädt sie alle, ganz herzlich, zum anschließenden Begegnungsapero ein. (M.Č.I.)

Ružica Čošković

Za kraj prof. Matarić je izveo vlastite kompozicije: Orgel-Solo Introduktion (Glaube) i Toccata (Hoffnung). Nakon impresivnih zvukova orgulja u potpunosti tišini crkve, odjeknuo je glasan pljesak švicarskih i hrvatskih vjernika.

Na trgu ispred crkve, ispod velikog drveta, čekali su nas stolovi puni ukusnih slanih prigrizaka i hrvatskih kolača. Bilo je tu, uz razne sokove, i hrvatskih vina. Budno oko naše Marije pazilo je da i oni kojima je pristup stolovima zbog nastale gužve bio otežan, ne ostanu prikraćeni. Časkanje s našim ljudima, ali i sa Švicarcima potrajalo je dulje nego smo planirali. Ali, zato smo na pr. saznali da Švicarci nikada nisu čuli za makovnjaču. A ta je bila još topla i zamamno je mirisala. ►

Matea Majić, Ivona Čačić, Mateo Jurkić, Anela Adamović, Laura Barešić

Fürbitten

1. Einheit der Christen

Das Evangelium Jesu Christi ist Botschaft des Friedens zwischen den Menschen:

- Wir bitten für alle die nach Einheit der Christen streben.
- Für alle Frauen und Männer, die in den Kirchen, in Wirtschaft und Politik diese Botschaft zu verwirklichen suchen.
- Für die Kirche, die es schwer hat, wenn sie ihre Stimme erhebt gegen Unrecht und Sünde in dieser Welt.
- Für die Menschen, die von den Kirchen und vom Glauben nichts mehr halten.

2. Fremde Kulturen / Ausländer

Der Geist Jesu Christi hilft Menschen

mit verschiedenen Sprachen, einander zu verstehen:

- Wir beten für Menschen, die Angst haben vor allem was fremd ist.
- Für die geduldeten und ungeduldeten Ausländer in unserem Land, und für ihre Angehörigen und Freunde im Heimatland.
- Für alle, die sich in der Öffentlichkeit stark machen für Frieden und Gerechtigkeit und für die Würde eines jeden Menschen: um Geduld und Ausdauer.
- Für alle, die verbittert sind und kein gutes Wort mehr haben für die Menschen, denen sie begegnen: um das Geschenk der Liebe und der Freude.

3. Familie

Familien sind heute vielen Gefahren ausgesetzt.

- Wir beten für Kinder, Jugendliche und Erwachsene, die Opfer von Gewalt geworden und dadurch traumatisiert sind.
- Für kranke Menschen, die sich vom Leben ausgeschlossen fühlen; für Menschen, die von einer Krankheit oder Verletzung geheilt worden sind.
- Für die Verstorbenen, die unser Leben begleitet und geprägt haben. Für alle, die um den Verlust eines lieben Menschen trauern. Für die Toten, an die niemand mehr denkt.

4. Za Hrvate u Švicarskoj i cijelom svijetu

- Molimo se za slogu i zajedništvo našeg naroda, jer nesloga je propast svake zajednice.
- Pomozi nam da se klonimo kritiziranja, koje donosi samo sukobe i podjele.
- Podari nam ljubav i slogu, ukloni svađe, nemire i netrpeljivosti u hrvatskim domovima i zajednicama.
- Molimo se za nedužne hrvatske uznike u Den Haagu, koji su optuženi zato što su branili i obranili našu Domovinu.

5. za Hrvatsku

U Hrvatskoj će se uskoro održati izbori za predsjednika države

- Molimo za ljude u Hrvatskoj, koji su izloženi novim izazovima.
- Molimo za sve, koji se zalažu za život u demokratskim strukturama, za mir i slobodu hrvatskog naroda.
- Molimo se za pokoj duša mrtvih hrvatskih branitelja, za žive i invalidne branitelje, kao i za njihove obitelji, jer njima smo dužni vječnu zahvalnost za stvaranje slobodne Hrvatske.

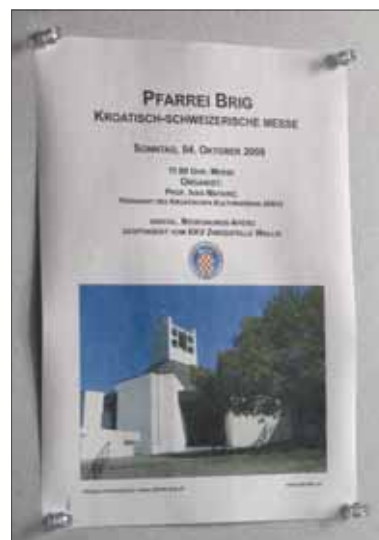
Bože ljubavi. Molimo te, usliši nas. ■

Moji švicarski sugovornici prvo su sumnjivo gledali u tu čudnu crnu masu, no kada sam im pojasnila od čega je, spremno su pristali probati. S obzirom da se mak može kupiti samo u drogeriji ili apoteci, i to u gramima, sami su zaključili kako nije čudno što takvih kolača u Švicarskoj nema.

Poradi duljeg druženja sa Švicarcima, morali smo skratiti vrijeme planiranja za razgledavanja Briga, pa smo se ograničili na šetnju starim gradskim središtem i obilaskom parka dvorca Stockalpenschloss. Nakon pravog jesenskog ručka, odazvali smo se pozivu naših članova Marije i Ante Vučković da posjetimo Zermatt, mjesto u kojem oni

žive i rade. Malo smo se doduše dvoumili, s obzirom na dodatno potrebno vrijeme, no nismo požalili što smo u Wallisu ostali do kasno poslije podne, sve do zalaska sunca. Toga dana vrijeme nas je mazilo od jutra do navečer. Bilo je toplo, sunčano i mirno. Baš kako treba za izlet u brda.

Srdačno hvala svim našim članovima i prijateljima u Wallisu na pomoći u organizaciji, posebno našoj djeci i mladima. Veliko hvala svećeniku Martone i vikaru Studer na ukazanom povjerenju i prijateljskom druženju. Bilo bi nam još ljepše da je fra Vlado Ereš mogao biti s nama, ali imamo razumijevanja što mu to nije bilo moguće. ■

Vikar Valentin Studer okružen našim mladima

mladi učesnici mise s I. Matarićem i D. Gaupp

Gaupp Čulap Matarić Marija i Anto Vučković

HRVATSKI LIST, ZADAR

ŠTO MISLE NAPRAVITI HRVATI U ŠVICARSKOJ

Hrvatski list nam se obratio za izjavu hoćemo li i što poduzeti protiv zabrane nastupa i ulaska u Švicarsku Marku Perkoviću Thompsonu. U broju 263, od 8. listopada 2009. godine donosi članak o tom nečuvenom potezu i izjavu Hrvatske kulturne zajednice. Gospodinu Bariću podkrala se jedna grješka. Naime, Libra nije ime udruge, nego ime glasila koje izdaje udruga Hrvatski kulturni klub iz Badena.

Zabrana je rezultat i protuhrvatskog djelovanja supružnika Vesne Polić i Georga Foglara iz udruge Libra!

U našem pokušaju da ustanovimo što Hrvati u Švicarskoj poduzimaju u ovom slučaju obratili smo se na pravu adresu: tamošnjoj Hrvatskoj kulturnoj zajednici (HKZ), koja se desetljećima već bori za obraz svoje domovine u ovoj zemlji. Uz priopćenje, poslali su nam i niz ranijih istupa. Iz njih je vidljivo da bitan utjecaj na odluku o "likvidaciji" Thompsona imaju dužnosnici druge hrvatske udruge u Švicarskoj, znakovita naziva Libra, supružnici Vesna Polić i Georg Foglar. Dodatno je važno: njihov je bliski prijatelj, navodno i vjenčani kum dr. Georg Kreis – nitko drugi nego predsjednik Švicarske komisije protiv rasizma (EKR)! Znajući za višegodišnje djelovanje "hrvatske" Libre, HKZimalo ne dvojiti da je Hrvate – junačkog Marka Perkovića – i ovaj put ujela zmija iz vlastitih njedara! Slijedi tekst priopćenja HKZ-a u Švicarskoj.

„Zabrana ulaska u Švicarsku Marku Perkoviću Thompsonu pravi je skandal.

Međutim, ne treba se čuditi što je do njega došlo, jer on je samo krajnji rezultat dugogodišnjeg protuhrvatskog djelovanja hrvatskih građana (namjerno ih ne nazivam Hrvatima), kako onih koji žive u Švicarskoj, tako i onih iz Hrvatske“, piše Dunja Gaupp, dopresjednica Hrvatske kulturne zajednice u Švicarskoj. „Hrvatski“ građani, kojima je Jugoslavija bila i ostala jedina prava domovina, već su 1992. godine počeli širiti laži o Hrvatskoj, predsjedniku Tuđmanu i Domovinskom ratu, čime su svjesno i namjerno tjerali vodu na mlin onih koji nas, u to danas nema sumnje, žele vidjeti u nekoj novoj zajedničkoj balkanskoj državi – ja je zovem Balkanija.

Švicarske tiskovine često su donosile ne samo krive, nego i uvredljive članke o Hrvatskoj. Tako smo, primjerice, u studenome 2003. godine mogli čitati da je predsjednik Tuđman u akciji Oluja za Srbima vikao 'sretan vam put' i da, citat "Sanader izbjegava obračunati se s autokratskim naslijeđem dugogodišnjeg šefa države, Franjom Tuđmanom. Stranka je također odbila ispričati se za ratne zločine počinjene od strane hrvatske vojske za vrijeme rata protiv Bosne i Srbije". Čitatelju novina tako je nametnut zaključak da je Hrvatska povela rat, a ne da se branila od srpske agresije. Povodom 10. godina Oluje, švicarske novine pišu sljedeće: „Kao posljedica operacije Oluja bilo je protjerano oko 200 tisuća Srba sa svojih ognjišta...“, a kada je u prosincu 2005. g. uhićen general Ante Gotovina naslov članka glasio je 'Polizei nimmt Kriegsverbrecher fest' (Policija je uhitila ratnog zločinca). Kada se radi o Hrvatu, on je unaprijed kriv, jer na koncu, tako ga tretiraju i sami 'hrvatski' građani.

Na sve te strašne objede hrvatska diplomacija u Švicarskoj nije reagirala. Dapače, tadašnji veleposlanik u Bernu rekao nam je kako to nije njihova dužnost, a nije ni politički korektno. Reagi-

rati moramo mi, Hrvati koji živimo u Švicarskoj i naše udruge. Naravno da smo kao privatne osobe reagirali, a reagirala je i Hrvatska kulturna zajednica. Neka su pisma objavljena kao reakcije čitatelja, ali većina nije nikada ugledala svjetlo dana. No reakcije pojedinaca nemaju istu težinu kao kada reagira oklevetana država putem svoje diplomacije. Zato sam sada jako sretna i zadovoljna što ovaj put ta reakcija nije izostala, ali istovremeno moram reći da vrlo vjerojatno ne bi bila potrebna da se na vrijeme suprostavilo lažnim objezdama na Hrvatsku.

Na Vaše pitanje hoće li Hrvatska kulturna zajednica nešto poduzeti protiv zabrane ulaska našem Marku Perkoviću, smijem pozitivno odgovoriti. Što i kako ćemo reagirati, to vam još ne mogu reći, jer Upravni odbor još se dogovra. Ali, kada odluka padne, rado ćemo Vam javiti rezultat.“

Piše Domagoj Barić, Hrvatski list ■

PRVO

ŠTO SMO NAPRAVILI

Prvo što smo napravili, bio je poziv Hrvatima da osobno, direktnim pismima prosvjeduju kod nadležnih švicarskih institucija. Napravili smo to pismom od 7. listopada 2009. godine, koje smo poslali na sve nama poznate elektronske adrese Hrvata u Švicarskoj:

PROSVJED PROTIV ZABRANE ULASKA U ŠVICARSKU MARKU PERKOVIĆU I POZIV ŠVICARSKIM DRŽAVNIM TIJELIMA NA UKIDANJE ISTE

25. rujna 2009. godine Savezni ured za policiju Švicarske odlučio je zabraniti ulazak u zemlju hrvatskom pjevaču Marku Perkoviću "Thompsonu" u trajanju od tri godine. Razlog zabrane su Markove pjesme, koje su

navodno "maksimalno ekstremistički obojene, djelomično veličaju rat i ubijanje", a kao primjer se navodi pjesma "Čavoglave", koja "tematizira suzbijanje srpskih dobrovoljaca za vrijeme građanskog rata u Hrvatskoj". Švicarci misle da "postoji opasnost radikalizacije hrvatske dijasporu u Švicarskoj", kao i opasnost da bi "Srbi i Bosanci, zbog ultranacionalističkog ponašanja na takvim koncertima, mogli biti isprovocirani na nasilje". Na nastupu u Kriens-u 2007. g. bilo je navodno izgređa i tučnjave, zbog čega Marko Perković predstavlja „veliku opasnost za javni red i mir u Švicarskoj“.

Šokirani smo i revoltirani donešenom odlukom, koju smatramo neosnovanom i zato nepravdom. Na tu odluku je prije svega utjecala ideološki motivirana hajka medija u Hrvatskoj i određenih hrvatskih političara protiv Marka Perkovića, stoga je bilo samo pitanje vremena kada će ga i izvan hrvatskih granica prozvati fašistom i antisemitom, a s njime i sve Hrvate koji vole njegove pjesme i posjećuju koncerte.

Mislili smo da su vremena cenzure

umjetnika, te tipične karakteristike totalitarnih režima, posebice komunizma, odavno prošla. U demokratskom svijetu su sloboda govora i umjetničkog izražavanja ustavom zajamčeni.

Pozivamo sve hrvatske udruge u Švicarskoj (kulturne, športske, zavičajne, folklorne i druge), kao i pojedince da uljudno i argumentirano prosvjeduju kod švicarskih vlasti i javnih medija

- protiv klevete i diskriminacije umjetnika Marka Perkovića
- protiv krivotvorenja hrvatske povijesti, nazivajući agresiju Srbije na Hrvatsku, građanskim ratom.

Ne budemo li reagirali, oklevetan ostaje ne samo Marko Perković, nego i svi Hrvati u Švicarskoj.

HRVATSKA KULTURNA ZAJEDNICA u CH
Ivan Matarić, predsjednik
Dunja Gaupp, dopredsjednica

DRUGO

ŠTO SMO NAPRAVILI

Za slijedeći korak, prosvjedno pismo na Saveznu policiju u Bernu, trebalo nam je više vremena. Prije svega bilo je potrebno znati što točno u zabrani stoji, kako bismo se mogli pozvati na ono što je najvažnije i osporiti ono što nije točno. To je pak značilo puno istraživačkog rada, telefoniranja, razgovora, pa čak i putovanja. No, saznali smo mnogo toga što je učvrstilo našu odluku kako je neophodno potrebno reagirati i to oštro. Jer, Marku Perkoviću se predbacuje nešto što se nije dogodilo, a javili su nam se i ljudi koji su spremni svjedočiti o neistinitost objeda iz zabrane.

Pismo smo poslali preporučenom poštom na Saveznu policiju u Bern, a glasilo je ovako (hrvatski prijevod):

Protest protiv zabrane ulaska u Švicarsku jednom hrvatskom pjevaču

Kao što se moglo saznati iz novina, Savezni ured za policiju je hrvatskom pjevaču Marku Perković Thomson zabranio ulazak u Švicarsku slijedeće tri godine. Ta odluka, a naročito njezino obrazloženje, izazvala je veliko nezadovoljstvo u hrvatskoj dijaspori. I mi, Hrvatska Kulturna Zajednica, osnovana 1971., smo šokirani i ogorčeni.

Svaka suverena država ima pravo zabraniti ulazak u zemlju svakom koji nije dobro došao. Međutim, u jednoj pravnoj državi ne bi se smjela donijeti odluka, kojom se, suprotno svim pravnim normama, samovoljno i selektivno ograničava sloboda kretanja osobama jedne narodne skupine i, u ovom slučaju, sloboda bavljenja svojim pozivom. Zabrana ulaska u Švicarsku je utoliko posebno dalekosežna, jer je raspisana u svim zemljama šengenskog sporazuma. Obrazloženje zabrane je takvo, da opravdava sumnju kako je odluka donesena pod pritiskom određenih političkih krugova koji su povjerovali propagandi neke srpske ekstremne nacionalističke grupe.

Slijedeći primjeri vode nesumnjivo tome zaključku:

1. Kao krinski dokaz, da navodno "u njegovim pjesmama ima dijelova u kojima se veličaju ratna ubijanja i genocid", izvučena je iz čitavog njegovog repertoara jedna pjesma koja je nastala 1991., dakle u vrijeme srpske agresije na Hrvatsku u kojoj su počinjena velika razaranja, pljačke, masovna silovanja, ubojstva i masakri civilnog pučanstva, te nasilno prognano svekoliko nesrpsko pučanstvo (oko 400'000 prognanih). Citirani tekstovi iz njegove pjesme "Bojna Čavoglave" prevedeni su tendenciozno, a smisao pjesme je iskrivljen. Tako je primjerice stih "stići će vas naša

ruka i u Srbiji" pretvoren u "sve Srbe treba pesnicom prebiti". U pjesmi se govori samo o obrani sela Čavoglave (rodno mjesto Perković Marka) protiv teško naoružanog napadača, a koja bi bez upotrebe oružja bila bezizgledna. Međutim, u pjesmi se ne mogu ni na kojem mjestu naći izrazi ubiti, umoriti, 'prebiti pesnicom' i slično. Prema tome, ne radi se ni u kojem slučaju o ekstremizmu, kako mu se predbacuje. Za usporedbu preporučujemo čitanje Marseleze ili tekstove njemačkog rock sastava Rammstein. Sa zanimanjem očekujemo zabranu ulaska u Švicarsku toj rok skupini.

2. Gore citirani zahtjev da se Srbi trebaju 'prebiti pesnicom' upotrebljena je za grotesknu tvrdnju, da su to nacionalno orijentirani Hrvati doslovno shvatili pa je na koncertu u Kriens-u (Luzern) 02.06.2007. došlo do masovne tučnjave kojom je koncert prekinut. Ta tvrdnja je dvostruko kriva. Prvo, takav tekst u pjesmi ne postoji, i drugo, nije bilo nikakve masovne tučnjave. Činjenica jest, a to mogu potvrditi posjetitelji koncerta (nekolicina Hrvata i jedna Švicarka već su nam se javili), da su se dva momka posvadila zbog jedne djevojke. Redari su te dvije usijane glave izbacili iz sale i koncert je bio nastavljen. Na osnovu kojih informacija je *fedpol* jedan skoro normalan vikendaški ispad pretvorio u masovnu tučnjavu? I onda na osnovu toga zaključio da pjevač Thomson predstavlja, ni manje ni više, nego opasnost za nacionalnu sigurnost? Thomson je održao nebrojene koncerte u europskim zemljama sa znatnom hrvatskom dijasporom, mnoge i u Švicarskoj. Svi ti koncerti su prošli mirno, hrvatska dijaspora nije bila radikalizirana, i nije bilo nikakvih tučnjava niti sa Srbima, niti sa Bosancima. Odakle onda odjednom, 14 godina nakon rata, takva predviđanja u obrazloženju zabrane? Zašto se na osnovu kleveta i krivotvorina konstruiraju scenariji koji su u suprotnosti sa stvarnošću? Daleko veću opasnost za javni red i mir u Švicarskoj predstavlja svaka nogometna utakmica.

3. Pravi je skandal srpsku agresiju na Hrvatsku nazvati građanskim ratom u Hrvatskoj. Švicarska ne bi trebala preuzeti stav Srbije, da se je radilo o građanskom ratu. Hrvatska zauzima protivničan stav - radi se o agresiji Jugoslavije (Srbije) na internacionalno priznatu državu. Hrvatska je zbog toga na Internacionalnom sudu pravde u den Haag-u podigla tužbu zbog počinjenog genocida u 1991. – 1995. Uspirkos protivljenju Srbije sud je odlukom od 18.11.2008. prihvatio tužbu. Za svakog neutralnog promatrača zbivanja u godinama 1991. – 1995., trebalo bi biti neosporno da je Jugoslavija/Srbija počinila agresiju. Ako i zanemarimo činjenicu, da su srpski četnici u Hrvatskoj bili iz Srbije opskrbljeni lakim i teškim oružjem, uključujući i ratne avione, nema sumnje da su Srbija

i Crna Gora bile direktno uključene u rat. Primjerice, hrvatski grad Vukovar je bio savršen sa zemljom iz aviona koji su poletali sa vojnog aerodroma u Beogradu, a bio je opsjednut i obasut granatama iz oko 400 tenkova, koji su također došli iz Beograda. Uostalom, crnogorski predsjednik Đukanović službeno se je ispričao za razaranja u dubrovačkom području, koja su počinile postrojbe iz Crne Gore. Još uvijek čekamo isprku Srbije za zločine u Vukovaru, Dubrovniku i nebrojenim drugim mjestima

Za mnoge Hrvate zabrana ulaska u Švicarsku hrvatskom pjevaču Thompsonu predstavlja razočaranje, uvredu i rasizam.

Razočaranje, jer je Švicarska za Hrvate oduvijek bila simbol slobode, demokracije, tolerancije i slobode mišljenja. To su vrijednosti o kojima se je sanjalo još za vrijeme Habsburške moćaršije (god. 1835. je grof Drašković napisao putopis "Slobodne misli iz Švicarske"), a za kojima su Hrvati još i više čeznuli u diktaturi prve i druge Jugoslavije.

Uvredu, jer nam se podmeće sklonost ultranacionalizmu, fašizmu i ekstremizmu. Hrvati su jedna od najbolje integriranih narodnih skupina.

Rasizam, jer smo uvjereni da takva zabrana ne bi mogla biti izrečena protiv jednog engleskog, američkog ili muslimanskog pjevača, bez obzira koliko on pjeva o nasilju.

Vrlo nam je važno ukazati na činjenicu, da i u vrijeme najgore agresije, kad je opstanak mlade države bio neizvjestan, nije bilo spomena vrijednih izgreda između Hrvata i Srba, koji su prilično mnogobrojni u Švicarskoj. Hrvati su na tešku situaciju u njihovoj prvoj domovini ukazivali na miroljubiv način koristeći se mogućnošću javnih demonstracija.

"Zabrana ulaska u Švicarsku treba spriječiti radikalizaciju hrvatske dijasporu", tako stoji u obrazloženju. Zabrana bi mogla imati suprotan učinak. Hrvatska dijaspora, čiji je osjećaj pravde povrijeđen, postavlja pitanje: zašto hrvatski pjevač Thomson, a ne srpski pjevač Mirko Pajčin, alias Baja Mali Knindža, koji je na koncertima u Dietikon-u i Rorschach-u raspirivao ekstremni nacionalizam, veličao srpske ratne zločince i sijao mržnju protiv Bošnjaka i Hrvata? Šta znači uopće Knindža? To je kovаницa od Knin i Nindža, aluzija na srpske paravojne grupe imenom *Kninjas* ili *Crvene beretke*, kojima je komandirao Dragan Vasiljković, zvani *'Kapetan Dragan'*, a koji je optužen za učešće u ratnim zločinima.

Protestiramo protiv zabrane ulaska u Švicarsku i molimo njegovo poništenje.

Hrvatska kulturna zajednica u CH
Prof. Ivan Matarić, predsjednik
Dunja Gaupp, dopredsjednica

TREĆE

ŠTO SMO NAPRAVILI

Mnogi su nam, na osnovu našeg poziva na prosvjede, javili kako im teško pada pisati, ali kada bi mi napravili nešto gdje bi oni mogli upisati svoje podatke, odmah bi se priključili.

Tako je nastao protestni obrazac kojeg smo stavili na našu internetsku stranicu, a poslali smo ga i na sve nama poznate elektronske adrese. Ljudi su ga slali dalje, umnožavali i dijelili onima koji nemaju pristup internetu. Akcija se proširila po cijeloj Švicarskoj i svijetu!

Pojedinačni protestni obrasci stižu svakodnevno. Mnogi su pojedinci u svojoj okolini ili misiji prikupljali potpise i

onda nam ih sve zajedno poslali. Nažalost, neki su zaboravili napisati svoju adresu, pa im se ne možemo osobno zahvaliti. HNK Zrinski iz Luzerna, poslao je, uz popratno pismo, punu veliku kovertu ispunjenih obrazaca.

Isto to su napravili Hrvati iz Švedske. Uključila se i naša mladež, što nas posebno raduje. Javljaju nam se mladi sa Facebook-a. Podržavaju našu akciju i nude nam svoju pomoć, a njihovi članovi nam šalju svoje obrasce. O njima i svemu što su napravili za Thompsona, izvijestiti ćemo u slijedećim Društvenim obavijestima. Inenađeni smo i dirnuti

ovako velikim odazivom. Svima od srca hvala!

Na kraju još jedna obavijest, za umirenje onima koji nas pitaju gdje će završiti njihovi podatci.

Jedino lista s imenom i prezimenom, koju ćemo posebno napraviti, ići će dalje. Originalni obrasci ostaju pohranjeni kod HKZ tako dugo koliko bude potrebno, za slučaj da Švicarci požele kontrolirati ispravnost popisa. Kada akcija bude završena, sve obrasce ćemo uništiti.

Svoju potporu možete slati još do polovice siječnja 2010. godine.

Još jednom, srdačno HVALA!

36. SABOR HKZ

U Hrvatskoj kući u Oltenu održan je 20.11.2009. godine 36. Sabor. Malo je nedostajalo da ga otkazemo, jer se više članova odjavilo zbog prehlade, neki doslovno zadnje minute. Postavili smo pitanje odgode, no kako ovaj nije bio izborni, odlučeno je da ga ipak održimo.

I. Matarić

Radilo se uglavnom o podnošenju izvješća o radu i kontroli blagajničkih knjiga. Sva su izvješća pročitana, o njima se i razgovaralo. Na izvještaj o radu došla je jedna primjedba za korekturu, koja je prihvaćena i zapisnik je odgovarajuće ispravljen. Nakon toga uslijedila je razrješnica Upravnom odboru i Uredništvu.

Zamolbi na Sabor nije bilo, a podrazno se javio predsjednik Ivan Matarić. Podsjetio nas je da se ove godine navršilo deset godina od njegova izbora za predsjednika. Dobro se sjeća, rekao je, svega što se događalo, svih napada i kleveta kojima je bio izložen on, suradnici i cijela Zajednica. Prve su mu godine bile posebno teške, jer nije mogao razumjeti da ljudi mogu biti tako opaki. Istovremeno je upoznao i putpunu drugačije ljude, njegove suradnike, bez kojih se ne bi mogao nositi s nedaćama koje su se obrušile na njega i udrugu.

Zahvalio se svima na podršci u radu i na prijateljstvu. Sretan je što je Zajednica postala udruga u kojoj se može

normalno raditi, u kojoj se ljudi međusobno poštivaju i prijateljski odnose.

Predsjednik Matarić počastio nas je vinom. Kucnuli smo čašama i zahvali mu na lijepim riječima, te poželjeli da još puno godina ostane na čelu Hrvatske kulturne zajednice.

Tako je službeni dio zvanično završio, a onaj opušteniji počeo. Druženje uz večeru, svi su jedva dočekali. S obzirom da neki najavljeni nisu stigli, hrane je bilo i previše. Barem smo tako mislili. Međutim, ili su svi bili jako gladni, ili je ričet s kobasicama bio posebno dobar, gotovo je sve nestalo. Kraj susreta zasladili smo domaćim kolačem od du-nja i sitnim slastičarskim delikatesama.

Mislili smo te večeri i na fra Šimuna Šitu Čorića pa smo mu ostavili kartu sa željama za brzo ozdravljenje. ■

DA SE NE ZABORAVI
22.06.1999. TUŽENA JE HKZ

Prije 10 godina HKZ je doživjela najveću katarzu u svojoj povijesti. Da je u Zajednici nešto trulo, primjećivalo se već nekoliko godina, ali što se točno događalo iza kulisa, članovi nisu znali. Tek kada je u DO br. 85 objavljen članak "U korist vlastite štete", mnogo toga postalo je jasnije. Članak potpisuje tadašnji predsjednik, dr. Aleksander Kršnjavi, a govori slijedeće (ulomak):

„U Zajednici postoje dvije snažne grupacije koje, po svom političkom i mentalnom sklopu dijametralno suprotne, kao da se natječu tko će više i jače obznaniti ostatku svijeta da u Hrvatskoj ništa ne valja. U prvoj grupi lako je pre-

poznati stare emigrante koji su prije 20-tak i više godina napustili Jugoslaviju. Stvarajući Zajednicu odnosno pristupa-jući joj, oni su prkosili mrskoj im Jugoslaviji, njegujući i slaveći (često i nekritično) sve što je imalo hrvatski predznak, sanjajući ujedno svoj najdraži san, san o slobodnoj Hrvatskoj. A desilo se da su neki spretniji, lukaviji, vjеровatno i manje moralni od njih, - uz njihovu pomoć - stvorili sebi i na svoju korist svoju Hrvatsku, u kojoj za njih nije bilo mjesta. Barem ne onakvog o kojem su snivali.

U drugoj grupaciji nalazimo ljude koji su relativno kratko u Švicarskoj i još kraće u Zajednici, ljudi koji su rođeni, odrasli i odgojeni u samoupravnom socijalizmu. Njima je stvaranjem Hrvatske propala Jugoslavija u kojoj su oni - adaptirani i

samoupravno integrirani - dobro živjeli. Tu Jugoslaviju, za koju oni danas tvrde da je bila "pravna(!) država u kojoj se dobro živjelo" oni nisu i vjerojatno neće tako brzo prežaliti.

I jedna i druga grupacija bavi se hrvatskom stranačkom politikom (što je njihovo pravo) te manje ili više u tu svrhu zlorabi Zajednicu i njeno glasila (što nije u redu). Tako je npr. jedan bivši član nadzornog odbora svoju prepisku u svezi sa Zajednicom preslikom slao u Glavni stan svoje stranke u Zagrebu, obznajući tako Urbi et Orbi svoju stranačku marljivost.

Puno rafiniranije čini to jedna ugledna predstavica druge grupacije koja (mada po vlastitim riječima računa biti u izbornom štabu svoje stranke na slijedećim predsjedničkim izborima) ►

energično poriče svoju pripadnost bilo kojoj stranci, dok istovremeno javlja u Zagreb da je uspostavila kontrolu i nad Upravnim odborom Zajednice i nad Društvenim obavijestima.“ (Kraj citata.)

Konačno je i širem članstvu postalo jasno što se događa, pa su na izbornom Saboru 21.03.1999. g. birali većinom nove ljude, koji nisu pripadali ni jednoj ni drugoj struji. To se naravno nije svidjelo dotadašnjem vodstvu koje je iz pro-

testa, unisono napustilo Sabor, proglašivši ga nelegalnim. I tu se karusel zavrtio, Zajednica je bila tužena, pet se godina branila i uspješno obranila.

Prije deset godina članovi su izabrali novoga predsjednika, čovjeka bez političkih ambicija, čovjeka kulture, glazbenika i kompozitora, prof. Ivana Matarića. S njime se u Zajednicu vratio mir, kultura i zajedništvo. Hvala mu na tome!

Čestitamo mu njegov 10. predsjednički rođendan i nadamo se da će na čelu Zajednice biti barem još toliko!

U kritičnim godinama koje su slijedile, 1999. g. novo izabrani ljudi veliku su podršku dobili od dr. Vlade Šimunovića. Stoga smo ga zamolili za razgovor i viđenje događaja iz današnje perspektive. ■

RAZGOVOR S POVODOM

DR. VLADO ŠIMUNOVIĆ

Sve do prije 15-tak godina Zajednica nije imala točan popis članstva za svaku godinu. Sjećaš li se kada si postao član HKZ? Ispričaj nam kada je nastao Ogranak Bern, kako je radio i zašto je zatvoren.

U HKZ sam od kada sam saznao za njenu egzistenciju. Nas 20-ak Hrvata u Bernu smo se držali zajedno i nismo dali na hrvatsko ime i Hrvate, a napada je bilo i od starne pojedinaca i od strane jugoslavenske ambasade. Znam da smo stupili u kontakt sa HKZ u Badenu i nakon natezanja sa centralistički raspoloženim članovima GO (Glavni odbor) smo inzistirali na održavanju zabave i u Bernu, što nije išlo bez poteškoća. Za održavanje zabave morali smo biti udruga. Nas 20-tak aktivista supotpisali smo zahtjev, priložili već postojeće statute i registrirali smo se 1981. kao Ogranak Bern. Naše zabave u slijedu su bile vrlo dobro posjećene, a naša djelatnost se svodila na okupljanje raspršenoga hrvatskog življa po kantonu Bern, Solothurn i romanskoj Švicarskoj. Oduševljenje je bilo veoma veliko i simpatije naših ljudi su nam bile osigurane samom činjenicom da smo bili jedini sa hrvatskim imenom, što je do tada bilo gotovo jednako sa krimenom.

U prvoj fazi smo se uglavnom sastajali u Bernu, po prilici mjesečno, što smo proslavili sa obrokom i pjesmom. Djelovali smo kao iskreni prijatelji međusobno i prijatelji Hrvatske, radili na planiranju kulturnih manifestacija i pokušavali na uspostavi što boljih kontakata sa našim domaćinima Švicarcima. Nakon prvog predsjednika (5 godina V.C.), koji je kasnije pismeno ustvrdio da nikad niti nije bio član (!?), po izboru je došla na red i moja malenkost. Bio sam veliki pristalica decentralizacije, pa sam uveo da se mjesečni sastanci održavaju uvijek u drugom mjestu: Thun, Biel, Neuchâtel, Murten, Solothurn, Sigriswil, itd. Tako smo u Neuchâtelu na naš sastanak pozvali i gosp. Franu Vugdeliju, jer su nam u našem OO (Odbor Ogranka) sjedili svi pjevači iz misnog kora. Njemu smo predložili da os-

nuje jednu grupu koja bi pod njegovim znalačkim vođenjem mogla približiti hrvatsku kulturu ljudima u ovom podneblju. Obećali smo svu podršku i moguću financijsku pomoć, ev. za instrumente ili narodne nošnje i sl. Svi su se složili, i Frane također, svi su bili i ostali članovi HKZ osim Frane koji do danas to nije. Svejedno mu čestitam, jer je uspio održati gotovo profesionalnost i zavidnu kvalitetu. Moja tadašnja želja je bila da jednoga dana oni odavde idu pjevati u Lisinski, a ne da mi uvijek moramo pozivati nekoga za skupe novce iz Lijepe naše. To se i ostvarilo, ali se nisu dublje povezali, na moju žalost, sa HKZ.

Osnovali smo i potpomagali zaživljenje ogranka Biel i Romanska Švicarska, htjeli i Solothurn u čemu nismo uspjeli. Organizirali smo zabave, Paške večeri, te posjete uglednika kulture, politike i uvijek bili dobro posjećeni. Ogranak Bern je od svake svoje zabave, priredbe i sl. uvijek slao u centralnu blagajnu višak zarade i nikada nismo niti tražili onih 2000.- osnivačkog fonda od Badena. Neka se čuje i zna!

Ogranak Bern se počeo osipavati nakon godišnjeg Sabora (02.12.2001.)

u Biel-u, gdje je većina HKZ članova htjela suradnju sa Hrvatskim svjetskim kongresom i gdje je izglasan pristup toj udruzi. Bio sam na tome Saboru jedini član Odbora Ogranka Bern koji se izjasnio za pristup, a svi ostali su bili protiv. Kasnije se ispostavilo da mnogi od njih nikada nisu plaćali članarinu, a neki je godinama zaboravili platiti, i sl. Na čast im bilo!

Održao sam sa malim brojem vjernih Zajedničara još nekoliko Godišnjih skupština u Neuchâtelu. Jedno vrijeme je predsjednik bio dr. Domagoj Stojan pa sam očekivao da će ogranak oživjeti. Nije se dogodilo, tako da sam na Saboru 2005. zatražio zatvaranje Ogranka.

Kako si doživio prelomnu 1999. godinu i taj izborni Sabor, je li se mogao izbjeći taj lom?

Burnu 1999. godinu sam proživljavao kao veliko razočarenje. Bio sam tada samo duševno i fizički najuporniji prijatelj i trudbenik HKZ, jer sam razdor smatrao nedoličnim za Hrvate, ali sa sadašnje distancije gledano, mislim da je to bilo odvajanje hrvatskih Jugoslavena od od Hrvata. ►

Ne ulazim u polemike, mogu samo iznijeti svoje opažanje (tko se od njih osjeti pogođenim, mogu samo reći da je istina često vrlo bolna i neugodna).

U Nadzornom odboru bio si tada predsjednik. Je li NO pokušao smiriti situaciju?

Bio sam i prije, dugi niz godina, u NO. Htjeli smo i pročišćavali sve zareze i riječi statuta, pa smo pokušali i napraviti i pravilnike i nacрте pravilnika OO itd. Bio sam i pred izborni Sabor u Zürich-u, a predsjednik je bio iz Badena. Na moje inzistiranje smo napravili jedan izvanredni sastanak u Hotelu Grauholz kod Berna. Radilo se o ozbiljnom stanju, kada je Ogranak Baden svoje statute htio nametnuti cijeloj HKZ i to izglasao na svojoj godišnjoj skupštini. Bili smo prisutni sva petorica, a predsjednik R. Smokvina je uzeo obavezu da će predsjedniku HKZ, dr. Kršnjavom, prenijeti samo jednu rečenicu, da je NO jednoglasno zaključio da odluka Ogranka Baden nije prošla statutarnu proceduru da bi ju se moglo staviti i na dnevni red Sabora. On to nije učinio iz istih razloga iz kojih je kasnije podigao sudske tužbe, koje su u dva navrata išle do švicarskog Vrhovnog suda i naši Jugoslaveni, bivši članovi, su oba puta izgubili spor, a mi u HKZ smo sa upornošću dokazali da nam je obraz čist. U predsjednoj djelatnosti novi NO je razmišljao koji pravac zauzeti, sve solucije smo razmatrali, more prijedloga pokušavali, ali nismo s njima nikako mogli stati na kraj. Oni su očito dali obećanja Centralnom komitetu u Bagdadu (kako sam ja to tada zvao!).

Kako si doživjeo podignute tužbe protiv HKZ i predsjednika, a kako si se osjećao kada je udruga obranjena?

Tužbe su mi na početku izgledale kao slom svijeta u mom stavu 'zajedništvo Hrvata iznad svega'. Tada sam po "zdravoseljačkom duhu" bio toliko siguran da oni moraju izgubiti, da sam dolazio na sve sastanke Glavnog odbora, bio i u Glatbrugg-u i u St. Gallenu i svagdje, samo da dadnem podršku ljudima koji su se borili protiv naših neprijatelja. Kada su neprijatelji konačno izgubili, bio sam opet samo Hrvat koji je ostao uspravan i mislim danas, kao i tada, da nezahvalnici nisu dovoljno osuđeni. Trebalo bi ih stavljati, makar u našim DO, češće na stup srama.

Kaži nam kako si se osjećao kada si na 30. Saboru (2002.) proglašen počasnim članom i koliko ti znači tako izkazana zahvalnost udruge?

Nikada ništa nisam radio iz interesa ili pretenzije ili očekivanja da me se treba nagraditi. Proglašenje počasnim članom na 30-om Saboru došlo je kao grom iz vedra neba. Prvo sam bio šokiran, osjetio sam neugodu, pa čak i opo-

ziciju. Kad sam se pribrao onda sam bio zaista duboko počašćen i tako i danas osjećam. Činilo mi se, i danas to tako doživljavam, da je to priznanje za rad, trud i borbu za pravdu, poštenje i interese zajedništva što sam uvijek nosio u sebi. Uvijek sam bio spreman za društvo i priznanje je došlo kao nekava nagrada-priznanje tih ljudi istomišljenika. To je priznanje udruge za koju sam se duševno zalagao i koja je dokazala svoju vrijednost kroz sve godine svoga neobičnog djelovanja.

Kako ti se sviđa (ili ne), to što i kako HKZ radi zadnjih 10 godina?

To što se radi zadnjih 10 godina mi se čini nastavak rada, ali sada bez neiskrenih, nego samo odanih i hrvatski orijentiranih članova. Udruga je konačno očišćena od nedobronamjernih koji nikada u našu Zajednicu nisu trebali ni ući. Mislio sam nekada da bi svi Hrvati trebali biti počašćeni članstvom u HKZ, pa sam radio na omasovljenju. Sada mislim da masa u sebi nosi i opasnosti (skupo smo to platili) i da je kvaliteta u poštenim, neupitnim, samoprijegornim ljudima kojih nikada nije malo. Bolje manje, ali da su čisti i samoprijegorni, kao što su sadašnji još uvijek brojni članovi i prijatelji koji nas podržavaju.

Bio si predsjednik FOHS-a, postoj li ta udruga još i što se s njome dogodilo?

Bio sam cijelo vrijeme rizničar, od stvaranja Zaklade za siromašne, a talentirane hrvatske studenata FOHS-a, do njegovog prebacivanja u Zagreb. Zaklada FOHS pod istim imenom i po istim načelima i statutarim principima je sada ozakonjena pri Matici hrvatskoj. Bilo je veoma teško nositi se sa birokratskom upornošću u Hrvatskoj, tako da se procedura oteglala 3-4 godine. Sada je to javna Zaklada pod kontrolom države Hrvatske. Oдавde smo prebacili ukupno 120.000 CHF. Jedna smo od jačih Zaklada u Hrvatskoj. Radi na istom principu kao u Švicarskoj. Ako netko hoće znati više, može otvoriti FOHS.hr stranicu i pratiti rad Zaklade. Računovodstvo i godišnji izvještaji ministarstvima unutrašnjih poslova i financija Matica Hrvatska obavlja bez naknade.

Što misliš o Hrvatima u Švicarskoj, imaš li neku preporuku/savjet za njih?

O Hrvatima u Švicarskoj ne mislim ništa, osim onih koji su angažirani u HKZ. Sve ostalo su kruhoborci koji su uvijek živjeli samo za sebe. Ni za njih ni za svjesne, poštene Hrvate u Švicarskoj nemam drugoga savjeta do "Budi svoj, budi pošten i radin pa ćeš prije ili kasnije doći na svoj račun".

Kako gledaš na situaciju u Hrvatskoj od smrti predsjednika Tuđmana do danas?

Situacija u Hrvatskoj od osamostaljenja je na moju žalost još loša! Razlozi su i tamo, kao što je bilo i nama 1999., da su ljudi okrenuti samo svojim interesima. Čini mi se da je ostao realsocijalistički duh u većini politički aktivnih Hrvata, koji ni malo ne žele prosperitet Hrvatske, vuku natrag, jer ne vjeruju da je njihov ideal definitivno propao. Previše je ljudi koji su rođeni, žive i uživaju u Hrvatskoj, a žele da je vrag odnese. Po Tesli, Hrvati pravoslavne vjere su ponovo veći Srbi od Srba u Srbiji. Jedan od saborskih zastupnika kaže da je ponosan što je bio u Vladi srpske krajine, a da ga nitko ni u Saboru, ni u Vladi ne ukori. Oni su po Tuđmanu amnestirani, a hrvatske se ljude i u Domovini i u Hagu sudi. Pravne države još nema. Javni mediji su u rukama onih koji plaću za Jugoslavijom. Drugi predsjednik je proveo detuđmanizaciju. Bio je na proslavama ustanka Srba u Hrvatskoj, a nije bio u 10 godina mandata ni jednom u Škabrnji ili Blajburgu. Ide u Vatikan Papi da mu izloži kao komunist da je protiv križa? Eto, mislio sam da ću u mirovini uživati u mom voljenom Zagrebu, pa evo me još uvijek i nakon 4 godine tu i sve rijeđe u Zagrebu. Tužan sam da je to tako.

Od kada si se povukao u zaslužnu "HKZ-mirovinu", čime se baviš, što te zaokuplja?

Uživam u bezbrižnosti da mogu ujutro ostate u krevetu i da cijeli dan ne moram išta raditi ili što mi se sviđa. Pun čitam. Pogledam na internetu što se događa u Hrvatskoj, Francuskoj i ovdje. Otkako sam prestao raditi, preuređivao sam svoju praksu za stanovanje i pokušavam prodati kuću.

I na kraju, bi li nam otkrio nešto više o sebi? Primjerice, kada i gdje si rođen, koje si škole pohađao, itd.

Ne krijem ja to. Rođen sam 26. svibnja 1936. u Grudama (tada i danas najhrvatskije selo u BiH u Hrvatskoj) u tadašnjoj Primorsko-neretvanskoj banovini. Pučka škola u Grudama, niža gimnazija u Ljubuškom, te dio u Mostaru, završni i velika matura u Zagrebu. Medicinski fakultet u Zagrebu 1962. Stažirao godinu dana u Zagrebu, Zelini i Božjakovini opću medicinu, a 1967. otvorio ambulantu sa laboratorijem i zubnom ordinacijom. 1967. dolazim u Bern. U Interlakenu sam radio 9 godina, 6 godina u Nyonu, a od 1983. u svojoj praksi sve do prije 4 godine. Napisao sam 4 znanstvena rada i 1982. doktorsku tezu u Bernu. Doktorat sam imao iz Zagreba, ali sam ga morao napraviti i ovdje za priznavanje specijalističkog zvanja iz orthopedije.

Dragi Vlado, svima nam nedostaješ, ali nas raduje što uživaš mirovinsku slobodu. Hvala na razgovoru, i budi nam živ i zdrav! Dunja Gaupp

VEZA IZMEĐU HRVATSKE I ŠVICARSKE BISKUP ANDRIJA GUALDI

Piše Sarah Imhof

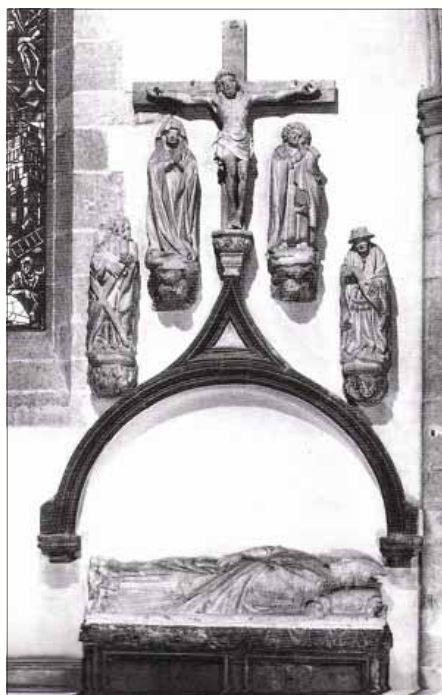
Biskup Andrija Gualdi (Andrija Benzi) je rođen sredinom 14.-og stoljeća (između 1350. i 1360. godine u Italiji, u mjestu Gualdo Tadino u blizini Riminija, u regiji Umbria. Korjeni njegovog podrijetla vuku iz Njemačke, a odrastao je u dobrostojećoj obitelji što mu je omogućilo školovanje. Završio je studij prava i teologije u Rimu, bio je poznat u njegovo vrijeme kao dobar diplomat, mudar, kreativan i inteligentan biskup.

Biskup Urban VI 1388. g. imenovao ga je za biskupa Splitske biskupije. U to vrijeme se vodio rat između hrvatsko-ugarskog kralja Žigmunda i bosanskog kralja Tvrtka, što znači da nije bilo jednostavno biti biskupom u to vrijeme. Ali, on je svojom mudrošću dobro i uspješno vodio splitsku biskupiju.

1390. Split je bio podvrgnut vlasti bosanskog kralja Tvrtka. Dobrom diplomacijom je biskup pridobio kralja Tvrtka da mu iste godine potpiše dokument u kojem stoji da on, kralj Tvrtko, uzima biskupiju Split pod svoju zaštitu. 1392. g. započeo je graditi kulu sa zidinama po višje Sućurca da bi imanja stanovnika zaštitio od ratova i pljačke. U dokumentima iz 1397. g. stoji zapisano da je biskupova kula u Luću izgledala kao selo. Godine 1402. biskup Gualdo odlazi kod kralja Žigmunda pošto su se zaoštrili politički odnosi između Žigmunda Luksemburškoga i Ladislava Napuljskog. Kralj Žigmund 07.09.1418. g. šalje biskupa Gualdia u Švicarsku, točnije u kanton Wallis, za privremenog biskupskog upravitelja sionske biskupije. Nestabilno stanje je vladalo i u Wallisu zbog sukoba kantona Wallis i Bern (1417.- 1418.), a znajući da je biskup odličan diplomata, kralj Žigmund odabire baš njega. Biskup je to i dokazao, u kratkom vremenu je potpisan dokument o prekidu sukoba u Evionu.

Biskup je uzeo sebi zadaću ponovno oživjeti sionsku biskupiju koja je bila porušena i popaljena, mnogo toga je u biskupiji renovirano i izgrađeno u vrijeme njegove biskupske uprave, što potvrđuju švicarski dokumenti.

20.04.1431. papa Eugen IV biskupa Gualdia imenuje za redovnog sionskog biskupa. Još za svoga života dao je izraditi sarkofag na kome je uklesana figura sa njegovim likom u svečanoj biskupskoj odori. Sarkofag od crnog mramora danas se nalazi u katedrali u Sionu. Na zapadnoj strani katedrale nalazi se tekst koji potvrđuje da je biskup Gualdi 19 godina upravljao biskupijom Sion i da je umro 17.04.1437. u dvorcu de la Majorie. ■

BINDEGLIED KROATIEN-SCHWEIZ BISCHOF ANDREAS DE GUALDO

Bischof de Gualdo (Andreas Benzi) ist Mitte des 14. Jahrhunderts (zwischen 1350 und 1360) in Gualdo Tadino nahe Rimini, in der Region Umbrien des heutigen Italiens, geboren. Seine Familie stammte ursprünglich aus Deutschland, sie war wohlhabend. Andreas studierte

in Rom Jura und Theologie. In dieser Zeit erwarb er sich den Ruf eines sehr bescheidenen und intelligenten Mannes und eines guten Diplomaten.

Papst Urban VI bestätigte im Jahr 1388 Bischof de Gualdo als Bischof des Bistums Split, welches Schauplatz eines Krieges zwischen dem kroatisch-ungarischen König Sigismund und dem bosnischen König Tvrtko war. Es war somit keine einfache Aufgabe.

Im Jahr 1390 eroberte der bosnische König Tvrtko das Bistum Split, so dass Bischof de Gualdos Fähigkeiten der Diplomatie stark gefordert waren. Er schaffte es, König Tvrtko ein Dokument unterschreiben zu lassen, welches besagt, dass er das Bistum Split unter seinen Schutz stellt. 1392 begann er den Bau des Schlosses von Sucurac in der Nähe von Split. Es hatte starke Mauern zum Schutz vor kriegesischen Konflikten. In Dokumenten aus dem Jahr 1397 steht geschrieben, dass das Schloss wie ein Dorf aussehe: viele Leute nahmen dort Wohnsitz.

1402 wandte sich Bischof de Gualdo wegen Problemen in seinem Bistum an König Sigismund: die Leute in Split waren wegen der frostigen Beziehung zwischen König Sigismund und König Ladislaus von Neapel in zwei Lager geteilt. König Sigismund, inzwischen deutsch-römischer König, schickte Bischof de Gualdo nach dem Konzil von Konstanz am 7. September 1418 als vorübergehenden Administrator ins Bistum Sitten im Kanton Wallis in der Schweiz, weil dort ein Konflikt zwischen dem Wallis und dem Stadtstaat Bern (1417 – 1418) brodelte. Seine diplomatischen Fähigkeiten führten zum Friedensschluss von Evian.

Danach entfaltete er eine rege Bautätigkeit. Dokumente belegen, dass während seiner Zeit als Bischof viele Bauwerke entstanden oder wiederaufgebaut wurden.

Am 20. April 1431 bestätigte Papst Eugen IV Andreas de Gualdo als regulären Bischof des Bistums Sitten. Etwa in diese Zeit beauftragte er die Herstellung eines Sarkophages. Dieser bestand aus schwarzem Marmor und hatte die Form eines Bischofs mit seinen Gesichtszügen. Dieser Sarkophag befindet sich noch heute im rechten Seitenschiff der Kathedrale von Sitten. Darüber steht geschrieben, dass Andreas de Gualdo 19 Jahre Bischof von Sitten gewesen und im Palast der Marjorie am 17. April 1437 gestorben ist. Daneben ist auch vermerkt, dass sein Nachfolger, Wilhelm von Raron von 1437 – 1452 als Bischof amtierte. ■

STUDENTSKA RADNJA

RAZNA PITANJA, RAZNI ODGOVORI

U radu jednog našeg studenta, napravljena je statistika, o raspadu Jugoslavije, političkoj situaciji tada i sada, i iako sa malim brojem ispitanika, obuhvatila je nekoliko nacionalnosti koje su nastanjene i rade u Švicarskoj: Hrvate, Bosance, Srbe i Kosovare. Statistika je jako zanimljiva, jer govori o tome što ljudi i kako razmišljaju, te što osjećaju.

Statistika je obuhvatila sve generacije spomenutih Naroda koji žive u raznim švicarskim kantonima.

Sproveli su je Mario Vučković i Florim Omura.

Većina ljudi misli da je do raspada Jugoslavije došlo zbog: nacionalizma, državnog bankrota, raspada političke ideologije, ugnjetavanja (većinom Kosovari) i političkih konflikata.

Od ispitanika, misle njih:

- 69 % da su političari u bivšoj Jugoslaviji bili korumpirani
- 96 % da su današnji političari, korumpirani
- 64 % da je rat namjerno izazvan tadašnjom politikom
- 16 % da je istina o ratu izašla na vidjelo
- 41 % da istina o ratu nije izašla na vidjelo.

Koliko ljudi vjeruju medijima pokazuje slijedeća statistika:

- 15 % vjeruje da se u medijima iznosi

istina o ratu

- 13 % misli da mediji ne pišu istinu
- ostali misle da se to događa djelomično i to na svim stranama.

Većina misli da su strane sile i UNO mogle spriječiti rat, a mnogi misle i da je narod popustio manipulacijama.

Skoro podjednako, sve iseljenike je smetalo i zato su se i iselili: loša zarada, nedostatak posla, politička situacija, korupcija i nesigurnost.

45 % ispitanika bi si moglo zamisliti povratak u domovinu u slijedećih 5 godina. 55 % ih misli, da u idućih pet godina to nije moguće, zbog djece, prijatelja, boljih životnih uvjeta, ili promijenjenih uvjeta u njihovoj domovini.

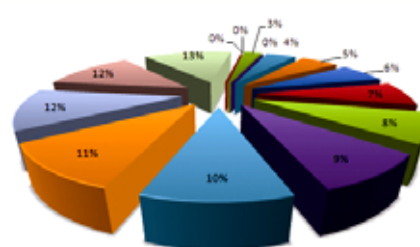
Iako smo doživjeli rat, većina se izjasnila sa 68 %, kako nema ništa protiv mijenjanja brakova, a 32 % da nije za to. Od njih 23 % imaju CH državljanstvo.

44 % je reklo da se Švicarci prema njima ponašaju dobro, 45 % djelomično dobro, a 11% da se ne ponašaju dobro prema njima, zato što su stranci.

38 % misli da imaju iste šanse na tržištu rada kao i Švicarci, a ostali misle da ne. 65 % ispitanika više voli svoju domovinu, a ostalima je draža novo stečena.

Po pitanju standarda kojeg su imali u vrijeme iseljenja, 60 % ispitanika su živjeli i u svojoj domovini dobro, ali su htjeli poboljšati svoje životne uvjete zaradom koja je vrijedila mnogo u ono doba, a samo 40 % je živjelo u lošim životnim uvjetima, pa se iz tog razloga iselilo.

Samo 4 % ispitanika, nema članova uže obitelji u svojoj domovini. 31 % ne po-

maže novčano nikoga, a ostali da, sa manjim ili većim iznosima.

Samo 18 % ne ulaže uopće novac u bilo što u svojoj domovini, a većina od 33 % godišnje uloži i više od 10'000 franaka. Od njih, 63 % ima kuću ili stan u svojoj domovini, a 14 % djelomično, kao nasljedstvo ili udio u nečemu.

Većina ljudi iz Ex-Jugoslavije završili su srednju školu – njih 40%, gimnaziju 2%, visoku školu 6 %, a univerzitet 3 %. Njih 57 %, mogu raditi sa svojim diplomama, jer su im priznate.

Sa uvjetima rada su zadovoljni zavidnih 95 %, njih samo 5 % nije.

Godišnje njih 36 % zarađuje manje od 40'000 CHF, 24 % zarađuju 50-60'000, 6 % 70-80'000, također 6 % zarađuje više od 80'000.

Većinu od zarađenog novca, 73 % troše u Švicarskoj, i to najčešće na troškove stanovanja i života, štednju, auto, hobi. 63 % ne bi radilo danas u svojoj zemlji za plaću koja je sada aktualna u dotičnoj državi, jer je to još uvijek premalo.

Da je školstvo u Švicarskoj bolje nego kod kuće, misli 73 % iseljenika. ■

DJEČJI BISERI

- Ne znam koliko imam godina. To se stalno mijenja.
- Tata je odrastao na selu. On je kravu vidio uživo!
- Jako sam se uplašio kad se mama razboljela. Pomislio sam da će nam tata kuhati.
- Ja se ne svađam s roditeljima. Nisu moj nivo.
- Kad se mama posvađala s tatom, prvi

put sam vidio leteće tanjure.

- Životno osiguranje je novac koji dobije onaj tko preživi smrtni slučaj.
- Što moji roditelji imaju zajedničko? Paaa, oboje ne žele imati više djece.
- Usvajanje je bolja mogućnost. Tako roditelji mogu sami izabrati svoje dijete i ne moraju prihvatiti baš ono koje su dobili.
- Čak i dječaci imaju za reći nešto zanimljivo, ako ih dovoljno dugo slušaš.
- Za djevojčice je bolje da se ne udaju, ali dječacima treba netko tko će čistiti.
- Prvo moraš naći nekoga tko voli iste stvari kao i ti. Ako na primjer ti voliš nogomet, onda se i njoj mora sviđati to da ti voliš nogomet i onda ti donosi čips i pivo.
- Ti u stvari ne odlučuješ sam kad trebaš stupiti u brak. Bog to odlučuje odavno unaprijed i ti na kraju vidiš što ti se dogodilo.

- Papa živi u Vakuumu.
- Nisam kršten, ali sam zato cijepljen.
- Muslimanska Biblija se zove Kodak.
- U Francuskoj su nekad pogubljenja kriminalaca izvodili želatinom.
- Krave ne smiju brzo trčati da ne bi izlile mlijeko.
- Crvi ne grizu jer imaju rep i naprijed i nazad.
- Breskva je kao jabuka s tepihom.
- Proljeće je prvo godišnje doba. U proljeće kokoši nose jaja, a seljaci krumpir.
- Psi obično vole vodu. Neki čak toliko da u njoj i žive. To su morski psi.
- Sve ribe nose jaja. Ruske čak kavijar.
- Zoološki vrt je super. Tamo možemo vidjeti životinje koje i ne postoje.
- Riba se razmnožavaju tako da nose iskre. ■

SCHWEIZER KARATE- MEISTERSCHAFTEN NATJECANJE ZA PRVAKA 2009. G.

Piše Marija Čulap Imhof

24.-25.10.2009. održan je karate turnir švicarskih sportaša u Saalsport-halle u Zürichu, gdje su se karate sportaši borili za vodeća mjesta švicarskih prvaka.

Naravno, kao i uvijek, nije turnir mogao proći bez karataša iz Wallisa, a među njima i našeg Hrvata Pave Čoškovića. Pavo se borio u kategoriji U 17 do 76 kg, a prošle godine se borio u kategoriji U 16 do 63 kg, gdje je osvojio zlatnu medalju i dobio titulu karate sportaša Švicarske za 2008. godinu. Ove činjenice govore da je dobio veću konkurenciju ove godine.

Pavo se borio u tri borbe, u prvoj je pobijedio sa rezultatom 6 : 0, u drugoj sa rezultatom 3 : 1, isto tako i u trećoj. U finalu je pobijedio karate sportaša koji ide u Maroko na svjetsko natjecanje.

Ovom pobjedom u tri borbe Pavo Čošković je osvojio zlatnu medalju i dobio titulu karate prvaka Švicarske za 2009. godinu.

Kao i uvijek, svi Hrvati iz Wallisa su ponosni na Pavin sportski uspjeh i od srca mu čestitaju. ■

39. NOGOMETNI TURNIR U MONTHEY-U

Sportska natjecanja često istovremeno donose radost i suze, zadovoljstvo i kritike. Tako je u svibnju 2009. u Monthey-u bilo jako uzbudljivo, a iščekivanja velika, jer se održavao veliki internacionalni nogometni turnir.

Monthey je multikulturalan grad sa 16'500 stanovnika iz više od 80 nacija, među kojima smo i mi Hrvati. Nismo tako brojni kao neki drugi, ali ipak sudjelujemo u mnogim kulturnim i sportskim događanjima.

Turnir postoji od 1971. g., organizator je grad Monthey, FIFA na čelu sa predsjednikom Sepp Blatter-om, kanton Wallis, nogometne udruge i mnogi sponzori. Turnir je trajao od 27.-31. svibnja 2009. Učestvovalo je 8 ekipa, a utakmice su se održavale u nekoliko susjednih gradova, Vouvry, Orsiers, itd..

Dakle, ove godine smo ugostili Hajduk Split, t.j. mladu ekipu ispod 20 godina, a istoimeni klub je prvi put sudjelovao na ovom turniru davne 1977. g. Predsjednik FIFA-e, Sepp Blatter, rekao je "Ponosan sam što vidim toliku mladost iz različitih zemalja". I mi smo bili ponosni tih dana na naše mlade Hrvate – Hajduke igrače, koji su osvojili 2. mjesto.

Za njih se zauzimao gospodin Franjo Pranješ, koji je proveo 5 prekrasnih dana sa igračima, a i mi smo imali priliku družiti se sa tim dečkima u restoranu Tiffany, čiji je vlasnik Damir Besen. Javno im se zahvaljujem što su nam to omogućili i ispričavamo se za buku i galamu, jer nas je doista bilo jako puno.

Dolazak hrvatskih klubova u Monthey na ove turnire postala je tradicija. Kako sam rekla, počelo je 1971. Nekoliko godina je dolazio Osijek, pa Zagreb, zatim su 1985. gostovale države, a ne klubovi i tad je gostovala Jugoslavija. 1986. g. bio je Čelik Zenica iz BiH. 1990. opet Osijek, zatim 1996. ponovno Hajduk Split, kada dolaze u finale i

osvajaju 2. mjesto, a 1997. i 1998. su bili prvaci turnira. 2001. NK Zagreb, 2002. i 2003. NK Dinamo, kada su osvojili 3. mjesto. I tako uz malu kronologiju događaja prošli smo ukratko ovih 39 godina turnira i došli do 2009. kad je Hajduk osvojio 2. mjesto.

Vrijeme je bilo fantastično, osim u subotu kada je tokom cijele utakmice padala kiša. I unatoč silnoj kiši, pobjedili su sa 7:2 ekipu Kosova. Dvije su utakmice bile neriješene (1:1), dvije pobjede (7:2/5:2) i u finalu su izgubili od engleskog kluba Tottenham.

Od srca čestitam mladim dečkima na sudjelovanju i dobroj igri, kao i na osvojenom 2. mjestu. Pozdravljam cijeli tim: trenera, igrače i golmana, i želim im da jednoga dana postanu slavni kao što je to Stipe Pletikosa, koji je nekada branio u mladoj ekipi ovdje u Monthey-u.

Pozdrav uredništvu DO i čitateljima, Dubravka Pranješ, Monthey ■

UZALUDAN POKUŠAJ POMOĆ BOLNICI U ODŽAKU

Piše Marija Čulap Imhof

Pošto i sama dolazim iz okoline Odžaka, pogođena sam poviješću i traumama moga kraja i nosim posljedice njene povijesti, manje ili više, kao i sve ostale osobe iz tog kraja Bosanske Posavine. Dobro je poznato da je cijela Odžačka općina porušena i uništena u Domovinskom ratu (1992.-1997.). Jako nas boli kad vidimo da se u našoj regiji, nakon tolikih godina, osjete tek sasvim mali koraci pomaka i razvoja.

Općina Odžak nije bila visoko razvijena ni prije rata, ali je funkcionirala i bila samostalna, postojale su tvornice u kojima je bilo zaposleno nekoliko tisuća stanovnika, a po selima se stanovništvo bavilo poljoprivredom. A danas, kad pogledate mjesta gdje su stajale zgrade tvornica vidite ruševine zarasle u travu, a stanovništvo se rasulo po svijetu. Rijetko se tko bavi poljoprivredom, jer jednostavno mnogo toga ne funkcionira kako bih trebalo.

Ne možemo razumjeti, što se to događa sa našim rodnim krajem, kao da nikome nije stalo do njega, da ponovno oživi i normalno funkcionira kao mnoge druge regije poslije rata, da stanovništvo može normalno egzistirati.

Poznavajući dobro povijest tog kraja, pošto sam studirala povijest i mnogo se interesirala za to, svjesna sam da postoje još uvijek kočnice razvoja naslijeđene od bivših političara i njihovih pristaša u BiH i u susjednim zemljama. Ne želim kritizirati sve, jer sam svjesna da postoje osobe koje rade i daju sve za dobrobit našeg kraja, ali nažalost čini se da je više onih nezainteresiranih, koji gledaju samo svoju osobnu dobit.

Svjesni smo da je teško krenuti od nule, sa jako malim budžetom, sa jako malo podrške sa strane (ekonomske i političke), ali mislim da je krajnje vrijeme za promjene. jer nakon toliko godina moralo bi se krenuti sa mrtve točke. Oni političari koji tamo vrijede i mnogo rade, morali bi više voditi računa da nas sve povežu, pogotovo nas koji živimo izvan domovine, što se tiče informacija i svega ostalog, pokušati nešto konkretno raditi na ekonomskom području, ostvariti radna mjesta, pokušati ukinuti korupciju i koruptne osobe pozvati na odgovornost. Jer i mi koji živimo izvan domovine bitan smo činbenik politike, kulture i ekonomije tog kraja, nismo samo ona grupa naroda koja je spremna sakupljati novčanu pomoć za različite humanitarne akcije. Iako ne živimo u Posavini, mnoge nažalost negativne informacije procure i do nas, pa nas boli korupcija, laž, zalaganje pojedinaca samo za osobni profit, svjesni smo da sa takvim vo-

dećim osobama nema prosperiteta i pomaka u razvoju našeg kraja.

Ove godine, upravo ovih dana sam se osobno uvjerila, naglašavam, na mom osobnom primjeru, da u općini Odžak mnogo štošta ne funkcionira, kako bi trebalo, nema dobre suradnje između javnih ustanova, nema zajedničkih dogovora, nego sve funkcionira po paroli ex Jugoslavije: 'snađi se družu'. Prošle godine sam se počela interesirati treba li bolnica Odžak medicinska pomagala i medicinske aparate. Nekoliko odgovornih osoba iz bolnice Odžak i Orašje su mi odgovorili, da je sve što bi mogla organizirati, njima dobro došlo. To sam ozbiljno shvatila i počela se truditi oko organizacije, jer mi je jako stalo da moj narod koji tamo živi dobije ono što bi mu moglo koristiti. Prvo što sam napravila, poslala sam molbu direktoru bolnice gdje radim, pozvao me je na razgovor i dao mi popis stvari koje mi bolnica može dati. Nakon toga sam s različitim doktorima provjeravala ispravnost medicinskih aparata, jer nisam željela preuzeti nešto neispravno.

Rekli su mi da na jesen 2009. dobivaju nove električne krevete, a ako smo zainteresirani možemo dobiti ove koje su do sada korišteni, ali koji su jako dobro očuvani i izgledaju kao novi. Pošto sam vidjela kakve krevete imaju u Odžaku, pomislila sam 'koja dobra stvar'!

Iz bolnice Odžak javili su mi da su zainteresirani za krevete, tako sam mogla nastaviti sa daljnjom organizacijom. Nuđeno mi je 160 kreveta, ali kako bolnici Odžak nisu potrebni toliki, dogovorili smo se za brojku od 40 kreveta. Kad sam saznala točan datum dolaska novih kreveta u bolnicu u kojoj radim, od direktorice sam tražila da mi naprave darovni ugovor kojim bolnica iz Briga poklanja bolnici u Odžaku obećane medicinske aparate i pomagala, što su i učinili. Sa tom listom sam išla na carinu i u ured gdje se prave propusnice za transport kroz EU zemlje (Italija i Slovenija) i Švicarsku, kad sam sve to sredila ponovno sam se obratila odgovornoj osobi u bolnici u Odžaku. Osobno smo se dogovarali na zajedničkom sastanku u Odžaku i obećano mi je da će sve napraviti da uspije organizacija transporta od 2 kamiona, koja bi trebala preuzeti obećanu medicinsku pomoć u Brigu 18.11.2009.

Vjerovala sam u obećanu riječ, jer

sam mislila ako im nije stalo do tih stvari sigurno bi mi odmah rekli, a ako ne mogu organizirati radi novca sigurno će me na vrijeme obavijestiti. Odgovor sam čekala 20 dana i preko druge osobe sam obaviještena, da zbog nedostatka novca nisu u stanju organizirati transport. Ne možete ni zamisliti koliko sam bila razočarana i ljuta. Zar mi to nisu mogli reći na vrijeme? Ili da nemaju interesa za te stvari. Imala bih vremena tražiti na drugom mjestu u BiH ili u Hrvatskoj tko bi to htio preuzeti, ovako je moj sav trud bio uzalud.

A da sam znala od samog početka da općina Odžak nema par tisuća franaka za transport, ja bih to drugačije organizirala. Nije meni prvi put da nešto slično organiziram. Mnogi naši ljudi ovdje u Švicarskoj su mi se nudili za sakupljanje novca za transport, a ja sam odbila, jer mi je u Bosni obećano da će oni to organizirati.

Pošto sam radi carine morala znati kolika je vrijednost svih poklonjenih medicinskih stvari, u direkciji bolnice u Brigu su mi izračunali da je vrijednost 40 kreveta 80.000 franaka, a vrijednost sveg ostalog 20.000 franaka, znači vrijednost pošiljke je bila 100.000 CHF. Zar nije ironično, da ta vrijedna pošiljka ode za Rumunjsku, umjesto u Odžak, čija je bolnica, osobno sam se uvjerila, u katastrofalnom stanju.

Ovaj primjer jasno govori kako stvari funkcioniraju u našoj regiji. Odgovornost za obećanu riječ funkcionira još uvijek po onoj staroj poslovice „obećanje, ludom radovanje“. A možete samo pretpostaviti koju blamažu i probleme sam imala u bolnici gdje radim, gdje sam molila i toliko se zalagala za tu donaciju. Ovdje sve drugačije funkcionira, postoji odgovornost za sve što činiš. Pitam se, ako i druge stvari tamo na sličan način funkcioniraju, dokle će odgovorni dovesti naš napaćeni narod?

POSJET OBITELJI BRATULOVIĆ U HAAG I GRAZ NISU ZABORAVLJENI

Prosječan život se sastoji od uspona i padova. Većina ljudi na svijetu poznaju period kad im sve ide "kao po loju", ali i trenutke kada "kola krenu nizbrdo".

Naši generali i zapovjednici Domovinskog rata bili su slavljani kad su oslobođali okupirani teritorij, a kad je rat prestao, puno ih je završilo u Haagu. Kad se spomene Haaški tribunal, svi mislimo na isto: nepravda je što su naši tamo! Mnogima je donesena presuda i o tome se malo priča i u medijima, i u narodu.

Ali ima ljudi koji ne zaboravljaju haške uznike, Hrvate iz Bosne i Hercegovine. Obitelj Bartulović iz Lausane, odlučila je odvojiti svoje vrijeme i novac za odlazak njima u posjetu. Neopisivo je dirljivo slušati dojmove stečene prigodom tih posjeta. Težak i trnovit je put Daria Kordića, Valentina Čorića, Ivica Rajića, Vinka Martinovića i drugih.

Dario Kordić

Milica i Anto Bartulović su obični ljudi, ali velikog srca i s puno sluha za one koji su nekorektno osuđeni na dugogodišnje kazne. Bili su nekoliko puta u Haagu u posjeti zapovjednicima i generalima, a ove su godine u rujnu posjetili Daria Kordića u Grazu (Austrija). Zadržali su se samo 45 minuta, jer to je maksimalno dozvoljeno vrijeme posjete. Ali su Dariu Kordiću pružili veliku moral-

nu podršku, koja mu je doista neophodna. To je humanost, preči silne kilometre za 45 minuta susreta, doista im svaka čast!

Osobno im se divim, ponosna sam i sretna što ih imam za prijatelje. Neka im dragi Bog da snage da ustraju na svom putu i toplo ih pozdravljam.

Dubravka Pranješ ■

Ako poželite pisati ili posjetiti naše uznike, ovo su njihove adrese:

Dario Kordić

Justizanstalt Arlan
Herrgottwiesgasse 50
A-8020 GRAZ / AUSTRIA

**Ante Gotovina, Mladen Markač,
Ivan Čermak, Slobodan Praljak,
Jadranko Prlić, Bruno Stojić,
Milivoj Petković, Valentin Čorić,
Berislav Pušić**

Primaju poštu na adresi:

P. O. Box 13888
2501 EW The Hague
The Netherlands

PODSJETIMO SE CITATI IZ KNJIGE "SMRT JUGOSLAVIJE"

Priredila Marija Vučković

Da se podsjetimo početka rata, evo nekoliko citata iz knjige *Smrt Jugoslavije*, koju su napisala dva strana neovisna novinara Laura Silber i Allan Little.

Ivica Račan:

Miloševićeva je agresivna politika bila najjača propaganda za Tuđmana. Milošević je u Hrvatsku slao svoje bande koje su plesale i pjevale "Ovo je Srbija", a to je izazvalo i oslobodilo nacionalni ponos i nacionalističku reakciju Hrvata koju je Tuđman vješto iskoristio.

Račan - Kadijeviću:

Mi ne rušimo Jugoslaviju zato što smo pošli demokratskim putem, nego je ruše Milošević i vaše odbijanje da mu se oduprete. Učinite li tragičnu pogrešku da oružano intervenirate u Hrvatskoj, morati ćete najprije likvidirati mene i moje prijatelje, a možda tek onda hrvatske nacionaliste.

Igor Bačvar, slovenski ministar obrane 1990.

Na to smo mislili prije izbora. Znali smo, kad dođemo u ministarstvo, nećemo znati kome ćemo vjerovati, pa ćemo morati stvoriti neku novu organizaciju,

koja će biti potpuno pod našim zapovjedništvom. U tri mjeseca stvorili smo vojsku od dvadeset tisuća naoružanih ljudi, a da to JNA nije znala.

Odbijanje Špegeljevog plana, o razoružanju JNA

Htio sam stjerati JNA do zida i reći: Želite li posegnuti za oružjem, bit će odmah rat. Da smo tada razoružali JNA dobili bismo tri tisuće komada topničkog oružja, tisuću tenkova, streljiva za dvogodišnje ratovanje i sedam stotina tisuća komada lakog oružja. S takvom promjenom snage, rata vjerojatno ne bi ni bilo. Tuđman ga je smjestio odbio. Bilo mi je jasno da bi to značilo političko samoubojstvo demokratske Hrvatske. Tada nismo imali mogućnosti da razoružamo JNA, ni mogućnosti da ugušimo Kninsku pobunu. Da smo prihvatili taj plan, svijet bi nas osudio kao nezakonite secesioniste, koji žele srušiti ustavni sustav.

Milošević, na pitanje Cvetkovića kakva je strategija Srbije:

Ako moramo, borićemo se. Nadam se da neće biti tako ludi da ustanu u borbu protiv nas. Jer ako ne znamo raditi i poslovi, znamo se tući.

Martin Špegelj: Znao sam da će JNA napasti. Pet dana prije neovisnosti. U Beogradu sam imao svoje izvore, neki od njih su bili Srbi. Javio sam Slovencima, na to je Kučan nazvao Tuđmana i pitao ga: "Hoćete li nam se pridružiti u

zajedničkoj obrani?" Tuđman je odgovorio "Ne". Pun je odgovor glasio: „Nije u hrvatskom interesu miješanje u rat između Slovenije i Srbije“. Na što mu je Kučan rekao da je to vrlo kratkovidno, JNA će se prije ili poslije suprostaviti Hrvatskoj. Odgovorio je da bi upletanje Hrvatske u oružani sukob značilo otvaranje oružanog sukoba na vlastitom teritoriju. Rekao je da nisu spremni za rat, nemaju dovoljno oružja, što je bilo točno. No rekao sam mu da je pomoći Sloveniji isto što i braniti Hrvatsku.

Prijedlog lorda Carringtona 07.09.1991. Kad sam prvi put razgovarao s predsjednicima Tuđmanom i Miloševićem, bilo mi je posve jasno da obojica imaju rješenje koje je uzajamno zadovoljavajuće, t.j. međusobnu podjelu. A podijeliti će Bosnu. Srpska će područja dobiti Srbija, a hrvatska će pripasti Hrvatskoj. I ni jedan od njih nije se previše brinuo što će se dogoditi s Muslimanima. A za Sloveniju uopće nisu marili.

Karadžićeva smrtna presuda muslimanskom narodu

14.-15. listopada 1991. BiH želite odvesti istim putem pakla i patnja kojim idu Slovenija i Hrvatska. Nemojte misliti da nećete odvesti BiH u pakao, nemojte misliti da možda nećete odvesti muslimanski narod u propast, jer se Muslimani u slučaju rata ne mogu braniti. Kako ćete spriječiti da svi ne poginu u BiH? ■

ANA MAJIĆ KOLAČI SU MOJ HOBI

Piše Marija Čulap Imhof

Ana Majić je rođena u Bosanskoj Posavini, točnije u mjestu Prud. U Švicarsku, Wallis, došla je 1998. godine i ostala sve do danas živjeti u mjestu Glis. Živi u bračnoj zajednici sa Slavkom Majić, imaju dvoje djece, sina Ivana i kćerku Mateu.

Niz godina je radila u ugostiteljstvu, a zadnjih nekoliko godina je otkrila svoj hobi u pripremi kolača i torti, i tome se potpuno posvetila. Anu i njene specijalne kolače smo upoznali kroz njenu humanitarnu gestu, za svaki kulturni projekt sa HKZ ili sa Švicarcima Ana nam daruje ukusne i za oči privlačne, predivne kolače.

Svake godine kad Švicarci organiziraju "Dan kultura" u Oberwallisu, Ana je sa svojim kolačima uvijek prisutna, te njihovom kvalitetom promovirala hrvatsko kulinarstvo u Oberwallisu. Od tada mnogi Švicarci znaju da u Wallisu postoje hrvatski kolači i pronalaze ih kod Ane. A kad god Hrvati zažele poseban kolač, Ana Majić iz Glisa ispunjava im tu želju. ■

RAZMIŠLJANJA

ISPLATI LI SE BITI ČOVJEK?

Piše: Marija Vučković

Financijska kriza, ekonomska kriza, rat, kriza morala, sve te riječi i događaji stalno se povlače kroz naše živote i nimalo nam ne pomažu biti ljudskiji ili moralniji. Kud god se okrenemo i kud god da odemo, preplavljeni smo nepravdom, stradanjima, neimaštinom, i sve nas to ispunjava podmuklim strahom. Kud god da se okrenemo i gdje god da odemo, susrećemo uvijek ljude koji su izgubili smisao za dobrobit svojih bližnjih, i okrenuli se samo sebi, ispunjavajući svojih želja i prohtjeva, ne obazirući se na to da li je takvo ponašanje štetno za njih same i za druge. Preplavljeni smo informacijama o krađama, prevarama, ubojstvima, lažima i obmanama, pa nam se čini da se uzalud trudimo, i da naša pozitivna nastojanja, nisu moderna, prikladna ili na mjestu, i da bolje prolaze oni koji se ne obaziru na druge, i koji se niti ne trude biti dobri.

Ipak, kako reče Gandhi "Pazite na svoje misli, jer one postaju vaše djelo. Pazite na svoja djela, jer ona postaju vaš karakter. Pazite na svoj karakter, jer on postaje vaša sudbina."

Sve što i o čemu razmišljamo, dosta toga prijeđe kad tad u naše djelovanje, pa ono o čemu mislimo na kraju rodi namjerom ili plodom. Da nema ideje nikada se ništa ne bi niti ostvarilo. Pomislimo onda, a kako ću utjecati na svoje misli, kad mi one pristižu, kao poslone nekog radio odašiljača. To jeste teško, ali je moguće, svjesnim izborom

onoga što ćemo slušati, čitati, svjesnim odabirom ljudi s kojima ćemo se družiti, i čije ćemo misli prihvaćati i odobravati. Svjesnim odabirom pozitivnog razmišljanja, odabiremo pozitivno ponašanje, koje i oblikuje naš karakter, koji onda djeluje pozitivno, jer ima pozitivnu namjeru. Iako se mnogi pitaju, da li se isplati biti pozitivan, tvrdim da se isplati. Čovjek je socijalno biće i sam ne može biti sretan, dakle, moramo imati obzira prema ljudima s kojima dijelimo zbilju, i imati obzira prema svakome, sviđao se on nama ili ne.

Sve što čovjek radi, razmišlja i kako se ponaša prema drugome, vuče za sobom i posljedice, i tako će drugi ljudi automatski pokušavati vraćati istom mjerom, koliko je u njihovoj moći. Većina ljudi će se prema jednom dobrom i plemenitom čovjeku, ponašati isto tako. Naravno da ćemo se ponekad i razočarati u nekoga i nečije namjere, ali ćemo, ako pozitivno djelujemo i ponašamo se i ubrati dosta pozitivnih plodova, dok oni koji djeluju negativno moraju računati na neprihvaćanje okoline, pa i onih koji ih vole. A što ima teže, nego kad te ne voli onaj koga ti voliš?

Svi smo mi u dubini duše egoisti i sve što radimo je u suštini motivirano nadom, da će nas to učiniti sretnima. A biti dobar, sviđa se većini ljudi i svakoj zdravoj osobnosti. Zato i činimo dobro drugima, u nadi da ćemo dobiti unatrag ponešto od tog dobra, što i nije pogrešno, i često to i bude tako. Ali, ne treba ni tu biti sitničar i precjenjivati svoje, a potcjenjivati tuđe. Onda se desi da se uvijek osjećamo zaknuti, što nas neće učiniti zadovoljnim. U biti nije važno

tko kome i koliko da, nego je bitna namjera i osjećaj koji dobivamo kroz taj čin, osjećaj da nam taj drugi misli dobro i da se na njega možemo osloniti. Ako se naš odnos bazira na 'daj mi - dam ti', to jest možda korisno, ali takvo nešto možemo kupiti i za novac, a prijateljstvo i ljubav ne možemo kupiti nigdje.

Ljudi koji se odluču za negativno djelovanje, da li iz mržnje, zavisti ili ljubomore, štete najviše sebi, doduše i drugima, ali to ih ne može učiniti sretnima, jer su žrtvovali svoju sreću za ono malo radosti koje će dobiti nanoseći štetu drugima. Da su uložili toliko vremena i energije u neki pozitivan cilj, sigurno bi bili sretniji, a i oni koje vole. Oni koji nas vole i koje mi volimo su naš život i naša radost i ako pozitivno djelujemo imaju koristi od toga i oni, a neposredno i mi, a ako smo mi u mržnji, ljubomori kovanju osvete prema drugima i naši će voljeni biti u to neminovno upleteni, a to ih sa sigurnošću neće učiniti sretnima.

Dopuštanjem negativnih misli, stvaramo plodno tlo za negativna djelovanja, a ono što mislimo i radimo to smo mi, to je naš karakter, koji smo promijenili, ako se nismo uspjeli oduprijeti pozivu negativnog. Promijenjenog karaktera, mijenjamo i ponašanje, i prema tome ponašamo se negativno. Time stvaramo sami sebi probleme, stvaramo negativno ozračje u okruženju u kojemu živimo, a kako živimo sa osobama koje volimo, onda ćemo i tim osobama zagorčavati život, a kad osobe koje volimo nisu sretna, ne možemo biti niti mi. Ta nesreća, onda postaje naša sudbina, koju smo neposredno sami odabrali. ■

(Fortsetzung v. Seite 13)

Die Reste der vier "roten" Schweizer Regimenter und das erste und dritte Kroaten-Regiment deckten den Rückzug an der Beresina

Das Schweizerische und Kroatische Volk haben einige Gemeinsamkeiten. Beide waren Auswanderervölker, die Kroaten sind es auch heute. Die Schweizer dienten als Söldner in fremden Diensten, die Kroaten ebenfalls. Die Schweizer Söldner hatten einen ausgezeichneten Ruf, die kroatischen ebenfalls, obwohl dies heute weniger bekannt ist. So haben beispielsweise die Deutschen im 2. Weltkrieg von ihren Alliierten Unterstützung an der Ostfront verlangt. Einige kroatische Einheiten, neben den Italienern, Rumänen, Bulgaren usw., waren auch beteiligt. Im deutschen Kriegsbericht wird beklagt, dass mit Ausnahme der Kroaten, die mit den Deutschen vergleichbare Kampfesstärke zeigten, alle andere mehr schädeten als sie vom Nutzen waren. Im Artikel

unter dem oben aufgeführten Titel (*Illustrierter Schweizer Volksfreund*, Nr. 10/11, 1953) lobt der Autor Jean Hirt die Tapferkeit der Kroaten, die Schulter an Schulter mit den Schweizern am Feldzug Napoleons in Russland teilnahmen. Hier einige Auszüge aus dem Artikel:

Eine halbe Million Mann stark war die europäische Armee Napoleons nach Russland gezogen, rund 330'000 waren dort auf der Strecke geblieben. Die Hauptverluste wurden natürlich nicht von den französischen Einheiten getragen, sondern von den Deutschen, Polen, Niederländern, prozentual aber am blutigsten wie gewohnt von den Schweizer Regimenten und – was dem Geschichtsbewusstsein des europäischen Lesers weniger bekannt sein dürfte – ebenso von zwei kroatischen Regimenten.

Die Schweizer Division Merle hatte sich laut dem 28. Bulletin der Grossen Armee, datiert vom 1. Nov. 1812, ausgezeichnet von Napoleon, durch Kaltblütigkeit und Tapferkeit ausgezeichnet, besonders in der ersten und zweiten

Schlacht bei Polozk, wo es den Schweizern des 4. Regiments und dem 3. kroatischen Regiment, das zur Brigade Amey gehörte, oblag, gemeinsam den Rückzug des Armee-korps Oudinot über die Düna Brücke gegenüber den Russen zu decken. So hatten die Schweizer und die Kroaten die blutigsten Opfer und Verluste erlitten. Das war am 24. Nov. Hier an der Beresina harreten drei russischen Armeen der Stunden, die Katastrophe der Grossen Armee des Franzosen-Kaisers zu beschleunigen... Den berühmten Streich vollführten die Kroaten am 28. Nov., als Napoleon an der Beresina von einer überzähligen russischen Armee angegriffen wurde. Hier verhalfen die Kroaten den Franzosen zum letzten, obwohl schon verzweifelten Sieg über die Russen. Die Kroaten bezahlten ihre Tapferkeit teuer, da ihr Regiment an diesem Tage 700 Mann verlor, darunter 16 Offiziere. Das 3. Kroaten-Regiment, dessen Oberst Fleury ein Schweizer war, hatte nur noch 100 Mann, denen die Rückzugsdeckung der Artillerie anvertraut wurde. ■

RAZMIŠLJANJA ZA „FAZNE PROMJENE MENTALITETA”

Piše Marijan Karabin

Ne samo nakon što sam u časopisu za kulturu "Hrvatsko zagorje", broj 3-4 od prosinca 2008. godine (pod naslovom "Nigdje doma") iznio neka svoja razmišljanja o nama Hrvatima, koji smo se prije četrdesetak (možebitno i više) godina otisnuli "trbuhom za kruhom u široki svijet" (često s očito neispunjenom nadom da ćemo se uskoro vratiti) nego i inače, neki su me poznanici više puta poticali da se jednom "oglasim" i sa svojim razmišljanjima u suprotnom smjeru, naime, kako "mi izvana", dakle "mi izvandomovinski Hrvati", gledamo i doživljavamo tu našu, većini nas nadasve dragu nam Hrvatsku! (Ovdje moram odmah naglasiti da bi za tu većinu, koju ja ovdje, dakako, samo predpostavljam, ona poznata izreka "Daleko od očiju, daleko od srca" glasila upravo obrnuto: "Što dalje od očiju, to bliže srcu!").

Kako se pritom ni sada neću služiti nikakvim službenim statistikama i/ili znanstvenim metodama, moram naglasiti da će se i ovaj moj osvrt temeljiti na posve osobnim razmišljanjima i biti isključivo esejističko-psihološke prirode. Ne samo to; upravo zbog toga što se ovdje radi o temama, za koje su mnogi uvjereni da je baš njihovo mišljenje najispravnije, ja unaprijed dopuštam mogućnost da se s mojim prosudbama i ne moraju složiti svi za koje ja ovdje budem "podrazumijevao da toj većini pripadaju".

Kako pisati o temama za koje će mnogi reći da su "političke", dok su to za pisca-dobronamjernika isključivo pitanja svakodnevne "kulture življenja"?

Već pri samom pristupu zamišljenoj temi našao sam se pred nekoliko jedva rješivih problema. Kako iz vizure "nas izvana" iznijeti svoja razmišljanja o toj, nama još uvijek "najdražoj zemlji na svijetu", a da se pritom u ničijim očima ne ispadne politički pristran? Dakle, kako tu našu izvornu domovinu i formalno "beskrajno voljeti", a da te jedni odmah ne svrstaju na "najdesniju stranu vladajuće pozicije" (ili čak ne proglase nekakvim nacionalistom), a još više, kako prema toj domovini, takvoj kakva ona jest, biti kritičan, a da te drugi smjesta ne strpaju barem u neku od postojećih "opozicija", ako ne čak i među nekakve "neprijatelje"? Moram priznati: Jedva moguće, osim da se ovdje svi skupa zadovoljimo spoznajom da je problem, ukoliko uopće postoji, ipak tuđi, te da njegovo rješenje najmanje ovisi o samom autoru.

Svjestan tih poteškoća, pa i eventualnih prigovora "s raznih strana", ja sam odlučio iznijeti neka od onih svojih razmišljanja, za koja predpostavljam da ih zaista iznosim ne samo u svoje osobno ime, nego i u ime većine nas "izvandomovinskih Hrvata", s tim da ću i za svaku možebitnu ogradu od tih mojih stajališta, imati puno razumijevanje.

SLOBODA I DEMOKRATSKI POREDAK KAO UVJETI MATERIJALNE I DUHOVNE KULTURE ŽIVLJENJA

Za što bolje razumijevanje mislim da pri uspoređivanju stanja u pojedinim zemljama treba podvući činjenicu da nije svejedno od kada je koja zemlja prema vani slobodna (dakle kako dugo za svoju slobodu nije ni s kim morala ratovati) kao i kako dugo je iznutra stvarno demokratski uređena. Jer, kako god je s jedne strane tek vanjska sloboda preduvjet za razvoj i materijalnih i duhovnih potencijala nekoga društva, tako s druge strane uspostava demokratskog društvenog poredka sama po sebi još ne znači i stvarno, sveprisutno demokratsko ponašanje. Za oba ta osnovna dobra svakoga naroda i države i "vrijeme trajanja", i prethodnih i sadašnjih stanja, igra važnu ulogu.

Ističući to, mislim na mnoge konkretne, često nepotrebne promašaje, počevši od privrede i gospodarstva, preko ekologije i energenata, do unutarnje uprave i vanjske politike, dakle, jednostavno, na nedostatno korištenje mnogih iskustava i prednosti koje proizlaze iz (ovdje, dakako, tek tuđih) "stoljetnih sloboda i demokracija", a koje prednosti na raznim područjima rezultiraju drukčijim stajalištima, drukčijim međusobnim odnosima i pravilima ponašanja, jednostavno rečeno - drukčijim mentalitetom, a što u konačnici znači i - drukčijom kulturom življenja. (Inače sama riječ mentalitet preuzeta je iz njemačkoga, dok joj je izvor u latinskoj riječi mens, sa značenjem "duh, čud, način mišljenja i reagiranja, bilo pojedinca, bilo društvenih skupina...").

Da se pri takvim usporedbama, na prvi pogled, može raditi o sitnim pojedinostima, ali koje ponekad, da se izrazim slikovito u glumačkom žargonu, poput kazališnih dasaka mogu "život značiti", pokazat ću na sljedećem, nadam se vrlo uvjerljivom primjeru:

Kada sam, pišući o pozadini srpske agresije na Hrvatsku, u svojoj knjizi na njemačkom jeziku *Entscheidung für den Idiotismus* (istodobni vlastiti prijevod na hrvatskom: *Opredjeljenje za idiotizam*, Naklada STIH, Zagreb 2006.) odao priznanje srpskoj humanistici Nataši Kandić za njezino junačko držanje za vrijeme toga rata, jedna mi je švicarska novinarka to ozbiljno zamjerila. U svojem gotovo tipičnom slobodarskom i demokratskom shvaćanju (mi bismo za nešto takvoga možda radije rekli "nerazumije-

vanju" ili "nedovoljnom poznavanju prilika") tu svoju zamjerku dotična je novinarka obrazložila, ne što bi joj bilo žao što je Nataša Kandić tako postupala, već što sam ja te njezine postupke u svojoj knjizi okarakterizirao junaštvom, napisavši mi, da je samo po sebi razumljivo da je svatko imalo moralan upravo i samo tako i trebao postupati, a da ga se pri tom, i zbog toga, ne veliča kao junaka. K tome je dodala da je to isto kao kada bi se netko danas isticao i busao u prsa da je za vrijeme Drugoga svjetskoga rata bio na strani antifašizma, jer je, kako je nastavila, samo po sebi razumljivo da je svaki imalo normalan i imalo moralan čovjek upravo takav i upravo na toj strani bio.

Kakva je to razlika (gotovo kao stotinu i jedan) s trenutačnim stanjem u Hrvatskoj, gdje se čak u najvišim državnim vrhovima prednjači u isticanju nečega što je inače za sav slobodni i demokratski svijet samo po sebi razumljivo! Pa da se ne posumnja da u Hrvatskoj, osim razlike u mentalitetu, za to ipak postoje i neki drugi, posebni razlozi?

ANTIFAŠIZAM I KAO POKRIĆE ZA ZLOČINE KOMUNIZMA?

Iz stajališta te švicarske novinarkinje "stoljetnih sloboda i demokracije", proizlazi razumljivom činjenica da o nekim "antifašističkim proslavama i pohvalama", kakve su u Hrvatskoj još uvijek malone "na dnevnom redu", u europskim demokratskim zemljama već dugo nema ni traga, dok se sama riječ "fašizam" pojavljuje uglavnom još samo u složenici "neofašizam", čiji su (brojčano ipak beznačajni) protagonisti danas više svakojaki novovremenski nezadovoljnici, osporavatelji, kaoti i nasilnici svih vrsta i boja, nego što bi bili "fašisti" u nekom društveno-političkom smislu.

Na ovdje opravdano pitanje zašto je u Hrvatskoj antifašizam još uvijek (pa čak izgleda i sve više) tema dana, nameće se samo jedan odgovor: Antifašistička pobjeda u Hrvatskoj nije bila samo antifašistička, nego ujedno i komunistička, te kao takva nije ni urodila demokracijom i slobodom, kao što je to bilo u Zapadnoj Europi, nego drugim zlom, ali sa suprotnim predznakom - komunizmom! ►

I to zlo, jer je dugo trajalo, ostavilo je iza sebe duboke korijene, pa je i ono rezultiralo drukčijim stajalištima, drukčijim međusobnim odnosima i pravilima ponašanja, jednostavno rečeno - drukčijim mentalitetom nego što je mentalitet ljudi proizašlih iz gore spomenutih "stoljetnih sloboda i demokracije". (Pritom je važno naglasiti da negativne strane nekog mentaliteta ne smatram sudbinskom predestinacijom, protiv koje kao da tako i tako nema lijeka, već porokom, protiv kojega se na svim područjima treba boriti).

Pa ako sada taj, prethodno spomenuti, iz komunizma proizašli "drukčiji mentalitet", stavim u kontekst s danas svakome jasnim i nepobitnim činjenicama, da mnogi komunistički zločini na našim prostorima nisu imali nikakve veze s inače opravdanom borbom protiv fašizma, onda se ne treba čuditi ako većina i onih u Hrvatskoj, koji u tim zločinima nisu sudjelovali, niti ih odobravali, kao i većina nas izvan domovine, misli da današnje (pre)naglašavanje antifašizma u Hrvatskoj određenim krugovima još uvijek ipak služi i kao neka vrsta pokrića za počinjene komunističke zločine.

Naime, izvojevanom slobodom u domovinskom obrambenom ratu i prelaskom iz totalitarnog u demokratski sustav, i u Hrvatskoj, kao uostalom i u drugim tranzicijskim zemljama, promijenjen je vanjski okvir, ali ne i ono bitno, a to je čovjek u svim svojim komponentama, koje sveobuhvatnim imenom nazivamo - mentalitet, koji u svakodnevnom životu, ponašanju i poslovanju, bitno određuje cjelokupnu kulturu našega življenja.

Ovdje mi se čini prikladnim da na temelju još jednoga posve osobnoga iskustva, ukažem na jednu, na prvi pogled gotovo bezazlenu razliku u mentalitetu, ali koja nas, pretočena i na druga područja i strukture, također čini bitno drukčijima od onih, za koje smo već u nekoliko navrata rekli da su proizašli "iz stoljetnih sloboda i demokracije". O čemu se radi? Osobno već nekoliko desetljeća gotovo redovito pratim glavne informativne emisije ne samo na švicarskim, nego i na njemačkim i austrijskim tv-programima. Znam da će to sada mnogima zvučati jedva vjerojatnim, ali bez da sam, naravno, stvarno brojao takve slučajeve, mislim da smijem reći, da kroz sve to vrijeme nisam više od desetak puta u tim emisijama vidio i bilo kojega od predsjednika dotičnih država (ne vlada!) koji bi komentirao trenutne unutarpolitičke ili i druge događaje u svojoj zemlji. Uglavnom, dakle, tako rijetko da bi se moglo reći - gotovo nikada, osim možda ipak u nekim posve izuzetnim i brojčano čak zanemarivim prigodama i okolnostima.

Pa ako smo za onu prethodno ustanovljenu razliku upotrijebili omjer stotinu prema jedan, što reći o ovoj, kada znamo da aktualnog predsjednika hrvatske

države gledamo gotovo svakodnevno u dnevnicima, ponekada čak i nekoliko puta unutar istoga! I još k tome, nerijetko ne samo, blago rečeno, o "bezveznim" temama, nego, u najmanju ruku, i s vrlo problematičnim prosudbama i stajalištima. Netko će reći, pa što onda? E, pa ništa - ako to (i/ili sve dok to) prihvaćamo kao dio - našega mentaliteta! (Ili, da se ovdje ipak pridružim poznatom sportskom novinaru Tomislavu Židaku, koji je, pišući nedavno o ovogodišnjem debaklu hrvatskog nogometa u europskim prednatjecanjima, svoj osvrt završio uzdahom: "Balkane moj"!).

Ali, eto, opet me je neka neodoljiva moć asocijacije odvela u zapravo neželjene vode, dok ima još toliko onih drugih, važnijih, dalekosežnijih, kao na primjer:

GOSPODARSTVO, EU, OKOLIŠ,
PRAVNA DRŽAVA...

U jednom intervjuu o gospodarstvu i raspolaganju hrvatskim bogatstvima, i naš nas znanstvenik Pavuna uvjerava da će se u Hrvatskoj "fazni prijelaz dogoditi tek sa smjenom generacija". Pritom nastavlja doslovno: "U Hrvatskoj... dominira boljševički mentalitet, tehnologija vladanja kombinacijom straha i podobnosti... (a) Ljudi su željni istine, ljubavi i zajedništva... Kada narod posve sazrije, a mediji to svjesno potpomognu, izabrat će karizmatične, doista sposobne ljude i tek će tada hrvatski talenti zaživjeti".

Naravno da bi se u tom smislu moglo osvrnuti i na još mnoge, pa i posve konkretne pojedinosti, kao na pr. od često nepotrebnog uvoza bilo kakvih, a osobito prehrambenih proizvoda, najčešće sumnjive kakvoće, preko preslobodne rasprodaje hrvatskih dobara svake vrste, pa sve do nerijetko razornog djelovanja nekih medija na gotovo izravnom zatiranju (svake zdrave) hrvatske samosvijesti, ili pak zabrinjavajućeg nemara da se istinsko i zdravo domoljublje usadi i usčuva i u srcima naših mladih u izvanomovinstvu, itd. U nemoćnosti da sve to obuhvatim, za kraj ću se ograničiti na još samo tri, za nas u ovom trenutku, posebno zanimljiva područja:

1. Hrvatska je s prevelikim žarom, slijedom toga i uz spremnost na prevelike žrtve, a nerijetko čak i poniženja, gotovo sve svoje snage usredotočila na što skoriji ulazak u EU, ne obazirući se (ili pak ne znajući, što je još gore) da je Slovenija svojom blokadom najvjerojatnije obavljala samo "prljavi dio posla" odnosno postavljeni joj "zadatak" od strane Velike Britanije, za koju svaka imalo obaviještena diplomacija zna (ili bi morala znati) da nas u toj asocijaciji ne želi, a kada i ako to ipak bude htjela, onda najvjerojatnije tek u zajedništvu sa Srbijom. Tako je i naša žrtva neproglašavanja ZERP-a, nakon što su to

prije nas učinile i Italija i Slovenija, bila ne samo nacionalno štetna, nego u biti i uzaludna.

Da nije tako, zar bi se itko na svijetu, i s kojim to argumentima, a da pritom bitno ne izgubi na svojoj međunarodnoj vjerodostojnosti i ugledu, uopće mogao usprotiviti stajalištu kakvo je nudila Hrvatska, a to je, da je bezrezervno spremna svoj granični spor sa susjednom državom riješiti pred međunarodnim, za takve sporove nadležnim i stručno kompetentnim sudom. Da li u bilo kakvom sporu uopće može biti ispravnijega stajališta, od stajališta da će se prihvatiti svaka presuda koju bi takav sud donio? Pa ipak, kao što znamo, "europskim moralistima" ni to nije bilo dovoljno; još jedan razlog više za opravdanu sumnju da je Slovenija u toj nečistoj igri bila samo nečija produžena ruka (sve dok to, najvjerojatnije, ipak nije dozlogrdilo Amerikancima, kao što i slovenska blokada ulaska Hrvatske u NATO nije uspjela, nakon što su o tome odlučivali Amerikanci, a ne bilo tko iz EU).

2. Jednako nas zabrinjava, još uvijek u nekima, čak i najvišim hrvatskim krugovima, prisutna iluzija da ćemo stavljanjem na slobodno raspolaganje našega mora nekakvoj *Družbi Adria* steći u svijetu prijatelje ili si pak osigurati lagodan život. Razmišljajući o problematici *Prevlake* kao i o *Družbi Adria* ja sam u svojoj kolumni pod nazivom "Pisma jednog povratnika" još od 31.12. 2002. g. između ostaloga bio napisao:

„Dok smo se, eto, na jugu valjda ipak konačno dokopali svojega, na sjeveru kao da smo si istodobno dali svezati omču oko vrata, stavivši lakomisleno na kocku bitak, srž, srce i dušu našega postojanja, naše predrago i prelijepo nam more. Pritom ne smijemo zaboraviti: Na španjolsko-atlanskoj obali more je otvoreno, Atlantik je neizmjeran, pa se stanovnici Galicije mogu i nadati, da će nanoseno im zagađenje s vremenom ipak biti i isprano. Ali kada se prva takva ekološka katastrofa dogodi kod nas (u Omišlju ili na putu do njega ili od njega) - a dogoditi će se prije ili kasnije - kako, kamo, kuda, u koji će se to ocean isprati uništene obale naših prelijepih uvala, otoka i otočića? Jer, sve što će ikada te ploveće starudije i ekološke nemani, koje će danonoćno uzduž i poprijeko parati tom našom žilom kucavićem, istresti u tom našem uskom, zatvorenom tjesnacu, što ga našim morem zovemo i ljubimo, sve će to zauvijek u njemu i ostati. Iluziju, kako će nas zbog toga netko vani više cijeniti, kako si na taj način stvaramo prijatelje u toj Europi, u koju mislimo da i uz puno poniženja moramo hrliti... opet je na samo njemu svojstven način prokomentirao moj susjed Ivek:

- Joj, gospodine dragi, da same znate kak nas buju ti Zapadnjaki, kad bu došlo ►

do prve katastrofe, jako žalili i cenili? Iste onak, kak su nas žalili i kak nas do dana današnjega ceniju, kaj smo kak predziđe kršćanstva vmirali, dok su oni spali! A sad nas niti k sebi ne pustiju. A i delati bum o svejedno morali, jer nam niti z naftovoda penezi sami cureli neju! – Neg, kad smo već pritem – nastavio je susjed lvek s nešto manje gorčine – eli ste čuli onoga visokoga činovnika, zaduženoga i za okoliš, kad ga je ono novinarka pitala za projekte zaštite u vezi s tim monstruoznim (p)aktom... kak je, smijuljeći se, rekel da takve projekte budu sad išli delat. Znači opet ista, svi-ma nam već dobro poznata pesma: najprije ugovori i potpiši, a tek onda – razmišljanje o posljedicama!“

3. Već sam prethodno istaknuo da u ovom osvrtu nije bila namjera iznositi pojedinosti iz hrvatske aktualne politike. Pa ipak, ne mogu, a da se barem ukratko ne osvrnem na prijevremeni odlazak sa svoje dužnosti donedavnoga hrvat-

skoga predsjednika vlade Ive Sanadera. Činim to zato što smo i mi, izvandomovinski Hrvati, bili šokirani, ne što je otišao (to je pravo svakoga) nego načinom, kako je to učinio.

Možda ću ovim mojim javljanjem i na tu temu nekoga i iznenaditi, nakon što bi se svatko mogao vjerojatno s pravom zapitati, ima li uopće još bilo što, što i kako o tome već do sada ne bi bilo rečeno. Pa, ipak: I na taj postupak želim se osvrnuti u smislu lozinke “iz drugog”, odnosno u ovom slučaju “iz izvandomovinskog ugla”, te i taj dovesti u kontekst s onim prethodnim razmišljanjem o razlikama u mentalitetu, ne samo određenih društvenih skupina, nego i pojedinaca. To je razlogom da se sada ipak ne ću pridružiti onima koji su način na koji je doskorašnji predsjednik hrvatske vlade otišao sa svoje časne, ali i odgovorne dužnosti, prešutjevši razloge toga postupka, nazivali svim mogućim imenima, “od nedopustivo i kukavički, preko bahato i nemoralno, do sramotno i za

njega i za pravnu državu”, nego ću istaknuti kako me i u ovom slučaju izostanak tako važne informacije neminovno podsjeća na vremena kada se biološka nemoć ili čak i smrt pojedinih komunističkih diktatora, u javnosti što duže vrijeme jednostavno nije smjela saznati.

Očito, još jedna potvrda, da su za “fazne promjene mentaliteta”, potrebne smjene i nekoliko generacija.

Osim - hajde da se na kraju malo i našalim - ako je, inače također vrlo autoritativni i samouvjereni bivši hrvatski premijer unaprijed htio nekako saznati, što će sve ljudi o njemu govoriti kada ga jednom više ne bude, pri čemu je, daka-ko ovdje na vlastitu štetu, smetnuo s uma, da se poruka one latinske izreke “De mortibus nihil nisi bene” (O mrtvima samo dobro) oduvijek odnosila samo na “stvarne”, ali nikada i na “žive mrtvace”, bez obzira koje vrste pojedini od njih bili! ■

DRAGI PRIJATELJU!

Bliži se moj rođendan. Budući da se svake godine održavaju svečanosti meni u čast, predmnijevam da će se to i ove godine nastaviti. U osvitlu moga rođendana ljudi kupuju darove, te su radio postaje kao i TV ekrani zatrpani razno-raznim oglasima, a u svakom dijelu svijeta ljudi govore: Božić se bliži, tek što nije tu! Doista, drago mi je što neki ljudi, makar jednom godišnje, misle na mene.

Svima je poznato da je proslava moga rođendana započela pred mnogo, mnogo godina. U samom se početku činilo kako ljudi shvaćaju što sam za njih učinio i da su zahvalni zbog toga. No, u današnje vrijeme ljudi sve više gube iz vida prave razloge rođendanskoga slavlja. Sastaju se obitelji i prijatelji, lijepo se provode, zabavljaju se, no značenje same proslave postaje sve nejasnije, potisnuto je i iščezava!! Pred očima mi lebdi slika stola ispunjenoga biranim jelima, voćem, orasima i poslasticama. Dekoracija je pomno napravljena, a tu i tamo ističu se darovi zamotani u blistave omote.

Postavljam pitanje - Želite li znati nešto vrlo neobično? Premda sam počasni gost spomenutog slavlja - ja nisam pozvan. Organizatori slavlja meni, slavljenuku, zaboravili su poslati pozivnicu! Usprkos očitoj činjenici što je proslava organizirana meni u čast, kada taj dan dođe, mene ostavljaju stajati pred vratima doma. Čak mi ispred nosa zalupe vratima... A ja, svim svojim srcem, želim biti uza njih, s njima dijeliti slavljenički stol.

Zapravo, spomenuta me činjenica nimalo me iznenađuje jer, u nekoliko posljednjih godina, gotovo svi slavitelji moga rođendana predamnom zatvaraju

vrata. Premda nepozvan odlučio sam pridružiti se domaćinima i ušavši nečujno, na prstima, stao u kut sobe. Svi prisutni piju, ima nekih koji su se ponapili pa prepričavaju raznorazne pošalice i koječemu se smiju. Čini se da se odlično provode.

Kao kruna svega pojavio se ovelik i podebeo čovjek, odjeven u crveno s dugom i velikom bijelom bradom. Ulazi u sobu uzvikujući – ho, ho ho!! Kao da je pijan. Sjeo je na sof, a djeca ga okružila govoreći: "Djeda Mraz, Djedice Mraz!", kao da je čitava svečanost priređena njemu u čast.

Okolo ponoći jedni su druge počeli grliti; ispružio sam svoje ruke u nadi da će i mene netko zagrliti. Ali, to se nije dogodilo! Iznenada su se počeli međusobno darivati. Otvarali su darove, jedan za drugim, s velikim iščekivanjem na licu. Nakon što su otvorili sve darove nastojao sam ustanoviti jesu li, možda, nešto namijenili meni. Pitam se - što biste osjećali kada bi na vašoj rođendanskoj proslavi svi dobivali darove, jedino bi vi, slavljenuk, ostao praznih ruku? Naposljetku sam shvatio da sam nepoželjan na svečanosti i tiho je napustio.

Svake godine obezvrjeđivanje slavljenuka postaje gore i gore. Ljudi se samo sjete darova, druženja, ića i pića, ali nitko, baš nitko, mene ne spomene. Kada biste mi dopustili da barem ovoga Božića uđem u vaše živote!!!

Bio bih spokojan kada biste shvatili činjenicu da sam se prije dvije tisuće godina pojavio kako bih vama podario svoj život, kako bih umro na križu za vaš spas! Jedino što danas priželjkujem jest da u to vjerujete svim svojim srcem. Evo što vam svima želim kazati. Budući da me mnogi nisu upriličili na svojim svečanostima, odlučio sam prirediti sla-

vlje, veličajnu svečanost, kakvu nitko od vas ne može zamisliti. Još traju završne pripreme.

U tijeku dana poslat ću pozivnice među kojima će jedna biti namijenjena vama osobno. Zanima me, hoćete li se odazvati, jer će vas u slučaju odaziva čekati mjesto, a vaše će ime biti ispisano zlatnim slovima u mojoj velikoj knjizi gostiju. Dakle, samo će oni s popisa gostiju biti pozvani! Oni, pak, koji ne odgovore na poziv, bit će izostavljeni. Budite spremni, jer kada sve pripreme okončam postat ćete sudionici moje velike svečanosti.

Do viđenja. Radujem se susretu! Voli vas ISUS!

(S eng. prevela i poslala N. Vučemilović) ■

JAVNI PROSVJED I POZIV ŠVICARSKIM DRŽAVNIM TIJELIMA NA UKIDANJE ZABRANE ULASKA U ŠVICARSKU MARKU PERKOVIĆU

Glede odluke Saveznog ureda za policiju (fedpol) Švicarske konfederacije od 25. rujna 2009. o trogodišnjoj zabrani ulaska u zemlju hrvatskom pjevaču Marku Perkoviću Thompsonu, Hrvatski svjetski kongres podržava diplomatsku notu Ministarstva vanjskih poslova i europskih integracija Republike Hrvatske upućenu švicarskom veleposlaniku u Republici Hrvatskoj Erichu Hermannu Pircheru u kojoj se traži ukidanje te odluke.

Smatramo da je takva odluka neosnovana i rezultat je koordinirane medijske kampanje protiv pjevača Marka Perkovića Thompsona s ideološkim motivima. Treba istaknuti da isti pjevač već niz godina nastupa po raznim europskim državama pa je više nego čudna ova odluka švicarskih tijela. Sloboda govora i sloboda umjetničkog djelovanja, temelji su slobodnog i pluralističkog opredjeljenja europskih naroda i zagarantirana su Ustavom. Cenzura umjetnika i zabrana njegova djelovanja nisu temelji europske civilizacije i karakterizirali su dugi niz godina samo totalitarne komunističke režime.

- Stoga pozivamo hrvatske kulturne udruge da na kulturni i primjeren način prosvjeduju kod švicarskih vlasti protiv diskriminacije umjetnika Marka Perkovića.
- Pozivamo sve hrvatske kulturne udruge da prosvjeduju protiv krivotvorenja bliske povijesti srbijanske agresije na hrvatski narod u Republici Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini.
- Pozivamo hrvatske kulturne udruge da prosvjeduju prema javnim medijima, koji su u zadnje dvije godine ideološki motiviranom kampanjom širili neistine o pjevaču Marku Perkoviću prozivajući ga fašistom i antisemitom i tako odbacili načela javnog informiranja, a koja su objektivnost i istinitost.
- Pozivamo hrvatske kulturne udruge da pruže podršku MVPEI-u koje je preko diplomatske note odreagiralo prema nadležnim tijelima Švicarske konfederacije.
- Pozivamo hrvatske kulturne udruge da prosvjeduju protiv javnih izjava aktualnog predsjednika Republike Hrvatske Stjepana Mesića koji opravdava spornu odluku švicarske zabrane Marku Perkoviću te napada stav MVPEI-a.
- Pozivamo hrvatske kulturne udruge da svoje prosvjede upute i nadležnim državnim tijelima Švicarske konfederacije kako se ova diskriminacija više nebi ponovila.

Poticali s različitih strana iz hrvatskog izvandomovinstva i domovine, ovime u ime Hrvatskog svjetskog kongresa najoštrije javno prosvjedujuemo i protiv sve učestalijeg i za ugled Republike Hrvatske nedostojnog djelovanja Stjepana Mesića, predsjednika Republike Hrvatske. Smatramo da su njegovi učestali napadi na Marka Perkovića, razna javna ponižavanja učesnika domovinskog rata i krivotvorenje činjenica srbijanske agresije na hrvatski narod, potakle i ohrabrile strane medijske kuće da krenu u javno diskreditiranje hrvatskog umjetnika Marka Perkovića Thompsona.

Unošenje razdora u nacionalno biće hrvatskog naroda je nezakonita i nemoralna radnja i ne bi smjelo biti stil ponašanja predsjednika Republike Hrvatske niti bilo kojeg predstavnika hrvatskih vlasti.

Pozivamo sve naše sunarodnjake i prijatelje istine da se svojim prosvjedom dostojanstveno gdje god mogu odupru sramoćenjima i diskriminaciji hrvatskog naroda.

Franjo Pavić, Glavni Tajnik HSK-a
HSK, P.O.Box 9046 Grand Station
USA-Long Island City, NY 11103

Franjica Kos, Glavni Tajnik HSK-Švicarska

Offenbach/Tann, 07.10. 2009.

Počele pripreme za Crolimpijadu 2010.

Drugo izdanje Hrvatskih svjetskih igara (HSI) održat će se u srpnju 2010. godine u Zadru.

Rok za prijavu je 30.11.2009.

Ako ste zakasnili s prijavom, upitajte svejedno!

Kliknite na doljnji link i javite se organizatoru

<http://www.zadar2010.org/>

JOHANNES SCHADOWITZ ILI HRVAT IVAN ŠADOVIĆ **KRABAT ČAROBNIJAK**

Priredila D. Gaupp

LEGENDA O KRABATU

Najpoznatija verzija legende o Krabatu nastala je između 17. i 18. st.. Na rubu *sorbske* pustopoljine, u jednom malenom selu, prije puno, puno godina živio je siromašni pastir. Imao je posinka imenom Krabat. Krabat se, još kao dijete, sam morao brinuti za kruh svagdašnji. Od proljeća do jeseni čuvao je guske, što je još bilo sasvim uredu. Ružno je postalo kada bi došla zima. Tada je morao hodati od sela do sela, proseći za život. Jednoga je dana zalutao u šumi i naišao na osamljeni mlin. U njemu je svoj zanat obavljao Crni Mlinar. Imao je 12 naučnika, ali mu je svake godine jedan umro, pa ga je morao nadomjestiti novim. Upravo u takvom momentu pojavio se sorbski dječak Krabat, a mlinar ga uzeo za naučnika. Krabat ubrzo uviđa da je njegov majstor čarobnjak s vragom povezan. Potajno čita knjigu svoga majstora i ubrzo postaje mudriji od njega. Otkrio je da ga iz zatočeništva može osloboditi jedino majčina ljubav i to tako da ga prepozna između svih naučnika, koje će Crni Mlinar pretvoriti u vrane. Krabat je jedne noći nakratko pobjegao kući i s majkom dogovorio da će on biti ona vrana koja će kljunom čistiti pod svojim krilom. Tom se lukavštinom Krabat oslobodio utjecaja Crnog Mlinara.

Ponovno kod kuće, predložio je ocu da njegovo novostečeno znanje iskoriste za bolji život. Nadmudriti i prevariti trgovca nije bilo veliko zlo, ta i oni su stalno varali svoje kupce. Krabat dugo

vori s ocem da će se pretvoriti u vola, a otac neka ga proda na sajmu stoke. Samo neka zadrži kod sebe uzde, jer bez njih se Krabat ne može pretvoriti natrag u čovjeka. I tako se dogodilo, pa je nužda za jedno vrijeme nestala iz kuće pastira. Kada je novac bio potrošen, htio je Krabat ponoviti svoju vragoliju, ovoga puta kao konj. Ali, tada se pojavio Crni Mlinar, kupio konja i uzeo sa sobom uzde. Krabat je morao prikupiti sve svoje znanje da bi se mogao boriti s Crnim Mlinarom. Kad se taj pojavio kao pjetao, da bi pojeo Krabata koji se pretvorio u zrno zobi, Krabat se brzo pretvorio u lisicu i zadavio Crnog Mlinara.

Natrag kod kuće, Krabat je mirno živio pomažući svome ocu u poslovima. Koji puta bi, za vlastitu zabavu, napravio neku čarobnu vragoliju. Tako je, čuvajući svinje, napravio da one proplešu. Vidio je to kralj i pomislio da bi mu takav momak mogao biti od koristi, te ga je bez pitanja dao dovesti na svoj dvor. To se Krabatu nije svidjelo, pa su se za kraljevskim stolom počela događati čuda: žive žabe su plesale po tanjurima, a zdjelama gmizale debele gliste. Ali, to je već druga priča...

O Krabatu postoje razne priče, a njihov se sadržaj mijenjao tokom vremena. U najstarijoj poznatoj verziji, Krabat je bio "veliki zao vladar". Kada je pokušao preorati jedan potok, volovi su mu pobjegli, a potok je postao krivudav. Sve do 20. stoljeća o Krabatu se pričalo da je vojnike radio od crnog zrna zobi i da se svojom kočijom u Drezden vozio zrakom. Tako je jednom ošteti zvonik crkve Kamenz, koji je do danas ostao nakrivljen.

Mijenjale su se priče o Krabatu i on se polako pretvarao u dobrog gospodara koji je svoje umjeće koristio da bi pomogao ljudima škrtu tlo pretvoriti u plodno, a močvare isušiti. Ili je ljude nasmijavao neslanim šalama.

KRABAT OD KROAT

Da su se Hrvati žestoko opirali napadima Turaka, poznato je. U velikom ratu protiv Turaka učestvovao je i Ivan Šadović (Johannes Schadowitz), rođen u Zagrebu 1624. g.. Svojim ogromnim talentom za organizaciju i velikim znanjem, postao je predvodnik konjičke jedinice, te zaslužio mnoga priznanja. Od sigurne smrti u turskom zarobljeništvu spasio je kralja Augusta Jakog (August der Starke) od Sachsen-a. Iz zahvalnosti hrvatskom oficiru on mu daruje posjed Gross Särchen.

Zbog svoje neobične visine, ponašanja i znanja, koje je stekao na putovanjima po mnogim zemljama, ljudi su mu pripisivali nadnaravne moći i nazvali ga čarobnjakom. Zvali su ga Kroat (na sorbskom Chorwat), poslije se to pretvorilo u Krabat. Za njegovog vremena Gross Särchen je doživio procvat, što je doprinijelo stvaranju legende.

Kao prakticirajući katolik, iz evanđelističkog Gross Särchena putovao je u Wittichenau kako bi učestvovao na misi. Doživio je lijepu starost. Umro je sa 80 godina, 29.05.1704.. U katoličkoj crkvi u Wittichenau-u, gdje je pokopan, nalazi se i spomen ploča čovjeku o kojem je narod ispreo niz legendi.

A u mjestu Lausitz, Krabata još i danas smatraju svojim zaštitnikom, tako se na više mjesta mogu vidjeti spomenici s njegovim likom. ■

Film za mlade "Krabat", snimljen povodom 300-te obljetnice smrti Krabata može se kupiti kao DVD kod www.Weltbild.ch

KRABATOVI SUSJEDI SORBI

Povijest Sorba u Njemačkoj počima negdje u 6. st. s doseljavanjem Slavena. Od 12. st. masovnim dolaskom naseljenika iz Flandrije, Saksena, Tueringera i drugih krajeva, kao i predhodnim uništenjem zemlje ratovima, počelo je polagano povlačenje sorbskog jezika. Sorbski jezik pripada obitelji jezika zapadnih Slavena i srodan je češkom, slovačkom i poljskom. Dugo se zadržao na području Lausitz-a, poseb-

no u katoličkom dijelu. Krajem 1912. u mjestu Hoyerswerda osnovano je društvo "Domowina" za održanje sorbskog jezika i kulture. No germanizacija je učinila svoje. U Weimarskoj Republici osnovan je posebni odio (Wendenabteilung) u svrhu zatiranja sorbskog jezika i kulture. Nationalsocijalisti su 1936. zabranili društvo "Domowina" i oduzeli mu imovinu. Tokom 2. sv. rata sorbski su domoljubi djelomično planski raseljeni. Domowina je ponovno osnovana 1945.. Za vrijeme DDR-a sorbski su jezik i kultura jako uznapredovali. Sorbi su dobili pravo na dvojezične nazive ulica i mjesta, u školama su učili svoj jezik, a imali su pravo na vlastite novine. Ta su prava bila jasno zajamčena člankom 40 ustava DDR-a. Nakon

ujedinjenja 1990., u članku 35. ta su prava samo indirektno spomenuta, ali zato izričito stoje u ustavu pokrajina Brandenburg i Sachsen. Između ostalog može se pročitati: "u domovinskim krugovima sorbskog stanovništva pred sudom se smije govoriti sorbski". Danas se sorbski uči u 25 osnovnih škola i nekoliko viših. Na sorbskoj gimnaziji u Cottbus-u i Bautzen-u sorbski je obavezan. Izlaze dnevne novine Serbske Nowiny i tjednik Nowy Casnik, te religiozni tjednici Katolski Posol i Pomhaj Boh. U Njemačkoj živi danas 60.000 Sorba, od toga 40.000 u Sachsenu i 20.000 u Brandenburg. Time je sorbski jezik, nakon danskog, drugi po redu manjinski jezik. ■

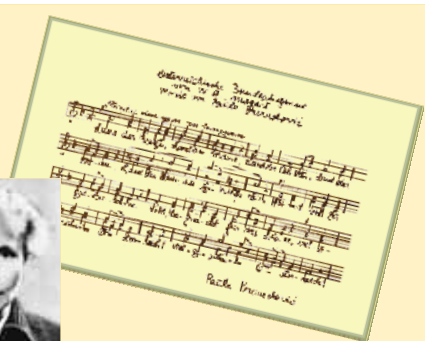
PAULA VON PRERADOVIĆ SPJEVALA AUSTRIJSKU HIMNU

Unuka hrvatskog pisca Petra Preradovića, rođena je 12.10.1887. u Beču. Obitelj se nakon dvije godine preselila u Pulu, gdje je Paula odrasla. Udala se 1916. za povjesničara i žurnalistu Ernsta Moldena, s kojim je imala dva sina (Fritz i Otto Molden). Tijekom 1. sv. rata stanovala je u Kopenhagenu, a 1920. g. se vratila u Beč. U svome Dnevniku, koji je objavljen tek 1995., opisuje zadnje dane 2. sv. rata. 1947. napisala je stihove posvećene Austriji, "Zemlji brda, zemlji rijeka". Odlukom Ministarskog vjeća ti su stihovi proglašeni tekstom državne himne 1945. osnovane Druge Republike Austrije (glazba: Wolfgang Amadeus Mozart).

Ta nadarena žena napisala je više poetskih radova (Dalmatinische Sonet-

Land der Berge, Land am Strome,
Land der Äcker, Land der Dome.
Land der Hämmer, zukunftsreich.
Heimat bist du großer Söhne,
Volk begnadet für das Schöne,
Vielgerühmtes Österreich,
Vielgerühmtes Österreich.

Heiß umfahdet, wild umstritten,
Liegst dem Erdteil du inmitten
Einem starken Herzen gleich.
Hast seit frühen Ahnentagen
Hoher Sendung Last getragen,
Vielgeprüftes Österreich,
Vielgeprüftes Österreich.

te, Lob Gottes im Gebirge, Ritter, Tod und Teufel) i prozu (Pave und Pero, Wiener Chronik, Königslegende, Die Versuchung des Columba, Tagebuch).

Roman 'Pave i Pero', priča je vlastite obitelji, a kao predložak su joj poslužila pisma djeda Petra Preradovića i njegove žene. Pave, nježna kćerka stare talijansko-istarske plemićke obitelji, zaljubila se u carskog majora Preradovića. Slijedi vjenčanje i sve izgleda perfektno. No, Pave se slama pod tragičnom ljubavi prema Preradoviću i djeci. Taj čaroban i po-

tresan roman iz svijeta k.u.k. Monarhije treba pročitati. (Molden Verlag)

Umrta je 25. svibnja 1951. g., a pokopana je pored svoga supruga, na počasnom polju Bečkog središnjeg groblja, gdje su svoj mir našli poznati austrijski političari, lječnici, kipari, slikari, književnici, operni pjevači, komponisti, glumci. Primjerice dr. Bruno Kreisky i Helmut Zilk (političari) Curd Jürgens i Hans Moser (glumci).

1996. godine Austrija je izdala posebno izdanje poštanske marke s likom Paule von Preradović. ■

JANKO BUČAR AFORIZMI

- Humor ne dopušta zaboraviti da čovjek koji sjedi na visokim funkcijama, sjedi samo na svojoj stražnjici.
- Blago poslušnima, oni nemaju što za reći.
- Oni koji nemaju svoje mišljenje, imaju sve ostalo.
- Razlika je između pokvarena stroja i čovjeka u tome što se pokvareni stroj sam zaustavi.

- Što je čovjek više u krivu, teže ga je ispraviti.
- Čovjek ne smije podići više prašine nego što je spreman udahnuti.
- Čuvajte se ljudi koji ne znaju ništa dobro, ali zato znaju sve bolje.
- Ima ljudi koji ostavljaju puno tragova, ali malo utisaka.
- Godine 1990. nastala je pomirba između 'ustaša' i 'partizana', a godine 2000. između lopova i lopova, a danas imamo pomirbu naroda s ložim uvjetima življenja.

- Nemojte miješati fašiste i komuniste, jer onda ne žete više poepoznati tko je tko među njima.
- Pretvorba je uspjela sto posto! Svi komunisti su se pretvorili u kapitaliste.
- Onaj tko je godinama prodavao pamet, neka se ne čudi što smo u ovakvim poteškoćama.
- Jedino što je gore od stručnjaka oni su koji se smatraju stručnjacima.
- Zakon o stranim ulaganjima potrebno je uskladiti sa zakonom o domaćim ulaganjima. ■

IMPRESSUM**NAKLADNIK / HERAUSGEBER:**

HRVATSKA KULTURNA ZAJEDNICA U ŠVICARSKOJ
KROATISCHER KULTURVEREIN IN DER SCHWEIZ

Društvene obavijesti -

GLASILO HRVATSKE KULTURNE ZAJEDNICE U CH

ZA POTPISANE ČLANKE ODGOVARA AUTOR, ZA NEPOTPISANE
UREDNIŠTVO

Uredništvo / Redaktion:

Osvin Gaupp, glavni urednik / Chefredaktor
Tomislav Kukalj, urednik web stranice
Dunja Gaupp, grafičko oblikovanje
Darko Kolić, član uredništva

Priloge i oglase slati na:

Kroatischer Kulturverein, Postfach, 8050 Zürich
e-mail: hkzkkv@hkz-kkv.ch
www.hkz-kkv.ch

**Vodstvo udruge /
Führungsorgane****Upravni odbor /
Vorstand:**

Ivan Matarić, predsjednik
Dunja Gaupp, dopredsjednica
Tomislav Kukalj, dopredsjednik
Marija Čulap Imhof, tajnica
Marija Vučković

**Nadzorni odbor /
Kontrollstelle:**

Franjica Kos, Marija Macukić

**Kolektivni član /
Kollektivmitglied:**

Hrvatsko glazbeno društvo
"Tamburica", Vorarlberg

**Počasni članovi /
Ehrenmitglieder:**

ing. Stipe Roščić,
dr. Vlado Šimunović,
prof. dr. Marko Turina,
† prof. dr. Žarko Dolinar,
† fra Lucijan Kordić,
† dr. Jure Petričević,
† prof. dr. Vladimir Prelog,
† dr. Tihomil Rađa

Narudžbenica kojom neopozivo naručujem:

Naslov	CHF	Kom.
Tuđmanizam i mesičizam, Zdravko Tomac	40.-	
Haaški sud "Zajednički zločinački pothvat" - Što je to?	15.-	
Vrijeme krivokletnika, Miroslav Tuđman	35.-	
Presvjetli i Rabin, Miroslav Međimorec	30.-	
Haaška formula, Višnja Starešina	25.-	
Predsjednik protiv predsjednika, Zdravko Tomac	25.-	
Ponoćne misli, Zdravko Tomac	25.-	
S one strane granice, Š. Š. Čorić	25.-	
Ambra, Ivan Aralica	50.-	
Piše Sunja Vukovaru, Miroslav Međimorec	35.-	
Frankfurtska veza, M. Međimorec	35.-	
Anglo američki establishment, Carroll Quigley (prijevod Emil Čić)	45.-	
Povijest hrvatskih neprijatelja, Emil Čić	35.-	
Trećejanuarska Hrvatska, Joško Čelan	25.-	
Oteto zaboravu, Joško Čelan	30.-	
Oklevetani narod, Hrvati u BiH 1990.-2000. Joško Čelan	25.-	
CD "Zabranjena priča", Dario Plevnik	15.-	
DVD "Oprez, Mine!" - Zbor Angelus humanitarni koncert "Pazi, ne gazi"	20.-	

(poštarina nije uračunata u cijenu)

Ime i prezime, adresa i telefon naručitelja:

Potpis: _____

Narudžbenicu poslati na adresu:

Hrvatska kulturna zajednica
Kroatischer Kulturverein
Postfach, 8050 Zürich

Knjige se mogu naručiti i na E-Mail udruge

**Važne adrese
Wichtige Adressen****Veleposlanstvo RH**

Thunstr. 45, 3005 Bern
Tel. 031 3520275, Fax: 0313520373
Konzularni odjel:
Tel. 031 3525080, Fax: 0313528059

Konzulat RH

Bellerivestr. 5, 8008 Zürich
Tel. 044 4228318, Fax: 044 4228354

Konzulat RH

Via Folletti 20, 6900 Lugano
Tel. 091 9666310,
Fax: 091 9672110

HRVATSKI SVJETSKI KONGRES CH/FL

Kroatischer Weltkongress CH/FL
Franjica Kos, tajnica
Postfach 3664, CH-8021 Zürich
Tel./FAX 055 2407258
e-mail: f.kos@bluewin.ch

HRVATSKI SVJETSKI KONGRES

Kroatischer Weltkongress
Glasnogovornik: prof. dr. Šimun Šito Ćorić
Untere Winkel 7, CH-4500 Solothurn
Tel. +41 32 62192022, Fax: +41 31 6219208
e-mail: scoric@swissonline.ch

HRVATSKA DOPUNSKA ŠKOLA

Zürcherstrasse 48, 8953 Dietikon
telefon 044 212 65 44; fax 044 212 65 46
e-mail: hds-ch@bluewin.ch

Marko Perković Thompson

Mischen sie sich nicht ein
in meinen kleinen Teil des Weltalls

Familie Perković in Privataudienz beim
Papst Benedikt

Weihnachten im Hause Perković. Demnächst
erwartet das Ehepaar die Zwillinge.

Osten, Westen, jeder beschützt das Seine
Nur ich dürfte nicht was immer war Meine.
Einzige Welt die mir gehört.

Und nur deshalb bin ich ein Faschist für sie
Obwohl ich niemals nichts Fremdes wollte,
Nur mein freies Land.

Friedlich lebe ich stolz auf meinem Land,
Obwohl nicht immer ist wie ich es mir wünsche.
Sie greifen mich an, diese fremddienende Schreiber,
Als ob sie unsere Dörfer verteidigt haben.

Mäuse, aus Löcher gekrochen.

Ah, welch vampirartige Gesichter sie zeigen
Wenn sie unser Schachbrettwappen flattern sehen,
Heilige Fahne.

Im Aether täuschen sie die Menschen,
So einfach urteilen sie den Gerechten.

Heimatliebe nennen sie Faschismus,
So verteidigen sie ihren Kommunismus.
Klare Demagogie!

P.P./JOURNAL
CH-8050 ZÜRICH

AZB
CH-8050 ZÜRICH

